IRIS VALENTINE

Casa de lângă râu

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Prima dată când îl văzuse, Marina se afla în magazin, iar el ieșea din Plough cu o blondă înaltă, slăbuță, care arăta ca o actriță.

Fata văzuse Rolls-Royce-ul de culoare verde pal, de cum coborâse din pauza de masă, dar n-a fost deloc surprinsă de faptul că o astfel de mașină era alături de alte mărci precum Land Rover, Beetles și Mini, în parcarea care înconjura Market Cross. Plough fusese la început motel, dar acum devenise un restaurant renumit pentru delicatesele servite, lucru care aducea multe persoane bogate și faimoase în micuțul orășel în care Marina își petrecuse cea mai mare parte din viața ei. Și nici n-a surprins-o când cuplul nu s-a îndreptat spre mașină, ci a traversat și a venit la magazinul ei. Mulți dintre cei care veneau la Plough erau atrași de firma "Antichități și curiozități" care atârna deasupra ușii buticului ei.

Bunicul o învățase pe Marina să-i deosebească pe cei care priveau de cei care cumpărau, iar aprecierea ei se dovedea doar rareori greșită. De cum s-au apropiat bărbatul și fata blondă, Marina își dădu seama că fata era mai degrabă un cumpărător din categoria "mărunțișuri" decât un colecționar autentic care se întâmpla să caute ceva care a fost cândva în magazin, dar care, fiind unic, nu mai știa nimeni ce se întâmplase cu respectivul obiect și cui i se vânduse. Se apropiau de intrare, iar bărbatul avea o privire indulgentă pe chip, ceea ce însemna că va plăti tot ce-și va alege însoțitoarea lui.

Dar, de această dată, părerea i-a fost parțial greșită. De cum a intrat în magazin, fata s-a îndreptat spre o minunată rochie de seară cu paiete, datând din anul 1920. Bărbatul, în loc să privească în jur aiurea, a spus mai întâi politicos "bună ziua!", după care s-a îndreptat spre un serviciu de farfurii. Cea pe care a luat-o de pe raft era din ceramică și avea pictată pe ea o imagine cu o fată înconjurată de două capre. În timp ce-l măsura cum se uită la farfurie în lumină, ca să observe mai bine lucrătura, Marina era fascinată de frumusețea mâinilor lui; niște mâini mari, cu degete subțiri și lungi care se terminau cu niște unghii frumos îngrijite și tăiate scurt.

Atât bărbatul cât și fata erau foarte bronzați, ca și cum abia se întorseseră dintr-o vacanță din insule sau dintr-un concediu la schi. Fata avea mai multe inele pe degete, dar nici unul nu era de logodnă, așa că Marina era de părere că cei doi erau ceea ce se numea "prieteni apropiați". Oare de ce-i trecea prin cap că între cei doi nu era mai mult decât o relație intimă? Poate pentru că fata era foarte frumoasă și era conștientă de lucrul ăsta, celelalte aspecte lăsând-o rece, și pentru că nu prea părea în stare să atragă și pe un alt plan atenția bărbatului cu care venise?

Într-un fel se completau, pentru că fața lui parcă avea mai degrabă trăsături hotărâte decât frumoase. Era o zi friguroasă de februarie și el purta o bluză cu fermoar și guler din blană de raton. Pe alți bărbați, un astfel de accesoriu ar fi arătat superficial, poate chiar efeminat, dar el avea o masculinitate pe care o răspândea în jur ca pe un parfum franțuzesc.

– Există vreo cabină unde pot proba rochia asta? întrebă blonda.

Întrebarea fetei o luă prin surprindere pe Marina, ceea ce însemna că-l analiza foarte atent pe bărbatul din fața ei. Se îmbujoră, crezând că fata se amuzase când și-a dat seama de privirile ei insistente și-i spuse repede:

– Da. Mergi pe hol și în dreapta e o cameră. Dar mă tem că nu e încălzită.

– Oh! Nu mă deranjează! și dispăru.

După plecarea ei, Marina îi spuse bărbatului:

– Păcat că farfuria e crăpată. Ați văzut asta, nu?

Bunicul ei îi spusese întotdeauna că e bine să arate defectele obiectelor pe care le avea la vânzare, iar ei îi plăcea să fie sinceră cu cei care-i vizitau magazinul.

Bărbatul își ridică ochii și o privi. Avea ochii de un căprui deschis ciudat, aproape aurii.

– Da, am văzut. Dar nu are oare un preț cam mare, ținând cont de faptul ăsta?

– Este un obiect rar. N-am mai văzut așa ceva în magazinele de antichități. Mai există doar în cărțile foarte vechi. Pe vremuri, colecționarii voiau doar obiecte întregi. Dar acum, lucrurile astea au devenit atât de rare, încât o crăpătură nu e atât de importantă.

El aprobă din cap.

– O s-o cumpăr. O puse deoparte și începu să se uite în jur să vadă dacă mai găsește ceva. Bănuiesc că te ocupi de ceva timp de afacerea asta, nu? o întrebă el peste umăr.

– Cam de doisprezece ani.

A privit-o curios. Avea douăzeci de ani, dar părea mai tânără.

– Cu părinții, bănuiesc?

– Cu bunicul meu. A murit anul trecut. El s-a ocupat timp de patruzeci de ani de lucrul ăsta. Ar face un atac dacă ar vedea ce fel de obiecte vând acum. Dar dacă m-aș limita la ceea ce considera el antic, magazinul ar fi aproape gol, zise cu tristețe.

Blonda reveni.

– Ce crezi, dragule? Nu-i drăguță?

Bărbatul a privit-o din cap până-n picioare, iar ea s-a rotit făcând paietele să strălucească. Tenul ei bronzat și spatele gol nu se potriveau deloc cu frigul din magazin. Marina avea acolo un reșou, dar nu dădea prea multă căldură astfel că trebuia să poarte două pulovere că să-i fie bine. Dar blondei nu i se făcuse pielea de găină.

Ba mai mult, începu să defileze prin cameră cu grația unui model profesionist.

– Ai grijă! O să dai ceva pe jos! Bărbatul părea mai interesat de un vas din sticlă în care Marina

pusese câteva obiecte care erau prea valoroase ca să fie lăsate pe raft.

Fata răspunse răstit:

– Mă gândeam că aș putea s-o port diseară, la petrecerea lui Wroxley.

– De ce nu? Apoi se uită la Marina. Pot să mă uit la portretul ăsta în miniatură, pe care-l ai aici?

– Bineînțeles. Marina își zornăi cheile în timp ce-o căuta pe cea cu care să deschidă cutiuța de sticlă în care se afla portretul. Vă dau o lupă?

– Am și eu una, mulțumesc. Își deschise bluza și scoase din buzunar o trusă din care-și luă o lupă. Se uită prin ea la portretul din fildeș al unui domn cu perucă albă, îmbrăcat în uniformă militară.

Marina se impacientă din cauză că, în ciuda faptului că blonda adusese vorba de familia Wroxley, cuplul nu prezenta mare încredere. Așa că în loc să-i spună bărbatului că tabloul se credea a fi al lui Samuel Shelley, îi spuse:

– Un cunoscut de-al meu care obișnuia să colecționeze astfel de miniaturi, e de părere că un astfel de tablou poate aparține doar lui Samuel Shelley.

Bărbatul se uită la prețul afișat și, fără nici un alt comentariu,îl așeză deasupra farfuriei. Continuă să se uite și la alte lucruri, iar fata se duse în fața oglinzii, să se mai privească.

În cele din urmă, zise:

– O cumpăr. Voiam să port o Jean Moir în seara asta, dar probabil că asta vor purta jumătate din femeile care vor fi acolo. Rochia asta e... Care-i cuvântul, dragă?

– Autentică? sugeră Marina.

– Da, asta era – autentică. ț

Nu crezi că o să arate dezgustător la o astfel de petrecere?

– Nu, sunt sigură că nu va fi așa, o asigură Marina. Mi-a fost vândută de familia unei bătrâne care a murit cu câteva săptămâni în urmă. Aparținuse doamnei la care lucrase în tinerețe și mi s-a spus că mai aveau un șifonier plin cu lucruri purtate o singură dată, lucruri pe care le dăruise bătrânei ca recompensă pentru sufletul ei bun. Obișnuia să le scoată o dată pe lună la aer, ca timpul să nu le deterioreze. Am vândut majoritatea lucrurilor ei unui politician care a venit cu afaceri în acest orășel. Asta e ultima rochie și cred că a fost purtată doar o dată sau de două ori. Prețul e așa mare din cauză că rochia a fost păstrată în condiții bune.

– Cât costă?

Marina îi spuse.

– Oh! Nu e mult. Trece-o și pe asta, spuse fata cu indiferență, după care plecă să se schimbe.

Când să plătească, Marina văzu că ceea ce aleseseră se ridica la o sumă destul de mare, așa că a fost nevoită să le spună politicos:

– Îmi cer scuze, dar nu accept cecuri decât de la clienții fideli.

– O decizie înțeleaptă, dar eu plătesc cu bani gheață, zise bărbatul în timp ce-și deschidea valiza.

De obicei, într-o astfel de situație, un client obișnuit ar fi scos un teanc de cărți de credit și ar fi încercat s-o convingă nu numai să i le accepte, ci să-i mai facă și o reducere. Dar bărbatul din fața ei nu zise nimic ci începu să calculeze. Marina nu văzuse decât economiști cu astfel de valize cu bani, așa că nu putu să-și stăpânească curiozitatea și-l întrebă după ce acesta termină de calculat:

– Sunteți economist?

– Nu, dar mă descurc cum pot, răspunse el zâmbitor.

Poate că din cauză că avea pielea atât de bronzată, dinții îi erau de un alb incredibil. Totul la el deborda de sănătate și vitalitate – părul negru și des, pielea frumos bronzată, ochii aurii, atât de ciudați și totodată atât de atrăgători. Și dintr-o dată, Marina își dădu seama că era

primul om sănătos care îi cumpărase din magazin, pentru că de când lucra acolo, vedea doar persoane supraponderale, sau răcite, deprimate din cauza vremii sau a facturilor neplătite.

Bărbatul ăsta și fata care-l însoțea nu aparțineau lumii de zi cu zi, ci veneau dintr-o altă dimensiune a vieții în care se putea fugi de iarnă, în care nu exista disconfort, iar timpul se scurgea întotdeauna repede, pentru că existau mereu lucruri interesante de făcut, lume veselă de cunoscut, petreceri, râsete, amuzament.

În tot timpul cât a făcut bonul și le-a împachetat obiectele,Marina a simțit că e privită.

– Crezi c-ai mai putea face și altceva dacă afacerea asta cu antichitățile n-o să mai meargă?

– Nu m-am gândit la asta, dar sunt sigură că o să mă descurc. Am noroc, pentru că majoritatea celor care se ocupă de aceeași afacere și au lucruri frumoase de vândut, vin la mine și nu la cumpărători de duzină, cum le spunea bunicul meu, adică aceia care nu știu mai nimic despre produse pentru că-i interesează doar câți bani ar putea scoate din ele.

Blonda reapăru. Își trecu un braț pe sub cel al bărbatului și zise mieros:

– Mulțumesc, dragule, pentru cadou.

Pe tocurile înalte ale cizmelor dintr-o piele gri, fină, fata era la fel de înaltă ca el. Nu trebuia decât să-și întoarcă puțin capul ca să-i murmure ceva la ureche. Marina nu se îndoia că blondina avea să-și exprime mulțumirile puțin mai târziu, într-un cadru intim.

În timp ce-i privea îndreptându-se spre mașină, fata se întreba dacă la petrecerea de diseară fusese invitată și familia Logan. Domnul Wroxley era un afacerist extrem de bogat care, cu câțiva ani în urmă, cumpărase o minunată casă, still Queen Anne, la câteva mile depărtare de magazinul de antichități. Proprietarul de dinainte fusese un baron înstărit care nu mai trăia și a cărui văduvă locuia împreună cu fiica ei, una dintre clientele fidele ale Marinei.

Onorabila doamnă Logan venea de mult timp la magazinul de antichități, dar fata o cunoscuse când avea paisprezece ani, iar Marina opt, și abia venise din America pentru că părinții îi muriseră într-un accident de mașină. Jane Logan era și încă mai este propietara unei case de păpuși pentru care ani întregi strânsese bănuț cu bănuț ca să reușescă să cumpere mobilă în miniatură. Acum venea la magazinul Marinei în căutare de obiecte pentru propria ei casă. Dar cum soțul ei nu era bogat și, în plus, mai aveau și trei băieți de crescut, nu și-a putut permite să-și satisfacă gusturile pentru obiecte rare, așa cum o făcuse proprietarul Rolls– Royce-ului.

Jane fusese cea care-i spusese Marinei că trebuia să se ocupe în continuare de afacerea bunicului ei, după ce acesta murise.

În ultimii ani de viață, domnul Merryweather presimțea că, deși își învățase nepoata tot ce știa despre comercializarea antichităților, ea nu va fi în stare să continue lucrul după pensionarea lui. Prin anii șaizeci,cererea de antichități crescuse mult, pentru că oamenii căutau tot felul de obiecte din porțelan și ceramică și nu le păsa că nu aparțineau epocii victoriene.

Așa că o încurajase pe Marina să-și exerseze talentul la desen și design și era în primul an la școala de arte când el suferise un atac de inimă care s-a dovedit fatal. Fusese un om zdravăn și sănătos de la care oricine s-ar fi așteptat să trăiască mulți ani. Firește, Marina n-a avut ce face și a trebuit să se lase de școala de arte și să preia afacerea care constituia singura sursă de venit a ei și a bunicii sale invalide.

Îl iubise mult pe bătrân; aveau multe lucruri în comun, mai ales o răbdare de fier cu bunica ei care era, pe zi ce trece, din ce în ce mai dificilă.

Dacă n-o avea ca prietenă pe Jane Logan, Marina s-ar fi simțit foarte singură. Orășelul în care trăia era un loc pitoresc, încântător pentru cei mai în vârstă, dar oarecum plicisitor pentru cei tineri. Erau unul sau doi băieți de fermieri care se arătau interesați de ea, dar nu răspundea avansurilor lor pentru că n-avea chef să-și petreacă sâmbetele la

meciuri de rugby și duminicile îndopându-se cu batoane de ciocolată și ascultând discuții despre mașinile sport.

Soțul lui Jane era un om pasionat de istorie care, mai scria, din când în când, texte pentru documentare televizate. Uneori, Marina întâlnea acasă la ei oameni interesanți din lumea televiziunii. Dar compania la care visa să lucreze aparținea unui coleg de-al ei de la școala de arte, însă știa foarte bine că va trece mult timp până va fi capabilă să-și înceapă cariera. Între timp însă, decorase o cameră din casa familiei Logan și o făcuse atât de bine, încât, la scurt timp, a primit un număr serios de comenzi pentru decorarea unor încăperi.

Următoarea zi era duminică, și după ce a pregătit prânzul, s-a dus în atelier ca să lipească două bucăți de perdele în carouri pentru o comandă de interior.

Abia se așezase pe scaun, când sună telefonul și alergă repede să răspundă ca soneria să nu irite nervii sensibili ai bunicii.

– Marina? Bună, sunt Jane. Aș fi vrut să te pot suna mai devreme, dar am fost la petrecerea domnului Wroxley aseară și ne-am întors târziu. Ce bine că o am pe mama, care a stat și de data asta cu copiii! Uite ce e, scumpo, trebuie să faci rost de cineva care să stea cu bunica ta și să vii aici cât poți de repede. Eroul tău o să vină în curând la noi ca să bem ceva.

– Eroul meu? întrebă Marina, nedumerită.

– James Sebastian! L-am cunoscut la petrecere, aseară. E un bărbat foarte atrăgător, te asigur. În plus, o să decoreze toată casa domnului Wroxley și nu-ți spun câți bani or să iasă din chestia asta. Știam că o să fii invidioasă că l-am cunoscut doar eu, așa că l-am invitat să bea ceva cu noi înainte să se întoarcă la Londra. Trebuie să prindă un avion, de aceea nu poate sta mai mult. Probabil ne crede la fel de bogați ca familia Wroxley și că-i vom da și noi ceva de lucru de pe urma căruia să se aleagă cu bani buni. Oricum, ne-a promis că va veni, așa că ai o oră să te faci frumoasă și să ni te alături.

– Oh, Jane, mi-ar plăcea să vin, dar nu pot, spuse Marina cu regret. Doamna Bates e plecată să-și ajute fiica pentru că abia a născut și nu mai am pe nimeni la care să pot apela.

– Trebuie să fie cineva. La naiba! Ar fi putut veni mama, dar are și ea o întâlnire cu o prietenă pentru prânz. Uite ce e, n-o să fii plecată mai mult de o oră. Cu siguranță, bunica ta ar putea sta singură în timpul ăsta, nu? Îi spui că e o șansă pe care n-o poți rata.

– Știi că nu pot face asta! S-ar plânge și s-ar blestema, iar eu m-aș simți ca un monstru. Dacă James Sebastian o să lucreze la casa aceea, cu siguranță voi mai avea și alte ocazii să-l cunosc. Cum arată?

– Mi-e greu să-l descriu. Are ceva... Oh, la naiba! Auzi zgomotele de afară? Nici nu mai înțeleg ce spui. Mai bine trec mâine pe la tine să-ți povestesc cum a fost, bine? Pa dragă!

Dintre primii nouă designeri de interior de talie europeană a căror muncă o admira mereu – Henri Samuel, Stefano Mantovani, David Hicks, John Stefanidis, Geoffrey Bennison, Dudley Poplak, David Mlinaric și Esteban Cerda – James Sebastian era preferatul ei. I-ar fi plăcut foarte mult să-l cunoască și să mai afle niște secrete de meserie. Se întrebă dacă o să-l amuze când va vedea camera pe care Jane i-o pusese la dispoziție oferindu-i un buget minim pentru a o redecora și că aceasta folosise unele dintre schemele lui expuse în reviste și în unele magazine.

Era un designer care nu doar excela în Stilul Rothschild, ceea ce însemna interioare unde se îmbinau mobila și picturile de valoare cu maximum de confort, dar care se pricepea de minune să îmbine materiale ieftine pentru a obține un efect spectaculos. Stilul lui era întotdeauna compatibil cu lucrurile de zi cu zi ale vieții.

N-a fost nevoie ca Marina să aștepte o zi până să afle cum era James Sebastian ca bărbat, pentru că

Jane, ghicindu-i curiozitatea, veni s-o vadă după-amiază. Profitară de somnul doamnei Merryweather și se retraseră în camera Marinei, ca să poată vorbi în liniște.

– În primul rând, începu Jane, a fost foarte impresionat de camera pe care ne-ai decorat-o tu. A zis că din moment ce ai preluat unele dintre ideile lui, nu te vei supăra dacă și el va prelua câteva dintre ale tale și, chiar și-a scos o agendă pe care a notat câteva din schițele tale.

– Serios? ochii verzi ai Marinei se umplură de uimire și de plăcere.

– Da. Și nu ți-a găsit nici o greșeală. Eram sigură că va avea ceva de criticat, dar ți-a lăudat toată munca; felul în care ai aranjat mobila, culorile, totul.

– Cred că a fost doar politicos.

– Nu, pentru că mi-a cerut numărul tău de telefon. Cred că atunci când se va întoarce din străinătate, te va suna și-ți va oferi un loc de muncă. Nu mă gândesc că ai să-l și accepți, dar gândește-te ce șansă ar fi pentru tine când vei dori să renunți la afacerea cu antichități și să te ocupi de cariera ta.

Marinei nu-i plăcea să vorbească despre asemenea lucruri, mai ales că ele aveau să se întâmple doar după moartea bunicii sale.

– Cum i s-a părut lui Robert? a întrebat.

– Doar îl știi pe Robert. Înainte să-l cunoască, asemuia toți bărbații-designer cu balerinii. Dar când l-a văzut pe Sebastian, a realizat că nu e deloc efeminat, așa cum poate erau alții care aveau aceeași meserie.

– Cred că unii sunt efeminați, iar alții nu. Câți ani are? Cum arată?

James Sebastian nu era o persoană care să dorească să i se facă publicitate, așa că Marina nu văzuse niciodată o fotografie cu el.

– Are cam treizeci de ani și nu prea are aspect de englez, îmbrăcat obișnuit în comparație cu domnul Wroxley, care a purtat la petrecere un costum de seară foarte elegant cu manșete și butoni asortați cu o cravată pe măsură. Poți să-ți imaginezi așa ceva?

– Cred că da, zise Marina râzând. Dar la ce te-ai referit când ai zis că nu are un aer englezesc?

Jane ezită puțin.

– De fapt, îl cunoști. A venit ieri la magazinul tău.

– Acela era James Sebastian? întrebă Marina, palidă. Dumnezeule!

Dar nu e deloc așa cum mi l-am imaginat.

– Și cum ți l-ai imaginat?

– În nici un caz așa.

– Cu siguranță, n-are nimic apatic în caracter așa cum se întâmplă cu majoritatea designerilor. Dacă n-aș fi știut cu ce se ocupă, aș fi putut jura că e sportiv de performanță.

– Cine era blonda care-l însoțea?

– Lara Lester. Se pare că e model. Unul foarte slăbănog, bineînțeles. Dar probabil că așa trebuie să arate, nu crezi? După cum spune Robert, e la fel de plată ca talpa unui fier de călcat. Aș fi crezut că un bărbat ca James Sebastian preferă femei mai pasionale.

– Avea o piele frumoasă. I-a cumpărat rochia aceea albastră cu paiete pe care zicea că o va purta la petrecere. Apropo, a purtat-o?

– Da, și toată seara a stat pe lângă domnul Wroxley să-l vrăjească, în timp ce James era înconjurat de toate femeile din încăpere. Mă întreb dacă doamna Wroxley îi va cere să redecoreze și dormitoarele, pentru că, vezi tu, în ciuda a ceea ce dorește soțul ei, ea e o persoană simplă și nu se potrivește cu ideile lui moderniste.

– Când au venit azi la voi acasă, au părut apropiați? întrebă Marina, curioasă. Mi s-a părut că la magazin i-a cumpărat tot ce și-a dorit, indiferent cât costa, dar cred că se întâmpla lucrul ăsta

doar pentru că el era ocupat să-și aleagă cele mai prețioase obiecte.

– Poate că doar în pat n-o găsește plictisitoare. Nu mi s-a părut deloc deșteaptă. Chiar a încercat să flirteze cu Robert, dar cred că a făcut-o doar ca să-l enerveze pe James sau poate că e una dintre femeile alea care flirtează cu oricine poartă pantaloni.

***

După zece zile, Marina primi un telefon:

– Domnișoara Marina Linwood?

– La telefon.

– Rămâneți pe fir, vă rog, am o convorbire pentru dumneavoastră.

A urmat o pauză, timp în care Marina se întreba cine putea fi, de nu-și permitea să piardă câteva secunde.

– James Sebastian la telefon. Îmi pare bine, domnișoară Linwood. Am fost de curând în magazinul tău și cred că ți-a spus prietena ta, doamna Logan, că am rămas impresionat de munca făcută într-una din camerele sale.

– Da, mi-a spus.

Înainte să găsească ceva prin care să-i spună că se simțea onorată de aprecierea lui, el continuă repede:

– Probabil știi că domnul Wroxley m-a angajat să-i redecorez casa. Din păcate, o vrea gata cât mai repede, iar eu am mult de lucru și i-aș putea-o face în cel puțin optsprezece luni. Așa că a trebuit să le recomand un alt designer pentru că nu l-aș putea servi în următoarea perioadă.

– Da, înțeleg. Emoția pe care o simțise când îi auzise vocea începea să se stingă. N-avea să-l revadă curând.

– Doamna Logan mi-a spus că ai urmat cursuri la școala de artă ca să te pregătești pentru o carieră de designer. Dar ți-a murit bunicul și a trebuit să abandonezi școala. Ținând cont de ceea ce ai făcut pentru prietena ta, și știind că ai destule cunoștințe în ceea ce privește antichitățile, vreau să-ți ofer o slujbă ca șef de echipă pentru oamenii mei.

– Mulțumesc, domnule Sebastian, și vă asigur că nu mi-aș dori nimic mai mult. Din păcate, îmi va fi imposibil să-mi las bunica invalidă singură, pe parcursul lucrărilor.

– Dacă ai avea în vedere faptul că afacerea cu antichități nu va mai avea multă viață, ai putea să-ți trimiți bunica la Londra, ca să te ocupi și de viitorul tău.

– Dacă aș putea s-o conving, să știți că aș face lucrul ăsta, dar știu că nu va vrea niciodată să se mute de aici. În afară de asta, aici sunt

aproape de ea tot timpul. Pe când la Londra, voi fi plecată mai mereu și nu-mi pot permite să angajez o persoană care să stea cu ea.

– Îți înțeleg problemele și-mi pare rău că n-ai cum să-ți folosești talentul. Oricum, dacă se ivește vreo posibilitate să pleci de acolo, vino la mine să vorbim.

– Așa o să fac. Mulțumesc mult.

– La revedere, domnișoară Linwood.

– La revedere. Puse receptorul în furcă și se privi în oglinda de lângă telefon.

Avea un chip plăcut, păr castaniu deschis, sprâncene și gene întunecate. Ochii erau verzi, pomeții înalți și bine conturați, iar gura, parcă desenată, dădea farmec întregii fețe. Când zâmbea, i se spunea că e drăguță. Iar în momente ca acum, se vedea clar care-i era starea sufletească.

– Cine era la telefon, Marina? își auzi bunica strigând din sufragerie. Deși era aproape de telefon, auzul o lăsase de mult, așa că n-a putut înțelege mare lucru din ce vorbise nepoata ei.

– Era doar un client, bunicuțo. Mai vrei să-ți aduc ceva înainte să mă duc sus?

În ediția de toamnă a revistei "Casa și grădina" era un articol în care era prezentat apartamentul lui James Sebastian din Londra. De asemenea, mai erau și niște fotografii însoțite de articole despre munca lui la un muzeu din Roma și la o fermă din sudul Franței.

Marina se uită la fiecare detaliu al fotografiilor. Privi cu atenție poza dormitorului său în care se găseau piese de mobilier din secolul al optsprezecelea perfect îmbinate cu câteva elemente moderniste. Nu putea să nu se întrebe cu câte femei împărțise un decor atât de intim și rafinat și dacă mai ieșea cu Lara Lester sau deja își găsise alte partenere cu care să se plictisească. Nu înțelesese niciodată cum unii oameni puteau să rămână lângă același partener ani întregi, pe când alții treceau repede de la unul la altul. Se întreba care va fi soarta ei. Câteodată, simțea că dragostea trecuse pe lângă ea pentru că se afla

într-un loc unde nu se petreceau prea multe evenimente și pe unde nu călca niciunul dintre bărbații care i se potriveau.

În timpul cât frecventase școala de arte, fusese îndrăgostită dar nu s-a terminat în nici un fel povestea, pentru că băiatul la care visa, era împreună cu altă fată.

Capitolul 2

Cu o lună înainte de aniversarea ei de douăzeci și doi de ani, muri bunica. Însă Marina nu putea plânge după ea așa cum plânsese după Angus Merryweather.

Din nou, Jane a fost cea care a făcut-o să dea curs ofertei lui James Sebastian, pentru că Marina era de părere că trecuse prea mult timp de la propunerea lui.

A oscilat între a-i scrie și a-i telefona, dar în cele din urmă a ajuns la concluzia că mai bine ar petrece câteva zile în Londra și se va duce fără nici o programare la biroul lui. În felul ăsta, avea să-l vadă cu siguranță pentru că, dacă i-ar trimite o scrisoare, probabil că ar fi primit ca răspuns un bilețel prin care James își exprima regretul de a n-o mai putea primi, deoarece își completase deja echipa.

Birourile lui erau pe Brook Street și pe Bond Street, deasupra unei săli de expoziție, unde oamenii care-i apreciau munca dar nu-și permiteau serviciile lui, puteau cumpăra cupoane din materialele folosite de el, din perdele, scaunul neoclasic inventat de Sebastian, faimoasa lui lampă de citit și o impresionantă colecție de obiecte folositoare și bibelouri delicat lucrate de el și perfecte pentru cadourile de Crăciun și de nuntă.

Holul era pustiu când Marina a împins ușa de sticlă de la intrare. Au întâmpinat-o două vitrine, una cu un birou vechi și un cuier persan, iar

cea de-a doua cu un set de măsuțe moderne pentru micul dejun, lucrate în cristal și oțel.

O fată drăguță se apropie de ea și o întrebă:

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Aș dori să-l văd pe domnul Sebastian, spuse Marina.

– Aveți programare?

– Nu, dar mi-a spus să vin. Mi-a oferit o slujbă.

– Oh, înțeleg, spuse fata care-și schimbă tonul într-unul prietenos. Ei bine, în cazul ăsta, trebuie să vă întoarceți, să inrtați pe a doua ușă și să urcați scările. Liftul e doar pentru clienți. Dar așteptați puțin. O s-o sun pe secretara lui și o să văd dacă vă poate fixa o întâlnire. Știu că domnul Sebastian e acum plecat, pentru că l-am văzut luând un taxi. Cum vă numiți?

– Marina Linwood.

Fata se duse în capătul sălii la o măsuță pe care era un telefon. A vorbit încet, dar Marina a auzit-o spunând:

– Pat? Sunt Julie. Marina Linwood e jos, în sala de expoziții. Spune că J.S. i-a oferit o slujbă. După un moment, o întrebă: Cum vă scrieți numele?

– L-i-n-w-o-o-d.

Fata a repetat asta în receptor, a ascultat, după care a închis. I-a arătat Marinei liftul și i-a spus: Mai bine vă duceți s-o vedeți pe Pat. Puteți folosi liftul, de data asta. Ultimul etaj.

Când a ieșit din lift, Marina a intrat într-un hol unde de o parte și de alta era câte o ușă. Una era închisă și scria pe ea NU INTRAȚI!; cealaltă era deschisă și se putea vedea o femeie care bătea la mașină. Când Marina a apărut în cadrul ușii, femeia s-a ridicat s-o salute. Avea în jur de treizeci de ani și, după machiajul impecabil și îmbrăcămintea simplă, dar elegantă, părea o persoană eficientă și ordonată.

– Numle meu este Pat Wilson și sunt secretara domnului Sebastian. Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Linwood. Vă rog, intrați și luați loc. Nu v-am găsit numele în agendă. Când v-a sugerat domnul

Sebastian că ar fi bine să veniți? De obicei, îmi spune să-i notez toate întâlnirile.

– Acum mult timp, anul trecut, mai exact. A sunat la magazinul de antichități al bunicului meu, când era în drum spre casa familiei Wroxley, care-l angajase s-o redecoreze. A văzut câte ceva din munca mea la o altă casă și, cam la zece zile după asta, pe la începutul lui februarie, m-a sunat și mi-a oferit o slujbă pe care n-am putut-o accepta în acel moment.

În timp ce Marina vorbea, doamna Wilson căuta în registrele din spatele biroului. A luat unul legat în piele și, când l-a deschis, Marina văzu că era ținută acolo o evidență a tuturor întâlnirilor.

– Da, într-adevăr, am notat aici vizita lui la Oakfield Hall, casa familiei Wroxley. Data explică de ce nu vă aflați în agenda mea. Eu lucrez de opt ani pentru domnul Sebastian, dar în perioada aceea am fost plecată în concediu pentru câteva săptămâni și din cauza asta n-au fost notate toate întâlnirile. Acum, să vedem ce facem cu întâlnirea dumneavoastră. Ar fi fost mai bine dacă ați fi sunat înainte, sau dacă ne-ați fi scris. Domnul Sebastian e întotdeauna foarte ocupat și pleacă deseori în străinătate. Rămâneți la Londra mai multe zile?

– Da, până vineri după-amiază.

În timp ce doamna Wilson încerca să găsească o zi de întâlnire potrivită, în birou intră un bărbat, o privi pe Marina fără s-o recunoască și spuse politicos:

– Vă rog să mă scuzați. Pat, ai reușit să iei legătura cu Grigson?

– Da, ai un bilet pe birou.

După aceea, a intrat pe o ușă care părea că face legătura între cele două birouri și doamna Wilson s-a scuzat și l-a urmat pe bărbat.

Marina a rămas uimită că bărbatul n-o mai cunoștea. Nu se aștepta s-o recunoască, dar spera că, văzându-i chipul, poate își va aminti vag de ea. E adevărat că vedea o mulțime de oameni în fiecare zi, dar Marina reușea să rețină până și clienții care apăreau la magazin după câțiva ani.

Secretara reapăru.

– Domnul Sebastian are cincisprezece minute libere și vă poate primi acum.

Tânăra intră într-o încăpere de trei ori mai mare decât biroul doamnei Wilson. În centru trona un birou din lemn masiv, în jurul căruia erau așezate niște scaune în stil Chippendale. Se părea că acest ultim etaj fusese adăugat la construcția inițială, pentru că biroul avea pereți de sticlă prin care pătrundea tot timpul lumina.

Dar Marina n-avu prea mult timp să observe încăperea, pentru că James Sebastian se îndrepta zâmbitor spre ea, cu mâna întinsă.

– Te rog să mă ierți că nu te-am recunoscut mai devreme, domnișoară Linwood. Mi-era gândul la niște lucrări pe care trebuie să le predau și, ca să-ți spun drept, prima oară când ne-am întâlnit, erai îmbrăcată mai mult pentru a-ți fi cald decât pentru a părea elegantă. Azi, parcă ai fi decupată dintr-o revistă de modă.

Acum nu se mai simțea prost că n-o recunoscuse de prima dată. Era chiar măgulită că-și amintise de ea purtând puloverul acela gros. Iar în ceea ce privește complimentul pe care i-l făcuse, avea dreptate în totalitate. Se străduise să arate cât mai bine, dar știa că nu era nici pe departe tânăra după care James Sebastian să întoarcă privirea pe stradă. El era obișnuit să vadă fete frumoase în fiecare zi; îmbrăcămintea ei putea părea la modă în ochii unui bărbat obișnuit, însă știa că n-avea cum să se întâmple lucrul ăsta și cu un designer experimentat.

Ca să nu mai lase loc de alte complimente, Marina spuse:

– Mulțumesc. E posibil ca slujba pe care mi-ați oferit-o să nu mai fie de actualitate, domnule Sebastian?

– Aici e întotdeauna un loc disponibil pentru un om talentat. Acum ești disponibilă?

– Da, bunica a murit luna trecută, iar magazinul de antichități a fost preluat de un agent.

În timp ce vorbea, o invitase să se așeze, iar el luase loc la birou. După câteva clipe în care a privit-o gânditor, spuse:

– Poți veni pentru o perioadă de probă de șase luni. Nu vei câștiga foarte mulți bani, dar munca va fi variată și interesantă. Dacă faci treabă bună, vei avea multe lucruri de câștigat. Am rămas plăcut impresionat de munca ta, dar doamna Logan mi-a spus că ți-a dat mână liberă să lucrezi cum crezi de cuviință. Lucrul ăsta nu se întâmplă prea des și abilitatea cu care reușești să te descurci cu clienții care schimbă des cerințele, e la fel de importantă ca talentul. Când poți începe?

– Imediat ce voi găsi o locuință.

– Secretara mea te va putea ajuta pentru o perioadă. Și-a pierdut soțul anul trecut și are câteva camere libere într-o casă din Kensington, pe care le închiriază. Dacă nu mai e niciuna liberă, cu siguranță îți va putea găsi ceva convenabil. Așa că o să ne vedem când te vei alătura echipei noastre.

S-a ridicat și Marina a constatat cu uimire că interviul deja se sfârșise.

A condus-o până la ușă și, pentru a doua oară, i-a simțit mâna puternică și ochii aurii care o priveau cu blândețe.

– La revedere, domnișoară Linwood, spuse politicos.

Apoi ușa s-a închis în urma ei și s-a trezit din nou în biroul secretarei.

– Ai avut noroc? o întrebă femeia cu o voce prietenoasă.

– Da, am obținut o perioadă de probă de șase luni. Nici nu-mi vine să cred.

– Felicitări! spuse zâmbind doamna Wilson. Când începi?

– Depinde. Domnul Sebastian mi-a spus că mi-ai putea închiria o cameră până îmi caut o locuință.

– Am trei camere bune, dar sunt toate ocupate. Mai am o mansardă micuță, unde ai putea sta temporar. Dar mai bine ai veni s-o vezi înainte să accepți. Dacă vrei, poți să vii cu mine când plec de aici, la patru și jumătate. Astfel, ai putea avea seara liberă.

– E bine așa. Mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

Marina ieși din clădire și se îndreptă spre Bond Street cu o privire amuzată.

Seara, îi telefonă lui Jane și-i spuse că a obținut slujba și a făcut rost și de o locuință temporară, care era la cinci minute distanță de metrou și la zece de minunatul Muzeu de Artă.

– Așa că o să vin acasă marți și nu vineri, ca să-mi împachetez din lucruri. O să mă întorc la Londra duminică, pentru că încep serviciul de luni.

– Pari foarte mulțumită. Cum ai reușit să rezolvi toate astea într-un timp atât de scurt?

Marina îi povesti totul, după care adăugă:

– Pat locuiește împreună cu mama sa, care are grijă de băiețelul ei. Din câte am înțeles, soțul i-a murit din cauza unei boli rare și, ca să acopere costurile înmormântării și să se întrețină, au fost nevoite să închirieze din camere. Dar mie mi-ar plăcea să găsesc o locuință nemobilată, pe care s-o redecorez eu și unde să-mi pot aduce toate lucrurile. Oricum, până mă acomodez cu orașul, o cameră la Pat este exact ceea ce-mi trebuie.

***

În prima săptămână petrecută la Londra, Marina retrăi bucuria simțită la începutul cursurilor de artă. Dacă după moartea bunicului, se trezea dimineața conștientă că viața ei nu va mai fi la fel de liniștită, acum se trezea fericită că era tânără și liberă și că obținuse slujba mult visată. Simțea că se află la momentul potrivit, în locul potrivit. Nu se putea abține să nu zâmbească mai tot timpul.

Pe parcursul acelor cinci zile, l-a văzut foarte putin pe J.S., așa cum i se spunea, dar a început să-i cunoască pe ceilalți oameni care lucrau pe Brook Street și pe câțiva dintre specialiștii care dădeau formă ideilor lui Sebastian.

Cea mai în vârstă membră a personalului era o doamnă foarte drăguță, de aproape cincizeci de ani, care, pentru asistenții personali, Dominic și Lance, era Sybilla, iar pentru restul echipei – doamna Fox-Lennox. Asistenții ei erau întotdeauna băieți tineri, iar cei ai lui J.S. erau fete, descoperi Marina.

Toți asistenții de design, așa cum erau numiți, doreau să ajungă designeri renumiți. Dar până atunci, ei erau cei care trebuia să stabilească elementele unui desen; linia să nu fie prea groasă, nuanța să fie cea potrivită pentru o draperie, farfuriile asortate, coșul de pâine de dimensiunile cerute, pictarea casei astfel încât să pară că a fost făcută din bucăți de mătase, jaluzelele confecționate manual și așa mai departe.

În vinerea celei de-a doua săptămâni petrecute pe Brook Street, Marina se afla în sala care găzduia sute de eșantioane, de la perdele din catifea la olane din ceramică. J.S. vârî capul pe ușă.

– Ia-ți haina și vino jos, în sala de expoziție.

Grăbită, Marina lăsă mostrele din material pe care le studia și se duse repede la vestiar să-și ia haina, eșarfa și mănușile.

Vorbea cu Julie când ajunse jos și continuă să vorbească în timp ce chemă un taxi. Mașina nu întârzie să apară, iar J.S. îi spuse:

– Bine. Acum plecăm.

I-a dat șoferului adresa, înainte să se sprijine de banchetă și să-i spună:

– Din câte știu, încă n-ai fost la depozitul nostru, așa că m-am gândit c-ar fi bine să te duc și să te prezint lui Fred, paznicul comorilor noastre.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Privirea i s-a plimbat pe corpul ei, observând toate detaliile, de la cizme la cerceii aurii sub formă de cercuri.

Fetei i se părea că nu era tocmai inspecția potrivită pe care ar face-o orice șef angajatului său ca să vadă dacă acesta este la standardul dorit. Nu, era mai mult de atât. Marina întoarse capul să privească pe

fereastră, făcându-se că nu observă privirea insistentă a bărbatului, dar nu putea să vadă nimic pe geamul mașinii pentru că simțea că J.S. îi privește atent figura, ca și cum ar fi vechi cunoștințe.

– Cum ți se pare până acum? întrebă el, obligând-o să-l privească.

– Am învățat multe. Însă n-am făcut nimic folositor, încă.

– Vei face.

– Nu prea știu ce aveți în gând cu mine. Oare acum învăț ca să devin asistent de design?

– Nu, trebuie să înveți ceea ce au învățat și ei, dar eu mă bazez pe cunoștințele acumulate până acum, pentru că de astea avem amândoi nevoie. Ești deja pregătită să te duci la cele mai importante săli de expoziții și să vizitezi diverse regiuni de unde ne poți aduce antichități de valoare. După un an și ceva de o astfel de muncă, te-aș vedea specializându-te în verificarea acestor lucrări, domeniu unde îți vor prinde foarte bine cunoștințele pe care le acumulezi acum. După o pauză, adăugă: presupun că ești o persoană serioasă, că vrei să faci carieră în domeniul ăsta și că nu vei lăsa un bărbat să te convingă să rămâi acasă de dragul lui.

– Oh, nu! Adică, da, sunt serioasă.

– Bine, pentru că, după cum îți dai bine seama, investim mult timp în tine și e întotdeauna iritant atunci când o fată ajunge să-și folosească la maximum potențialul și, dintr-o dată, renunță la tot în favoarea căsătoriei.

– Eu sunt de părere că, în zilele noastre, tot mai multe fete încep să lucreze după măritiș, pentru că viața e mai scumpă dacă stai acasă și nu faci nimic.

– Da, e adevărat. Dar să muncești cu scopul ăsta, nu e același lucru ca atunci când vrei să faci carieră din asta. Preocuparea unei soții este să asigure confort bărbatului de lângă ea. Femeia care vrea să facă o carieră, își pune pe primul plan slujba.

– Și sunteți de părere că n-ar trebui să se căsătorească niciodată?

– E de preferat așa.

Dar asta nu înseamnă că nu poate trăi cu cineva, spuse repede. Traiul cu un bărbat se pare că nu ridică atâtea probleme unei femei așa cum o face căsătoria. Dacă trebuie să rămână peste program, nu se simte vinovată că n-are cine să-i pregătească mâncare bărbatului ei. Presupune că va mânca în oraș sau că-și va găti singur.

– Asta se întâmplă din cauză că acestui gen de fată care trăiește cu un bărbat nu-i pasă dacă cel de lângă ea sare peste o masă.

– Nu ești de acord cu dragostea liberă? o întrebă amuzat.

– Nu cred că există așa ceva. Există sex liber. Cum ar pute să existe dragoste liberă? Dacă iubești pe cineva, ești legat de acea persoană prin sentimente puternice. Dacă e în pericol, îți faci griji pentru ea. Dacă e bolnavă, ești agitat până se face bine. Dacă moare, ești terminat. Dacă cineva simte toate lucrurile astea, nu văd cum ar putea ezita să se lege oficial de acea persoană, așa cum e și emoțional.

– O să reformulez întrebarea. Nu ești de acord cu sexul liber?

Știa că începea să se înroșească și era enervată pe ea însăși pentru că a dus conversația atât de departe.

– Nu e un lucru la care să mă fi gândit mult.

– Cred că ar trebui să te gândești mai bine la treaba asta. Când locuiai în provincie, cu o bunică invalidă în grijă, e posibil să ți se fi părut întrebarea mea destul de grea. Dar locuind la Londra și arătând așa cum arăți, nu va mai trece mult până va deveni obișnuință.

Spre ușurarea Marinei, au ajuns la destinație și nu mai trebui să spună nimic.

Depozitul era într-o capelă veche unde se aflau acum înghesuite tot felul de mobile, picturi și ornamente care erau mereu șterse de praf și ținute în stare bună de către Fred Archer, un omuleț cu o șapcă pe cap și cu un șort din pânză legat în talie.

Toate obiectele erau grupate în așa fel, încât să se poată ajunge la ele. Pe Marina au impresionat-o oglinzile de Dublin, în formă ovală și cu o ramă acoperită cu bucățele de sticlă. Erau acolo de aproape o oră și ceasul arăta cinci și jumătate.

Când au luat la plecare taxiul, Marina se aștepta să oprească și s-o lase la o gură de metrou.

În loc de asta, spuse:

– Ți-ar plăcea să arunci o privire la Galeriile Palladio?

– Da, foarte mult, domnule Sebastian.

– Când nu suntem la birou, spune-mi James. I-am spus lui Pat să nu-și facă griji dacă vei ajunge mai târziu acasă. Te simți bine la ea? Ai început să-ți cauți ceva pentru tine?

– Da. Toată sâmbăta și duminica trecute, dar cred că va mai trece puțin timp până voi găsi ceva care să-mi placă. Dar, între timp, mi-e foarte bine în camera lui Pat.

– Mă bucur. Se uită la ceas. Avem timp să bem ceva la Westbury înainte să ajungem la galerii. Vizita începe abia la șapte.

Marina era încântată că va avea timp să-și aranjeze părul și să-și refacă machiajul în toaleta din hotelul Westbury. În timp ce se ștergea pe mâini cu un prosopel roz, se gândea că să lucreze pentru cineva ca James nu era același lucru ca atunci când ai lucra pentru un bărbat de vârstă mijlocie, cu soție și copii, sau pentru cineva ca Dominic și Lance care nu erau interesați deloc de femei.

– Ce dorești să bei? a întrebat-o când l-a însoțit în hol.

– Aș putea cere un Harvey Wallbanger?

– De ce nu? Îi comandă băutura, și mai ceru un gin cu apă tonică pentru el.

Marina aruncă o privire în sală și văzu că era plină de fel de fel de oameni îmbrăcați elegant. La câțiva metri de ei, o fată într-o rochie din mătase verde și o jachetă din blană de nurcă ce-i acoperea brațele și spatele, cu un însoțitor care părea destul de bătrân ca să-i poată fi bunic, îl săgeta cu privirea pe James. Marina își dădu seama că era însoțită de cel mai atrăgător bărbat din sală, chiar dacă se aflau acolo în scopuri profesionale, nu de plăcere.

– Ce-ai mâncat la prânz? întrebă el când veniră băuturile.

– O salată cu brânză dulce. Principala mea masă e seara.

– În cazul ăsta, cred că mai bine comandăm ceva de mâncare, pentru că altfel o să te amețească băutura. Ceru chelnerului niște sandvișuri.

Băutura cerută de Marina, Harvey Wallbanger, veni într-un pahar înalt, cu multă gheață și cu un gust mai degrabă de suc de portocale, decât de alcool.

Când au ajuns la galerii le-a mai fost servită o băutură, așa că Marina se bucură că James îi mai dăduse la hotel și din sandvișurile lui cu pui și somon.

Tânăra mai fusese la astfel de vizite private, dar niciodată nu avusese prilejul să participe la una de o asemenea amploare. Majoritatea celor prezenți acolo veniseră mai degrabă să vadă și să fie văzuți, și nu să studieze picturile. Din când în când, femeile veneau la James și-l salutau zgomotos, după care îi lăudau munca. Și toate îi priveau cu interes însoțitoarea, pe care el o prezentase fără a explica legătura dintre ei.

La un moment dat, apărură o doamnă împreună cu fiica ei, care încercă să schimbe câteva cuvinte cu Marina; însă aceasta, văzând că fata îi tot arunca priviri pline de subînțeles lui James, s-a retras din cerc și s-a îndreptat spre un tablou care avea o steluță într-un colț, ceea ce însemna că fusese vândut.

În timp ce privea pictura, a venit la ea un tânăr drăguț, care i s-a confesat că nu știe să deosebească un Picasso de un Van Gogh și că se afla acolo doar pentru că mătușa lui era interesată de artă. În timp ce vorbeau, apăru și mătușa, la semnalul discret al băiatului, dar nu atât de discret încât Marina să nu observe. Tânărul avu astfel prilejul să se prezinte și să-i afle și ei numele.

– Lucrați în domeniul artei, domnișoară Linwood? o întrebă mătușa care înțelese că rolul ei era să-i ușureze nepotului sarcina.

– Lucrez în arta designului, dar mi-a spus nepotul dumneavoastră că sunteți o bună cunoscătoare a acestui domeniu.

– Oh, nu! Nu mă pricep așa bine. David exagerează.

Sunt o amatoare. Ție care gen de artă îți place?

– Cam toate, răspunse Marina evaziv.

Se gândi că dacă David ar dori s-o cunoască, va încerca el însuși să afle mai multe despre ea și nu se va mai baza atât de mult pe mătușa lui, care-i amintea Marinei de mama lui Jane, părând mai mult o persoană din provincie care nu se prea potrivea cu decorul londonez.

La un moment dat apăru și James, care aștepta să fie inclus în conversație.

– Doamnă Grigson, vi-l prezint pe James Sebastian.

– Încântată de cunoștință, domnule Sebastian. Am stat cândva într-o casă care beneficiase de stilul dumneavoastră. Era extraordinară transformarea pentru oricine o văzuse înainte. Acesta este nepotul meu, David Leigh. Domnul Sebastian este unul dintre cei mai renumiți designeri din Europa.

Bărbații au dat mâna. David era la fel de bine făcut ca James, dar în celelalte privințe contrastau puternic. Părul blond și tenul deschis al bărbatului mai tânăr parcă întunecau și mai mult pielea închisă și părul negru al lui James și ceea ce numise Jane aspectul lui ne-englezesc.

În timp ce James o întreba pe doamna Grigson despre casa pe care o văzuse, David se întoarse spre Marina și-i spuse:

– Mă tem că designul de interior e un alt aspect al artei care mie mi-e total necunoscut. Aș putea spera că mâine ai putea lua prânzul cu mine ca să-mi luminezi ignoranța? Sau – uitându-se la James – sunt în plus?

– Nu, dar, din păcate, la ora prânzului n-am timp decât pentru câteva sandvișuri.

– Atunci, ce zici de cină?

– Mulțumesc, dar sunt în Londra doar de două săptămâni și momentan orice clipă liberă e folosită în căutarea unui apartament. Poate când voi fi mai liberă...

El încuviință.

– De unde ești de loc?

Înainte ca ea să-i răspundă, James spuse:

– Trebuie să mergem, altfel vom întârzia, Marina.

– Unde vom întârzia? întrebă ea când portarul le deschise ușa la ieșire.

– La cină. Îți place mâncarea italiană?

– Da.

– Crezi că poți merge pe jos până în Soho cu cizmele astea?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Bine. Din cauză că nu sunt fumător, după o oră în spațiul ăla închis am nevoie de aer proaspăt.

Din fericire, cizmele aveau tocuri medii, iar James își potrivise pasul după al ei. În timp ce mergeau, vorbeau despre tablouri.

Abia când au fost conduși la o masă în restaurantul sofisticat unde era, evident, un client fidel, James o întrebă:

– Te-a deranjat că te-am luat repede de lângă admiratorul tău?

– Nu prea. Abia îl cunoscusem.

– Știu, l-am văzut în acțiune. Încerca să te ia ușor.

– Nu prea. Era doar un tip care nu se simțea în elementul lui la o astfel de întrunire și căuta pe cineva cu care să discute.

– Înseamnă același lucru. L-am verificat. Nu pot lăsa o fată inocentă, abia venită din provincie, să cadă în ghearele unui escroc de oraș, cel puțin nu înainte de a învăța cum să deosebească băieții buni de lupii fioroși.

– N-am șaptesprezece ani, spuse Marina senină, și să știi că și în provincie sunt lupi.

James zâmbi și ochii pătrunzători îi străluciră în lumina discretă a lumânărilor care ardeau între ei. Știa că dacă el voia, într-o clipă ar fi făcut-o să-i cedeze, în ciuda stăpânirii de sine pe care o afișa.

Era mult mai periculos ca David Leigh și dacă n-ar fi crezut că o scoate în oraș nu pentru a o vâna, ci pentru a o cunoaște mai bine în calitate de membru al echipei lui, de mult și-ar fi ridicat garda. Și mai credea că, atunci când îi zâmbea atât de provocator, o făcea doar ca s-o tachineze. Probabil că așa se purta cu toate femeile.

De câteva ori în timpul cinei, James și chelnerul schimbară câteva cuvinte în italiană, ceea ce o determină pe Marina să întrebe:

– Vorbești mai multe limbi?

– Cinci, inclusiv engleza. Dar germana e singura limbă pe care am învățat-o cu greu. Cu trei generații înaintea mea, bărbații din familia Sebastian s-au căsătorit doar cu femei străine. Străbunicul s-a căsătoit cu o italiancă. Bunicul – cu o spaniolă, iar mama e franțuzoaică. Avem multe rude în toate aceste țări, iar în vacanțele pe care mi le-am petrecut în cea mai mare parte în țările astea, am învățat limba mai mult de la veri decât din cărți.

– Părinții tăi locuiesc în Anglia?

– Nu. Tata e mort. Mama locuiește aproape de Lyon, unde rudele ei au o fabrică de țesături. Bunicul a avut un magazin de mobilă în Midlands și, în fiecare an, în drum spre Spania împreună cu bunica, orginară din Barcelona, se oprea la Lyon ca să cumpere mătase pentru tapiserii. Astfel, tata a intrat în afacere și a cunoscut-o pe mama. În timpul războiului, bunicul a murit și magazinul a fost bombardat, iar tata a avut un moment când și-a dat seama că vrea să devină pictor. Dar n-a fost unul prea bun. Acum îmi știi povestea. A ta cum sună?

– Tata a fost în Legiunea Străină. M-am născut la Bruxelles, am locuit acolo și la Washington până la vârsta de opt ani, când părinții mi-au murit într-un accident de mașină. După asta, am locuit cu bunicii.

– N-ai frați sau surori?

– Nu. Și a fost mai bine așa, pentru că bunicii nu s-ar fi putut îngriji de mai mulți nepoți.

– Dar îmi imaginez că te-ai simțit foarte singură. Eu mai am un frate și trei surori.

– Nu, nu m-am simțit singură, mi-am făcut prieteni la școală și îmi plăcea la nebunie să dau o mână de ajutor în magazinul de antichități și să mă duc la licitații.

La zece și jumătate, au ieșit din restaurant. Când a urmat-o în taxi, Marina spuse:

– Oh, nu, te rog, nu e nevoie să mă conduci.

– E în drumul meu, stai liniștită.

James n-a vorbit deloc în taxi, iar Marinei i-a fost destul de greu să găsească ceva adecvat de spus. În ciuda faptului că decorul era cam straniu – geamul de legătură dintre ei și șofer, scaunul din spate destul de spațios și faptul că pe tot parcursul drumului luminile magazinelor de pe stradă străluceau în interiorul mașinii – Marina era de părere că exista totuși ceva atrăgător pe bancheta din spate a unui taxi londonez.

S-a trezit scrutându-l cu privirea pe bărbatul de lângă ea, care avea brațele încrucișate la piept, picioarele lungi întinse în față atât cât îi permitea spațiul. Se întreba cum arăta în haine de casă? Probabil că avea o menajeră sau un majordom care să aibă grijă de el.

Din cauza tăcerii de pe parcursul drumului, a fost o ușurare când au ajuns la casa lui Pat, unde James a coborât s-o conducă.

Ea îi spuse:

– Mulțumesc pentru prezentare și pentru cina delicioasă. A fost o seară foarte plăcută pentru mine.

– Și pentru mine. Noapte bună.

A așteptat în fața casei până când Marina a urcat scările și a descuiat ușa. Apoi i-a mai făcut o dată semn cu mâna, după care s-a urcat în mașină și a plecat.

***

Marina lucra la el de trei luni, timp în care nu-l prea văzuse des pe James, când, într-o după-amiază după Crăciun, a fost chemată în biroul lui.

N-a invitat-o să se așaze, doar i-a spus aspru:

– La sfârșitul săptămânii viitoare plec în Spania. Vrei să vii cu mine?

– Mi-ar face mare plăcere. Despre ce proiect e vorba?

– Sunt două proiecte. Un restaurant și o casă particulară. Ai pașaport?

– Nu, dar îmi pot face unul repede.

– O să mai ai nevoie și de un permis internațional de condus. Pat o să-ți comunice ora la care pleacă avionul nostru și îți va da orice altă informație de care vei mai avea nevoie. Cu un semn din cap i-a dat de înțeles că poate să plece și a luat telefonul.

În celălalt birou, i-a zis lui Pat:

– Mi s-a spus de călătoria pe care o vom face în Spania. În ce parte a Spaniei mergem?

– La Costa Blanca. E aici, spuse Pat, îndreptându-se spre harta lumii afișată pe unul dintre pereții încăperii. E aproape de țărmul mediteranean. O să zburați la Alicante și o să luați din aeroport o mașină deja închiriată care vă va duce la nord de Javea. O să fiți cazați acolo, la un parador.

– Ce este un parador?

– Este un hotel care aparține statului și multe dintre ele sunt castele sau alte clădiri istorice. J.S își ia întotdeauna cameră la un parador dacă e vreunul aproape de locul unde are lucrări.

– Cât timp vom fi plecați?

– Șase nopți.

Marina petrecu toată seara gândindu-se ce haine să-și ia pentru călătorie. Și-a ales câteva din ceea ce avea deja, iar restul și le-a cumpărat la sfârșitul săptămânii.

Pe măsură ce se apropia ziua plecării, era tot mai neliniștită. Nu mai fusese în străinătate din copilărie, iar Spania era una din țările pe care dorea de mult să le viziteze. Dar buna dispoziție i-a dispărut curând când, cu o noapte înainte de plecare, Pat a venit în camera ei, în timp ce Marina își făcea bagajul și i-a spus zâmbind:

– Mi se pare corect să te avertizez că, în tipul călătoriei, J.S. îți va face avansuri și nu va renunța până nu-și va atinge scopul.

Marina se opri din împachetat:

– Ce vrei să spui cu asta?

Pat se așeză de cealaltă parte a patului.

– Nu ți-am spus niciodată ceva despre el, pentru că o secretară n-ar trebui să-și bârfească șeful, iar J.S. s-a purtat minunat cu mine după moartea lui Dick; eu îl plac și-l admir, deopotrivă. Dar te plac și pe tine, Marina. Ești diferită de fetele de-o vârstă cu tine. În unele situații, ești mult mai matură decât vârsta ta; în alte cazuri, însă, ești mult prea naivă. Poate mă înșel, dar nu cred că ai avut vreodată o relație serioasă cu un bărbat – mă refer la relații intime – și n-ar fi corect să te las să pleci în străinătate cu J.S. fără să-ți spun ce fel de om e.

– Prima dată când l-am văzut, era însoțit de o fată frumoasă, Lara Lester. Erau iubiți, nu?

– A avut mai multe iubite de când a fost cu Lara. Ca să-ți spun drept, este cel mai de temut cuceritor. Vorbind în general, bărbații care au succes la femei, nu sunt extraordinari și ca iubiți, mai degrabă e invers. Parcă i-ar împiedica ceva să aibă o relație serioasă și de lungă durată. Dar nu cred că este și cazul lui J.S. Nu știu care e problema lui. Știu doar că orice fată care pleacă în străinătate cu el, ajunge în patul lui. Și din câte mi s-a spus, experiența a fost, de fiecare dată, agreabilă. Durerea vine când își pierde interesul, iar ele trebuie să muncească în continuare pentru el. Nu le concediază niciodată. Ele sunt cele care, nemaisuportând situația, își dau demisia. Așa că, dacă ai de gând să faci carieră la noi, gândește-te bine la asta.

– Nu trebuie să mă gândesc, spuse Marina, hotărâtă. N-am nici cea mai mică intenție să ajung în pat cu el.

Pat zise cu blândețe:

– La asta m-am referit când am spus că ești naivă. Nu-mi spune că nu-l găsești atrăgător!

– Da, recunosc, e atrăgător, încuviință Marina din cap.

– Atunci, ești sigură că i-ai putea rezista? Când veți fi doar voi doi, în Spania? După ce ai petrecut o seară dansând în brațele lui? După ce ai băut destul vin, încât să nu conștientizezi când te duce în camera lui?

– Eu credeam că ne ducem acolo să muncim.

– În cea mai mare parte a timpului, da; dar nicidecum tot timpul. J.S. poate lucra douăsprezece ore și tot îi mai rămâne energie.

Marină împături un tricou, după care spuse:

– Poate dacă o fată i-ar rezista, atunci ar concedia-o.

– Oh, nu! Nu e un ticălos! E un om drăguț. În multe privințe, chiar bun la suflet. Doar atitudinea pe care o are față de sex îl face să fie respingător. Sau poate că doar eu îl văd astfel, pentru că am cunoscut dragostea în adevăratul sens al cuvântului.

– Erai căsătorită când l-ai cunoscut?

– Da, și sunt sigură că și-a dat repede seama că în ceea ce mă privește, nimeni nu se putea ridica la nivelul lui Dick. Și-ți mai spun ceva. Când rămâi văduvă, cam toți bărbații cred că ești foarte frustrată din cauza asta. Am avut cele mai neplăcute experiențe cu tot felul de bărbați dispuși să-mi îndulcească singurătatea. Dar nu și J.S., slavă Domnului! Țin la el ca la un frate și aș fi fost foarte dezamăgită dacă ar fi început să-mi facă avansuri.

– Poate instinctul îi va da de înțeles că pe mine mă interesează doar cariera și că nu mă dau în vânt după aventuri de genul ăsta, spuse Marina.

– Instinctul o să-i spună că ești mai degrabă tânără, frumoasă și liberă și te va duce în pat înainte ca prietenul tău, David Leigh să se gândească măcar la asta, remarcă Pat caustic.

Știa despre David pentru că acesta venise de mai multe ori s-o ia de acasă ca să meargă la teatru.

– Ei bine, mulțumesc pentru avertisment. Sper, totuși, să te înșeli. Dar, dacă e așa cum spui, cel puțin voi fi pregătită, spuse fata, încercând să pară sigură pe ea.

Dar, după ce Pat i-a spus noapte bună, a terminat de împachetat gândindu-se tot timpul la ceea ce i se spusese, dându-și seama că era o situație ciudată să se apere de cel care o angajase.

Capitolul 3

Deasupra Franței și Spaniei era un cer înnorat, dar curând norii dispărură, iar apa mării te invita parcă la o baie înainte de a ajunge pe aeroportul din Alicante.

Un Mercedes îi aștepta în fața clădirii și, la douăzeci de minute după aterizare, erau pe drumul care ducea în nord. Marina aruncă o privire fugară la mozaicul faimos care mărginea esplanada în timp ce mergeau cu viteză spre oraș. Dar prima impresie referitoare la Spania a fost legată de o șosea care tăia spectaculos un peisaj montan de o rară frumusețe.

La Gata de Gorgos au luat-o spre est, pe lângă țărm, și au intrat într-o regiune cu portocali și mandarini și cu pointsettia, pe care Marina îi știa cultivați în ghivece mari și așezați în fața fermelor din Anglia.

După cum presupusese Pat, paradorul era o clădire veche, însă cu un interior modern. La recepție, James le-a spus numele și a adăugat în spaniolă că aveau două dormitoare rezervate.

Se întoarse spre Marina și-i zise amuzat:

– Pentru siguranță, Pat ne-a rezervat camere la etaje diferite.

L-a mai auzit verificând dacă una din camere are pat dublu. Încrederea pe care o afișa o înfurie, dar nu-și arătă mânia.

A urmat-o în cameră, ca să vadă dacă are tot ce-i trebuie.

Avea vedere spre sud, spre palmierii hotelului care umbreau grădinile, în spatele cărora începea plaja. În depărtare se mai zăreau niște stânci, iar pe țărm se mai vedeau niște vile albe.

Înainte ca el să plece, Marina întrebă:

– Ce program avem în seara asta?

– Cinăm cu familia Rutland, cea care acumpărat casa pe care vreau s-o decorez. E o cină neoficială. Crezi că poți fi gata într-o oră?

– Sigur.

– Bine, atunci ne întâlnim jos, la bar.

După ce și-a despachetat lucrurile, a făcut repede un duș. S-a hotărât să îmbrace un costum cumpărat din Beauchamp Place. Era format dintr-o bluză cu mâneci lungi, o fustă strâmtă și un sacou cambrat. În talie își prinse o centură asortată. Toate trei piesele aveau imprimeuri diferite, dar se asortau prin câteva elemente comune, niște dungulițe albastre și verzi. Își adusese de acasă și un lanț cu mărgelițe verzi și aurii și un manșon auriu, primit în dar de la bunicul ei la aniversarea de optsprezece ani. Cerceii erau niște cercuri aurii – preferații ei – și mai avea și câteva inele pe care și le alesese dintre niște antichități înainte ca acestea să devină un accesoriu vestimentar la modă și să aibă un preț exorbitant.

James o aștepta deja, vorbind în spaniolă cu barmanul. I-a complimentat ținuta și, umplându-i și ei un pahar cu vinul pe care-l bea, spuse:

– Pentru o călătorie reușită!

În timp ce ciocneau, tânăra se gândi că poate pentru el sucesul consta în a o determina să-și lase camera liberă și să vină într-a lui; iar dacă așa stăteau lucrurile, va rămâne foarte dezamăgit.

– La naiba! Am crezut că va fi o cină liniștită, pentru patru persoane, dar ei au organizat o petrecere, spuse James când au ajuns la vila familiei Rutland și au văzut câteva mașini parcate afară. Ușa le-a fost deschisă de un spaniol în costum alb. Au intrat direct într-o sufragerie imensă, unde toată lumea vorbea și servea băuturi. Majoritatea erau de

vârsta a doua sau mai bătrâni, iar James i-a murmurat la ureche: Acum înțelegi de ce regiunea se mai numește și Coasta Geriatrică?

– Domnule Sebastian! Ce plăcere să te văd din nou! Gazda, cu mâinile pline de diamante, veni să-i salute.

Pentru Marina nu era o seară tocmai reușită, deși mâncarea era bună. James a fost imediat înconjurat de majoritatea femeilor, iar pe ea a lăsat-o să se descurce cu ceilalți, dintre care mulți se retrăseseră în Spania după o lungă perioadă petrecută în Africa. După două ore, abia aștepta să plece. Era de părere că James nu va îndeplini profeția lui Pat în seara aceea.

– Îmi cer scuze pentru seara asta. Cred că te-a plictisit teribil să stai de vorbă cu toți moșuleții ăia care vorbeau despre aventurile lor în Africa, spuse el când erau deja pe autostradă.

– Ah, nu, erau interesanți, răspunse ea neconvingător.

– Ești o bună ascultătoare, nu-i așa? E o calitate pe care n-o au mulți oameni. Majoritatea sunt prea plini de ei ca să mai asculte și pe cei din jur.

Complimentul lui i-a făcut plăcere. Apoi, s-a gândit că poate era un început bun pentru a o seduce.

În timp ce treceau prin fața unui club cu o terasă puternic luminată, el spuse:

– N-aș vrea să continuăm noaptea aici, pentru că e deja târziu și mâine dimineață trebuie să fim în picioare la prima oră. Familia Rutland nu se trezește atât de devreme, dar mi-au făcut o schiță ca să le găsesc mai ușor casa de la țară și m-am gândit că e bine să ajungem acolo la ora nouă, ca s-o putem vedea înainte de apariția lor. Mâine seară, în schimb, o să putem merge undeva să ne distrăm.

Ajunși la hotel, James o întrebă dacă voia să bea ceva cu el.

Marina dădu vehement din cap:

– Dacă nu te superi, o să-ți refuz invitația.

– Ai ceva de citit în cameră? Poate ai nevoie.

– Da, mulțumesc. Noapte bună.

În cameră, Marina găsi draperiile trase și patul făcut. Înainte să se dezbrace, ieși pe balcon. Noaptea era plăcută, marea se unduia sub razele blânde ale lunii și uda cu valuri dantelate plaja cu nisip fin. Dealurile din depărtare, luminate de vilele din zonă, contrastau puternic cu marea calmă. Era incredibil că o noapte de ianuarie putea fi atât de plăcută.

În dimineața următoare o trezi James, care-i telefonă să-i spună:

– M-am gândit că nu ți-ai luat cu tine un ceas deșteptător. Este șapte și jumătate. Ne întâlnim jos, la ora opt, ca să luăm micul dejun.

Afară era încă întuneric, dar până au terminat micul dejun, cerul s-a mai luminat și promitea o zi frumoasă.

După-amiază, Marina văzu de aproape munții stâncoși care înconjurau portul Javea. James îi spusese că se numiseră cândva Montgo și că erau de fapt un lanț muntos care se desfășura pe o distanță mare de-a lungul țărmului, cu vârfuri semețe și peisaje spectaculoase. Ziua se făcea din ce în ce mai caldă și mai plăcută, iar cei doi conduceau pe un drum de țară, care trecea printr-o plantație frumoasă de portocali, măslini și migdali înmuguriți. După un timp, James reduse viteza și coti pe un drum lăturalnic care ducea la o casă veche, așezată ciudat pe o parte a colinei.

Când a oprit motorul, Marina a ieșit din mașină să admire peisajul: cerul senin, soarele călduț și parfumul ușor de iasomie care-i gâdila nările. Și ea și James purtau blugi, el cu un tricou alb din bumbac peste care avea un pulover, iar ea – un hanorac pe gât peste un tricou crem.

În fața casei era o verandă mare, susținută de cinci piloni, acoperiți de flori de bougainvillea de culoare roșie și grena.

Când s-au așezat unul lângă altul pe o băncuță, admirând priveliștea inedită pe care le-o ofereau munții, Marina îl privi și-l văzu preocupat. Înțelese că, deși erau singuri într-un loc atât de izolat, mintea lui era doar le muncă și ea, în momentul de față, nu era altceva decât asistenta lui personală.

Domnul Rutland îi dăduse cheia cu care James descuie ușa casei și intră în sufrageria întunecată și igrasioasă.

– Uite un tavan tipic spaniol, spuse, arătând spre curbele făcute în tencuială. Trebuie deschise toate ferestrele. Tu te ocupi de parter, eu mă duc sus.

Au mers prin toată casa și au deschis toate obloanele și ferestrele ca să lase lumina să pătrundă până la dalele prăfuite de pe podea și în colțurile cele mai întunecate.

După ce deschise câteva obloane din partea sudică a casei, Marina avu o surpriză plăcută. În curtea din spate se vedea, în toată splendoarea ei, o mimoză înflorită.

– Ce loc de vis! îi spuse lui James, când se întoarseră în sufragerie.

El nu era atât de entuziasmat.

– Priveliștea e minunată, dar e nevoie de bani mulți pentru ca spațiul ăsta să poată fi locuit de pretențioasa familie Rutland.

– Dar își permit, nu-i așa?

– Da, dar probabil că vor să fie gata până în iunie și asta înseamnă că muncitorii trebuie supravegheați permanent. Oricum, vom face tot ce ne va sta în putință ca să iasă cât mai bine. Ține tu asta puțin, te rog. Îi dădu o ruletă de douăzeci și cinci de metri.

Au măsurat fiecare cameră, iar James a făcut schițe pentru toate încăperile, mai ales pentru felul în care cade lumina.

– Niciodată să nu iei decizii în privința decorării unei camere înainte de a vedea cum cade lumina, dimineața, la prânz și după-amiaza târziu, îi spuse el. Aici, trebuie să luăm în calcul și faptul că în iulie și august e mai răcoare, iar iarna e mai cald.

Sosi și familia Rutland, și Marina admiră felul în care James le prezentă problemele pe care le ridica locuință, însă fără a le diminua entuziasmul.

În timp ce Henry Rutland discuta cu James despre posibilitatea de a construi un solar pe dealul din spatele casei,doamna Rutland o duse pe Marina la etaj, unde îi arătă unul dintre cele trei dormitoare spațioase.

– Asta va fi camera mea. Abia aștept să văd ce va face James cu ea. Am un pat superb – are o tăblie cu mozaic din fildeș și perle – pe care mi l-a cumpărat Henry din Libia cu mulți ani în urmă și vreau să fie piesa centrală. Îl las pe James să se ocupe de rest. Lucrezi de mult cu el, draga mea?

– Am intrat în echipa lui anul trecut. Bănuind că doamna Rutland o luase cu ea ca s-o chestioneze în legătură cu viața intimă a lui James, Marina spuse: casa e frumoasă și bine poziționată, dar eu sunt de părere că și vila pe care o locuiți în prezent este minunată. De ce vreți să vă mutați?

– Da, e adevărat, casa noastră din Javea e drăguță, dar majoritatea vilelor de lângă noi aparțin madrilenilor bogați, care vin acolo doar vara. Iarna suntem cam izolați, iar vara e petrecere în fiecare seară. Aici, într-adevăr, nu avem vecini, dar nu suntem înconjurați nici de case goale. Chiar și în sezonul estival, aici vom avea liniște, în afară, bineînțeles, de zilele când vom da noi o petrecere.

Zicând acestea, se duse pe balcon, unde se găseau aceleași coloane ca și pe veranda de la intrare. Marina îi auzi pe bărbați urcând.

– Nu-i așa că e un balcon minunat? O să mă pot bronza aici fără bikini. Parapetul ăsta mă apără de orice privire.

– Nu și de cea a păstorului, remarcă James amuzat.

Ea se întoarse spre el, uimită.

– Care păstor?

Ieși pe balcon și privi spre dealurile care înconjurau casa.

– E un păstor pe aici, pe undeva. Aud clopoțelele oilor. Da, acolo e.

Punând mâna la ochi pentru a și-i proteja de soarele care în ianuarie, în Spania, strălucea ca vara în Anglia, Marina ieși pe balcon și văzu o turmă de oi care urca dealul.

– În locul tău, nu mi-aș face griji, draga mea. Păstorul n-are binoclu să te poată vedea în toată splendoarea ta.

Spre prânz, familia Rutland a plecat să viziteze niște prieteni, iar James o însărcină pe Marina cu măsurarea tuturor ferestrelor și ușilor.

Asta a ținut-o ocupată până la ora unu, când James apăru și anunță pauza de masă.

– Credeam că în Spania prânzul se servește mai târziu.

– Așa e, dar noi suntem obișnuiți după orele englezești și trebuie să luăm acum pauză pentru un picnic. M-am gândit c-ar fi frumos să urcăm dealul și să mâncăm acolo.

Ajungând la mașină, James descuie portbagajul ca să ia un rucsac cu mâncare. Își lăsaseră amândoi puloverele la mașină și Marina își dorea să fi avut și ea un tricou subțire ca al lui James.

Dealul nu era greu de urcat, era terasat și mai avea urme de ziduri vechi, probabil de când maurii stăpâniseră locurile. Briza aducea miros de ierburi aromate, iar pe alocuri creșteau tufișuri cu floricele galbene.

James merse înainte, iar tânăra îi admiră mersul sprinten și statura zveltă. Robert Logan îi spusese odată că urcușul trebuie să fie la fel de încet ca o conversație care nu te adoarme.

– Mergi mult, de obicei?

Se opri și se întoarse spre ea:

– Da, când am timp. Dar... se opri, pentru că-i atrăsese atenția ceva care zbura deasupra capului – doi vulturi. I-ai văzut?

Se întoarse și privi cerul, pe deasupra unei stânci.

– Nu, unde?

James coborî puțin, se așeză în spatele ei, puse o mână pe umărul ei stâng, iar cu cealaltă indică direcția în care trebuia să privească. Urmărindu-i brațul, văzu vulturii care zburau aproape de vârful stâncii.

– Da, acum îi văd.

Își retrase mâna dreaptă, dar nu și pe cea stângă, care i se mai odihnea încă pe umăr. Probabil că nu era atent la ce făcea, dar Marina era conștientă de faptul că erau apropiați și s-a bucurat când vulturii au zburat și el și-a reluat urcușul în fața ei.

Au prânzit stând pe două stânci de pe un deal aflat deasupra casei familiei Rutland, care, de la o asemenea înălțime, arăta ca o casă de jucărie. De acolo, vedeau și autostrada care trecea pe lângă Gata de

Gorgos. Au mâncat salată de legume cu pui și lipie, și au băut o sticlă de vin roșu.

– Ce norocoși suntem! Probabil că în Anglia plouă la ora asta, spuse Marina după ce terminară de mâncat.

– Probabil că și pe aici plouă mult uneori, pentru că, altfel, n-ar fi atâta verdeață. Te superi dacă îmi scot tricoul?

– Bineînțeles că nu. Dacă știam cât de cald va fi, mi-aș fi luat un maiou, în loc de bluza asta groasă.

– Da, se vede că ți-e cald. Vrei să iei tricoul meu? E mai răcoros ca bluza ta și nu-mi trebuie până la întoarcere.

– Oh, da, te rog, dacă nu te deranjează.

S-a dezbrăcat de el, iar ea s-a dus în spatele unor tufișuri ca să și-l pună. Era într-adevăr mai răcoros, pentru că era mai mare cu câteva măsuri.

Când a revenit, James nu mai era acolo, dar nu-l căută, bănuind că voia puțină intimitate. Își reluă locul și-și bău în continuare vinul.

A stat câteva clipe singură, timp în care, toropită de căldură, ațipi. Când se trezi, îl văzu stând pe o piatră, în fața ei, cu pielea atât de bronzată, de parcă ar fi trăit de o veșnicie într-un asemenea climat.

Când și-a ridicat brațele ca să-și acopere ochii de soare, mișcarea mușchilor sub pielea maronie a fost la fel de plăcută și de ușoară ca unduirea șuvoiului de apă printre stânci.Deși își petrecuse toată viața desenând schițe în avion sau la mesele unor restaurante scumpe, era fără îndoială un bărbat în formă, destul de puternic.

Când a privit-o, avea o expresie pierdută, pe care el a interpretat-o greșit.

– Deja ți-e dor de prietenul tău?

– Prietenul meu?

– Leigh, parcă așa îl chema, nu?

– Este un prieten, nu prietenul meu.

– L-am văzut de câteva ori când a venit să te ia de la serviciu.

– Da, o dată sau de două ori, recunoscu ea.

Dacă ieși de câteva ori la teatru cu cineva, nu înseamnă că ai o relație.

– Ai putea profita. L-am verificat și am aflat că este un tânăr foarte bogat, care are toate șansele să moștenească acțiuni la cea mai importantă companie a statului.

– Da, știu. Mătușa lui o cunoaște pe mama lui Jane Logan. Dar eu nu caut un soț bogat, abia mi-am început cariera.

James se uită la ceas.

– E timpul să ne întoarcem. Spune-mi, ce crezi că ar fi de făcut cu sufrageria?

– Pentru început, eu aș da jos obloanele. Or fi tradiționale, dar mi se pare că dau casei un aspect deprimant.

În timp ce se întorceau spre casă, au discutat despre problemele decorative.

Căldura amiezii se mai potolise, iar Marina și-a îmbrăcat bluza când au închis obloanele și au încuiat. La întoarcere, au oprit la un bar pentru tapas, gustările pe care le luau spaniolii între masa de prânz și cină.

– Mulți dintre oamenii ăștia trăiesc aici de ani întregi și abia dacă știu ceva despre cultura spaniolă, spuse James.

– Da, am fost surprinsă când, la petrecerea de aseară, un bărbat mi-a spus că nu vorbește spaniola, deși locuiește de cinci ani aici. Marina îi urmă exemplul și despărți cu o scobitoare un ineluș de os de o bucățică de carne albă, cu aspect cauciucat, prăjită în unt. Astea ce mai sunt?

– Calamares alla romana. Bucăți de calmar.

– Sunt delicioase. Abia aștept să încerc și paella.

– O poți încerca în seara asta, dacă vrei. Dar să nu te îmbraci prea elegant. Cele mai bune paellas nu se găsesc în hotelurile turistice, ci în restaurantele și barurile frecventate de localnici.

Câteva ore mai târziu, o duse într-un loc, de lângă port, într-un bar plin de pescari care vorbeau tare. Podeaua era plină de chiștoace de

țigări, mesele nu erau acoperite cu nimic, iar bucătăria era, de fapt, un spațiu îngust, mascat de o perdea.

Mai întâi, barmanul le aduse o sticlă de vin și două pocale; apoi, două chifle crocante și o salată cu măsline și lăptuci. În cele din urmă, veni și paella decorată cu bucăți din carne de scoică, pe un pat de orez asezonat cu sos de usturoi. Era cea mai delicioasă cină din viața Marinei.

S-au întors pe jos, portul fiind doar la o milă distanță de șoseaua mărginită de o parte de mare, iar de cealaltă, de vilele puternic luminate și pline de turiști.

Pe drum, au continuat să discute problemele de design pe care le impunea casa familiei Rutland, dar, pe măsură ce se apropiau de hotel, Marina nu putu să nu se gândească dacă James va dori să continuie conversația înr-un decor mai intim. Oricum, lucrul ăsta nu s-a întâmplat, nici măcar n-a sugerat să mai rămână să stea de vorbă cu el. Când liftul a ajuns la etajul ei, James a condus-o până la ușă, i-a urat noapte bună și apoi s-a îndreptat spre camera lui.

În dimineața următoare, James n-o mai trezi cu un telefon, așa că dormi până la opt și jumătate și trebui să se spele și să se îmbrace în grabă. Oricum, nici el nu coborâse la micul dejun, probabil pentru că rămăsese să doarmă mai mult. Nu i se părea genul lui să întârzie atât, pentru că terminase de mâncat, iar el tot nu apăruse. Așa că se îngrijoră. Oare era bolnav? Oare vreo scoică din paella să nu fi fost proaspătă și să-l fi otrăvit? Își amintea că citise undeva că, dacă mănâncă mâncare stricată, oamenii se îmbolnăvesc foarte repede, și dacă nu sunt tratați la timp, pot muri, chiar.

Cu gândul ăsta în minte, urcă în grabă până în camera lui James și bătu la ușă. Nu se auzi nimic dinăuntru. După câteva secunde, timp în care nu știu ce să facă, deschise ușa puțin. Draperiile erau lăsate. Camera era într-un întuneric total. Nu se auzea nimic. Deschise ușa puțin mai mult, și-l văzu pe James stând pe pat, nemișcat. Convinsă acum că avusese dreptate – ce alt motiv ar fi existat pentru ca un tânăr

sănătos să fie încă în pat la așa o oră târzie? – se grăbi spre pat și aprinse veioza de veghe. Stătea cu fața în pernă, acoperit pe jumătate cu o pătură. Când puse mâna pe umărul lui, respiră ușurată, pentru că încă mai era cald. Se temea că ar fi putut avea pielea rece. Dar atingerea ei nu-i provocă bărbatului nici o reacție.

– James! îl scutură ea încetișor. James, te simți bine? El scoase un geamăt, iar ea se sperie din nou. Gândindu-se că nu trebuie să-l lase singur, era pe cale să sune la recepție ca să cheme ajutor, când James se rostogoli cu fața la ea, deschise ochii și spuse sec:

– Bună, ce cauți aici?

– Am crezut că ești bolnav.

– Bolnav? De ce-aș fi bolnav?

– Este foarte târziu. Aproape nouă și jumătate. Am crezut că nu ți-au priit scoicile de aseară.

Ținându-și pătura cu mâna, lucru din care Marina deduse că nu purta pantaloni de pijama, se ridică în capul oaselor.

– Cred că am uitat să-mi potrivesc ceasul. M-am culcat pe la trei.

– Oh, ai ieșit din nou?

– Nu, am lucrat. Ia privește. Și arătă spre masa de lângă fereastră.

Constată uimită că toate măsurătorile pe care le luase ea cu o zi în urmă erau transpuse acum pe douăzeci sau treizeci de schițe frumos colorate.

– Trage draperiile, te rog.

Marina îl ascultă, lăsând lumina să pătrundă în cameră.

– Stai puțin cu spatele la mine. O să ies din pătură ca să iau ceva pe mine, pentru că dorm dezbrăcat.

În timp ce-i spunea acestea, Marina se gândi că ar fi mai bine să nu mai rămână în camera lui, din moment ce nu era bolnav. Avea de gând să-l aștepte până va intra în baie, apoi va pleca. Dar deocamdată, trebuia să se concentreze asupra schițelor.

– Asta nu e bine. Nu e nicio deschizătură în peretele din fața scării, spuse ea.

– Acum, nu. Dar va fi. Gata, poți să te întorci.

Privi în direcția lui și văzu că pusese pe el un halat de baie.

– Te las să te îmbraci, spuse ea.

– Nu, nu fugi! Uită-te la astea în timp ce fac un duș și mă bărbieresc și spune-mi ce părere ai. Dacă e nouă și jumătate, înseamnă că mai avem doar o jumătate de oră până ne întâlnim cu familia Rutland. Dispăru în baie.

Oarecum derutată, Marina se așeză pe un scaun și începu să răsfoiască schițele. În câteva dintre ele folosise câteva piese de mobilier din vila locuită în prezent de familia Rutland. Recunoscu două veioze, o măsuță de cafea din sticlă și o carpetă persană. Desenele erau foarte bine făcute, dar și mai impresionant era felul în care James reușise să îmbunătățească aspectul casei, scoțând ușile de unde erau și punându-le în alte părți. Ea văzuse problemele, iar el soluțiile.

– Mă întreb cât va mai dura până să-mi pot da și eu seama, după ce privesc interiorul unei case, ce trebuie făcut, astfel încât să repar greșelile de construcție, spuse Marina mai tare, pentru ca James s-o poată auzi din baie.

– Nu mult. E mai mult o chestie de experiență.

În același moment, se auzi o bătaie ușoară în ușă și un bărbat intră în cameră. Văzând-o pe Marina lângă fereastră, păru nedumerit, spuse ceva în spaniolă și vru să se retragă, când apăru James în ușa băii. Bărbații nu numai că și-au zâmbit, dar, spre surprinderea Marinei, s-au și sărutat pe ambii obraji. Văzându-i expresia uimită, James îi zâmbi și-i spuse: Ăsta e obiceiul țării. Permite-mi să ți-l prezint pe vărul meu, José-Maria. Doamnișoara Marina Linwood.

– Encantado señiorita, spuse spaniolul.

– José-Maria locuiește în apropiere, dar a fost plecat la Barcelona și s-a întors abia aseară, târziu, explică James. Se întoarse către el și începu să vorbească într-o spaniolă fluentă. Îi spunea ceva referitor la señor Rutland și bănui că-i spunea omului mai scund că trebuie să ajungă la o întâlnire.

Vărul zise ceva dând din cap și la câteva minute după asta, dădu din nou mâna cu Marina și plecă.

– Ne-a invitat la prânz, spuse James când au rămas singuri. Soția lui, Lolita, nu vorbește engleza, dar mă îndoiesc că nu vei reuși cumva să comunici cu ea. Femeile se pot înțelege bine, unele pe altele.

– Oh, dar nu vreau să deranjez o întâlnire de familie. Pot prânzi aici, și după aceea, mă pot bronza puțin, sugeră ea.

– Nu vei deranja deloc și nu va fi o masă de familie, pentru că neamțul cu care José-Maria e în parteneriat și care sponsorizează restaurantul pe care trebuie să-l vedem, va fi și el acolo. Trebuie să mă îmbrac. N-o să-mi ia mult. Așteaptă în mașină, dacă vrei. Și spunând astea, luă cheile de pe măsuță și le dădu Marinei.

Tânăra merse în parcare și descuie Mercedesul. Se întreba dacă nu cumva prezența în camera lui James și patul dublu al acestuia îi lăsaseră cumva o impresie greșită lui José-Maria. Dar nici nu-i putea spune lui James: Lămurește-l pe vărul tău că între noi nu e altceva în afară de o relație de afaceri. Și-l putea imagina râzând de toate astea.

– Am văzut un magazin de antichități în fața hotelului. Când avem timp, vom merge să ne uităm pe acolo, spuse James în timp ce se strecura la volan.

Era încă o dimineață frumoasă și, încrezătoare că în următoarele câteva ore nu va avea de ce să se simtă stânjenită, Marina se relaxă și se bucură de soare.

Apropiindu-se de vila familiei Rutland, Marina înțelese izolarea casei. Aproape toate celelalte vile erau încuiate, deși în câteva grădini, niște spanioli udau plantele și întrețineau curtea în absența proprietarilor.

I-au găsit pe cei doi soți bronzându-se pe terasa de lângă piscina frumos ornată cu faianță albastră.

– Înotați tot timpul anului? întrebă Marina.

– Nu, nu. Doar din mai până în noiembrie. Dar ținem mereu piscina plină cu apă, pentru că altfel arată deprimant.

James se duse la termometrul de pe marginea piscinei, să vadă temperatura apei.

– Ce ziceți de-o baie? spuse domnul Rutland în glumă. Vă pot împrumuta niște costume.

James se uită spre Marina.

– Ce zici?

Doamna Rutland răspunse în locul ei:

– Cu siguranță, nu! E mult prea frig. Biata fată, o să înghețe. Dar, dacă tot sunteți aici, de ce să nu te bronzezi puțin, draga mea? Fiica noastră a lăsat niște costume de baie care-ți vor veni, cu siguranță. Ar fi păcat să te întorci la Londra nebronzată.

Marina ezită, dar, nedorind să se certe cu doamna Rutland, se lăsă dusă în casă, să se schimbe. Când a văzut costumele de baie, și-a dorit să fi opus mai multă rezistență. Erau niște piese în miniatură și, chiar dacă-și dorea un bronz ca cel al lui James, tot ar fi vrut s-o prindă soarele mai îmbrăcată.

– Te las să te schimbi, spuse femeia mai în vârstă, când Marina alese un costum bleu, care nu-i scotea atât de mult în evidență albeața pielii.

După ce l-a îmbrăcat, a vrut să-l dea jos imediat. Dacă Pat avea dreptate în ceea ce-l privea pe James, să apară astfel în fața lui însemna să grăbească situația pe care dorea s-o evite.

Când se întoarse șovăitoare pe terasă, James era deja în apă.

– Dacă ai face și tu asta, Henry, în fiecare zi, nu ți-ar mai trebui nici o băutură energizantă, remarcă doamna Rutland privindu-l pe James ieșind din apă pe cealaltă parte a piscinei.

– Sunt cu treizeci de ani mai în vârstă decât James, draga mea. Și oricine ar fi de părere că dacă n-ai avea o slăbiciune pentru gustările cu migdale prăjite, ai fi și tu la fel de slabă ca Marina.

Doamna Rutland își încreți buzele și-l privi rece, lucru care o făcu pe Marina să ia parte, rușinată, la un moment de neînțelegere conjugală, care mai târziu o făcu să se întrebe dacă nu cumva cei doi soți nu se înțelegeau atât de bine pe cât păreau.

Uită de astea și se simți ușurată când James li se alătură.

În timp ce studiau portofoliul cu schițe, Marina fu pusă din nou într-o situație neplăcută. Își potrivise șezlongul în așa fel încât să poată sta pe burtă, cu bărbia în palme, pentru ca soarele s-o prindă pe spate și pe picioare. Dintr-o dată, James, care se uscase și care primise și el un slip de la gazde, se ridică de pe șezlongul lui, luă un tub de loțiune al doamnei Rutland, se așeză pe șazlongul Marinei și, înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel, începu s-o maseze cu cremă pe umeri.

– Stai puțin întinsă.

Mai mult pentru a-și ascunde obrajii îmbujorați de ochii celor doi soți, Marina se supuse, dar regretă curând acest lucru. Cu o îndemânare care nu putea veni decât dintr-o practică îndelungată, îi desfăcu sutienul de la costum și aplică loțiune de-a lungul șirei spinării, în linie dreaptă.

Fata nu fusese vreodată mai furioasă. Voia să se poată ridica și să-l lovească, dar știa că era imposibil din cauza sutienului desfăcut și a gazdelor.

N-avea altceva de făcut decât să stea nemișcată, turbând de furie, în timp ce James îi masa spatele de la umeri până la șolduri. Ceea ce o făcea și mai nervoasă era faptul că, în timp ce în mintea ei îl ura pentru ceea ce face, corpul îi primea cu plăcere mângâierile.

Doamna Rutland își întrerupse comentariile referitoare la schițe:

– De ce nu dormi un pic, Marina? Cred că ați fost în oraș noaptea trecută, nu? Și probabil că veți merge și în noaptea asta. Un pui de somn îți va prinde foarte bine.

– Da, dar numai zece minute, Marina. Doar nu vrem să se ardă spatele ăsta frumos, spuse James și avu chiar obrăznicia să-i dea ușor o palmă peste fund, înainte să se ridice și să plece.

Fata rămase nemișcată, cu dinții încleștați, urându-l și disprețuindu-se că n-a fost capabilă să controleze senzațiile plăcute pe care le simțea corpul ei la atingerile lui.

Cinci minute mai târziu, când toți ceilalți erau ocupați să aleagă locul și forma noii piscine, Marina reuși să-și lege repede sutienul și să se retragă în casă, ca să se schimbe.

Până în momentul plecării se mai calmase, și-și dădu seama că singurul lucru cu care l-ar putea stăpâni ar fi să rămână foarte distantă și rece.

José-Maria și Lolita locuiau împreună cu părinții fetei, într-o casă mare din centrul orașului cu podele de marmură și mobilă clasică. Probabil că pe timpul verii, obloanele închise și camerele spațioase păstrau răcoare, se gândi Marina, dar pe timpul iernii, pentru un englez, arăta ca o casă îndoliată din epoca Victoriană. Impresia de obscuritate era oarecum pusă în balanță de expresia vivace a celor trei copilași, îmbrăcați în hăinuțe viu colorate. Mama era tânără și purta un costum la modă, cu o pieptănătură care o făcea să pară abia ieșită de la coafor.

Ținuta ei elegantă contrasta cu cea sobră a mamei sale, îmbrăcată mai mult în negru, și cu cea a unei alte femei, mai în vârstă, care era și ea de față. Marina rămăsese uimită de gingășia cu care erau sărutați copii, nu numai de femeile prezente, ci și de tată și bunic. Nimeni nu părea să intenționeze să-i oprească pe micuți din alergat în camera unde erau și adulți; li se acorda mai multă atenție decât copiilor europeni, însă nu erau deloc răsfățați.

La ora două și jumătate, masa a fost pregătită de două servitoare. Lolita a așezat-o pe Marina lângă Herr Schmidt, care vorbea o engleză perfectă și cu care fata reuși să poarte o conversație destul de plăcută.

După aceea, s-au dus să vadă restaurantul, conduși de José-Maria.

– Mă tem că în seara asta vei fi pe cont propriu, spuse James. Soția lui Schmidt nu este în oraș, așa că vrea să meargă într-un club de noapte, care cred că nu este un loc potrivit pentru tine. Nici eu n-aș vrea să merg, dar José-Maria crede că așa ar fi normal, deci trebuie să mă duc.

– Nu-ți plac cluburile de noapte? întrebă Marina.

– Oare îi plac vreunei persoane inteligente care a depășit vârsta de douăzeci și unu de ani?

– Nu știu. Eu n-am fost niciodată în vreunul.

– N-ai pierdut nimic. De obicei, sunt niște locuri unde se servesc băuturi proaste și mâncare puțină la niște prețuri exorbitante. Gazda arată ca un zmeu înaripat pentru cine e pe jumătate beat, iar ringul de dans este animat de persoane care nu s-au maturizat încă. Iar în ceea ce privește localul în care vom merge în seara asta, are ca principal punct de atracție o femeie sărită de patruzeci de ani care dansează cu un șarpe boa. Bănuiesc că nu e genul tău.

– Deloc, recunoscu ea. Biata doamnă Schmidt! Cred că-i vine foarte greu să aibă un soț care se furișează în cluburi de noapte când ea nu e în preajmă. Probabil că habar n-are de lucrul ăsta. Mi-am dat seama în timpul prânzului că nu e deloc un bărbat fidel.

– De ce? Îți mângâia piciorul?

– Nu. Cred... – și-i veni să spună: credea că sunt prietena ta; dar în loc de asta, zise: părea mai mult interesat de Lolita. E o femeie foarte atrăgătoare cu ochii aceia negri și părul bogat.

– Da, este o femeie foarte frumoasă, dar este preocupată doar de copii și de propria persoană. Cred că te-ai plictisi repede dacă ai purta o conversație liberă cu ea.

Noul restaurant era situat în locul unuia mai mic, iar așezarea lui îi păru Marinei cam departe de coastă și de turiști, dar era pe drumul spre câteva monumente însemnate care atrăgeau anual sute de vizitatori, iar localul oferea o priveliște încântătoare a munților înconjurători.

Când s-au întors la Jávea, deja se făcuse seară, iar Jose-Maria venea să-l ia pe James pe la ora nouă și jumătate, așa că cei doi au avut timp să cineze împreună, după care fata se duse în cameră să citească. Era cea de-a treia lor noapte în Spania și pentru că le mai rămâneau doar trei, următoarea avea să fie, probabil, noaptea de care se temea atât de mult. Amintindu-și conversația avută cu el în mașină, pe drumul spre

întoarcere, găsea ironic faptul că James nu voise s-o ia la un club de noapte, unde principala atracție era un spectacol de striptease și nu unul cu șerpi, dar se părea că nu avea nici o reținere când încerca s-o seducă.

Puțin după ora unsprezece, auzi un ciocănit în ușă. Se dădu jos din pat, își puse un halat și descuie ușa, crezând că era camerista care vine să-i facă patul pentru că nu-l găsise pregătit, ca în celeleate seri. Dar era James.

– Ah, văd că deja te-ai dus la culcare. M-am gândit că ești încă trează și că te-ai plictisit de una singură.

– Nu, am o carte excelentă de citit. Dar ce e cu tine la ora asta? Credeam că o să vii în zori.

– Așa credeam și eu. Dar Schmidt s-a cuplat cu o fată de acolo, iar eu și José-Maria ne simțeam în plus, așa că am plecat. Crezi că te-aș putea convinge să mergi cu mine la o plimbare?

– La o oră atât de târzie?

– De ce nu? Afară e cald și strălucește o lună frumoasă.

– Cred că mâine voi fi mai în formă dacă acum mă duc la somn și nu la o plimbare.

– Cum vrei, dar să știi că, după o oră și jumătate într-un loc unde se fuma încontinuu, plămânii mei au nevoie de aer curat înainte de culcare.

– Da, sunt sigură de asta.

El nu făcu nici un gest și, după o pauză, Marina spuse:

– Ei bine... Noapte bună! și închise ușa.

Întorcându-se în pat, nu-și reluă cititul, ci se uită pierdută pe fereastră, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat să iasă cu el la o plimbare. Mai mult ca sigur că ar fi sărutat-o și la întoarcere ar fi mers împreună în una din camerele lor. Nu avea nici un fel de experiență cu felul de a acționa al unor bărbați ca James. Oare se grăbeau să se termine totul, sau așteptau până își atingeau scopul? Habar n-avea. Tot ce știa era că, luând în considerare efectul pe care-l

avusese asupra ei masajul de la vila familiei Rutland, nu trebuia, sub nici o formă, să se lase sărutată de el. Își aminti de David Leigh, care o sărutase o dată, după ce o adusese de la teatru. Dar acela fusese un sărut ușor. Oare așa ar fi simțit și la sărutul lui James? Sau oare David proceda astfel deoarece căuta pe cineva pe care să iubească și cu care să se căsătorească?

Oare eu ce vreau, de fapt? se întrebă Marina. Libertate și carieră, sau libertate pentru un an sau doi, și apoi căsătorie?

Capitolul 4

În dimineața următoare, coborî la micul dejun și, găsindu-l acolo pe James, îl întrebă:

– Ți-a plăcut plimbarea?

– Da, ai ratat o experiență minunată.

– Serios? Cum vine asta?

– Am cunoscut un cuplu venit aici în vacanța de iarnă și am mers la vila lor care arată ca un cuib de pasăre, plin de lucruri interesante aranjate de ea cu mult bun-gust. El e la origine francez și deține un castel pe care l-a transformat într-o casă de vacanță. Iar ea, e ca mine, un amestec de naționalități. Ne-au invitat în seara asta, la cină, iar eu le-am spus că venim. Sunt sigur că ești interesată să-i vezi și tu colecțiile. Nu le știu numele de familie. S-au prezentat drept Victor și Cleone.

– Sunt căsătoriți?

– Probabil că nu legal. Dar, în rest, par să fie căsătoriți în ceea ce privește toate celelalte aspecte importante.

– La ce te referi?

– Spre deosebire de soții Rutland care se împung din când în când, aceștia scot fiecare în evidență calitățile celuilalt. Ea e o femeie frumoasă. Chipul ei m-a făcut să regret o clipă că n-am moștenit talentul tatălui meu pentru portrete.

– Te cunoșteau după nume?

– Ea m-a cunoscut. Mai vrei cafea?

– Da, te rog. Care e programul pe ziua de azi?

– Azi, doamnei Rutland nu i se vor mai părea bune deciziile pe care le-a luat ieri, spuse el sec. Înainte să ne întâlnim cu soții Rutland, José-Maria o să ne facă cunoștință cu un cuplu de constructori de pe aici. Dacă nu ne pot procura toate materialele pe care le vreau, atunci va trebui să ni le luăm din Alicante. N-are rost să venim până aici pentru încă o noapte, așa că vom găsi un hotel acolo.

Avusese dreptate când spusese că doamnei Rutland nu-i vor mai plăcea alegerile făcute cu atâta entuziasm cu o zi în urmă. Descoperise absența unui bar în sufragerie, și au spus că au avut dintotdeauna un bar, așa că nu se puteau descurca acum fără așa ceva.

James, deși se purtase cu multă diplomație în timpul primei vizite la casă, o uimi de această dată pe Marina, spunând sec că un bar nu era un lucru care să se potrivească într-o asemenea casă și că, dacă doamna Rutland insista să aibă așa ceva, atunci el nu le va mai oferi serviciile. Casa, când va fi terminată, va ocupa un loc de seamă în revista celebră Casa și Grădina și în alte cotidiane locale, așa că nu putea să treacă peste ceva care nu se încadra în stilul lui.

Doamna Rutland cedă imediat, nedorind nici măcar să mai încerce să-l convingă.

– Dar n-o poți împiedica să-și instaleze un bar după ce casa va fi gata, așa e? îl întreba Marina mai târziu, în timp ce ea și James serveau prânzul pe terasa unui restaurant de pe malul stațiunii Cala Blanca.

– Nu, dar n-o va face, spuse el. O să-i facă mai mare plăcere să le spună prietenilor ei care au acasă bar, că a vrut și ea să-și pună unul, dar eu n-am lăsat-o. Dacă soțul ei ar mai avea câte ceva de spus din când în când, în loc să-i accepte toate toanele, s-ar înțelege mult mai bine, cu siguranță. O privi amuzat. Nu mă aștept să fii de acord cu mine, dar, după părerea mea, femeile secolului XX trebuie să mai fie din când în când puse la locul lor de către un bărbat.

– N-o să te contrazic.

El o privi mirat.

– Nu?

– Nu, pentru că opusul acestor femei îl reprezintă bărbații secolului XX, care trebuie și ei să fie controlați din când în când.

Spre surprinderea Marinei, cea care le deschise ușa de la vila ei, în acea seară, nu avea treizeci, sau patruzeci de ani, așa cum se aștepta ea. Cleone avea cam în jur de șaizeci de ani și un păr alb și rar strâns frumos într-un coc la baza cefei. Avea tenul măsliniu și într-o anumită lumină se vedeau urmele lăsate de la râsete și de la bronzat. Ochii erau o combinație ciudată de verde și albastru. Hainele cu care era îmbrăcată, puteau trece cu ușurință drept cele ale unui excentric, dar Marinei i se păreau foarte atractive și pline de personalitate. Pe sub o haină lungă și roșie, din mătase, despre care le-a spus mai târziu că e un paranji confecționat și brodat de o turcoaică nomadă, Cleone purta un pulover alb de cașmir și niște pantaloni pescărești care lăsau să se vadă gleznele ferme și pantofii din piele fină.

Când James i-a prezentat-o pe Marina, femeia spuse:

– E mai răcoare în seara asta, vino să te încălzești la foc. Victor are puțină treabă în bucătărie. Ne place amândurora să gătim, așa că o facem pe rând, iar în seara asta e rândul lui.

I-a condus într-o cameră unde un șemineu răspândea o căldură plăcută.

– Permiteți-mi să vă servesc unul dintre cele mai îndrăgite vinuri de noi.

La câteva minute de la sosire, Marina era deja așezată comod pe un scaun acoperit cu o pânză colorată de cort indian, cu un pahar de tinto într-o mână și cu un bol cu migdale prăjite lângă ea.

Cleone spuse:

– Cumpărăm vin curat de la țărani spanioli. Vinul ăsta e vechi de șase ani și provine din Jalòn, un sătuc la câțiva kilometri de aici. Migdalele sunt dintr-o piață din Denia, un oraș situat la mică distanță

de Montgo. Din păcate, piețele încep să semene din ce în ce mai mult între ele și sunt, prin urmare, din ce în ce mai puțin interesante. Regretul i se schimbă cu un zâmbet când îl văzu pe Victor venind.

Bărbatul care intrase pe ușa din spatele Marinei, era cam de aceeași înălțime cu James, dar foarte slab, cu ochi negri și păr grizonant. Purta un șort de plastic peste un pulover albastru și niște pantaloni.

Dădu mâna cu James, care se ridicase în picioare, apoi se întoarse spre Marina, căreia îi sărută mâna, după ce James i-o prezentă. Își dădea seama din felul în care o privea că-i plăcea cum era îmbrăcată și-i mai plăceau și ochii ei mari. Dar din zâmbetul drăgăstos pe care-l arunca soției, își mai dădu seama și că, pentru el, nici o femeie tânără nu se putea compara cu cea căruntă care acum îi punea și lui un pahar de vin.

– Poate nu vă vine să credeți, dar Marina este o bună cunoscătoare de antichități, cu mulți ani de experiență, spuse James în timpul cinei. În centrul mesei era un aranjament cu mimoze și frunze pictate.

– Oh, ce fată norocoasă! spuse Cleone. Nu-ți spun cât de mult mi-am dorit să-mi deschid un magazin de antichități, dar n-ai niciodată destul timp la dispoziție ca să faci tot ce-ți place. Începu s-o interogheze pe Marina cu o curiozitate crescândă.

După servirea pateului, cu bucățele de pâine fierbinte, coapte pe plită, Victor așeză pe masă o tavă mare cu pui fript, garnisit cu orez, banane prăjite și salată. La încheiere, aduse în niște minunate vase de ceramică verde mandarine dulci și proaspete însoțite de bucățele de brânză franțuzească și spaniolă.

După cină, el și James au început să discute despre iahturi, iar Cleone a dus-o pe Marina să-i prezinte sufrageria. I-a explicat că vila fusese închiriată și decorată cu obiecte foarte urâte. Ridică pânza colorată de pe scaunul pe care stătuse ea mai devreme și-i arătă o bucată de plastic verde.

– Dar eu, oriunde merg iarna, port după mine două valize care conțin tot ce îmi trebuie ca să transform casa cea mai oribilă într-un loc

demn de locuit, spuse ea. Vara, la Champfleuri, locuim în două camere cu tot ceea ce ne-au lăsat părinții lui Victor. Aș putea fi foarte fericită acolo, pe tot parcursul anului, dar acum, când sănătatea îl împiedică să navigheze, devine foarte agitat și are nevoie de o schimbare de decor. Acum, cât timp el și James sunt absorbiți de catarge și vele, vreau să schițez repede fața lui James ca s-o adaug colecției mele de chipuri deosebite. Ți-ar plăcea s-o vezi?

– Foarte mult.

Cleone aduse un dosar cu treizeci sau patruzeci de schițe cu fețele unor oameni de naționalități diferite. În timp ce Marina le studia, ea desenă repede, în cerneală, fața lui James.

– Ești o adevărată artistă, spuse Marina.

Cleone zâmbi și dădu din cap a dezaprobare.

– Nu, singurul lucru la care m-am priceput, a fost să creez un cămin liniștit și confortabil bărbaților pe care i-am iubit. M-am căsătorit pentru prima dată în 1939, când aveam nouăsprezece ani și de atunci, singurele lucruri la care m-am gândit au fost cum să arăt mereu bine, cum să aranjez casa astfel încât să fie pe placul bărbatului de lângă mine, ce mâncăruri să mai gătesc și alte lucruri de genul ăsta. Dacă aș fi făcut parte din generația ta, cu siguranță că nu m-ar fi încurajat nimeni să mă mărit atât de tânără, dar pe atunci erau alte vremuri, iar eu mi-am dat seama că în viață, pentru mine, singurele lucruri care contează sunt dragostea și frumusețea. Tu știi ce-ți trebuie ca să fii fericită? Poate să călătorești, sau să te simți independentă. Fericirea este înțeleasă în foarte multe moduri.

– Nu cred că știu, spuse Marina. Iau lucrurile așa cum vin. Crezi că greșesc dacă procedez astfel?

– Nu și dacă ceea ce ți se întâmplă este plăcut. E o greșeală, însă, dacă nu te opui unor situații care te fac nefericită.

– Nu întotdeauna. Și Marina îi explică situația în care a trebuit să amâne puțin lucrurile pentru un timp.

– Ah, dar în cazul ăsta, îți luai în serios responsabilitățile.

Dar dacă, de exemplu, acum n-ai fi avut o slujbă care să-ți placă, te-ai fi gândit la căsătorie ca la o portiță de scăpare? După părerea mea, fiecare ar trebui să trăiască și să spere întotdeauna la mai bine.

– Ce discutați voi acolo atât de serios? interveni Victor.

Cleone închise dosarul cu schițe.

– Despre fericire.

El spuse, galant:

– Pentru mine, fericirea a început din ziua în care te-am cunoscut pe tine, draga mea.

Cu un nod în gât, Marina îi urmări pe cei doi schimbând priviri drăgăstoase.

Apoi, Cleone se întoarse:

– Dar tu, James? Presupun că te bucură foarte mult munca pe care o faci. E un mare avantaj să te nești cu un talent creator, ca al tău.

– Eu sunt de acord cu definiția lui Rousseau pentru fericire.

– Da? Și care este aceea?

– Un cont mare în bancă, o bucătăreasă bună și o digestie perfectă.

Râseră cu toții, în afară de Marina care zâmbi ușor și căreia i se părea că distrusese cu succes complimentul lui Victor și privirile drăgăstoase ale celor doi soți. Poate că lui James nu-i plăcea să creadă că lumea se putea iubi și altfel decât în felul superficial în care o făcea el.

În drum spre hotel, după ora unu noaptea, James spuse:

– Formează un cuplu reușit, nu crezi? Și continuă să vorbească despre ei cu atâta căldură, încât Marina nu înțelegea deloc de ce, dacă tot îi admira atât de mult, încerca să le banalizeze povestea.

***

Ziua următoare era ultima petrecută la Jávea. În timpul micului dejun, Marina întrebă:

– Care este adresa vilei unde locuiesc Victor și Cleone?

– De ce mă întrebi?

– I-am scris un bilet de mulțumire pentru aseară.

Îi dădu adresa, după care spuse:

– O să-l lăsăm portarului, va avea el grijă să pună timbru și să ajungă cu bine la destinație.

A fost o zi obositoare, petrecută discutând cu furnizorii, însă Marina, în afară de câteva notițe pe care James o pusese să le scrie, se simți în plus. Și într-adevăr, în afară de momentul când făcuse măsurători pentru James, nu făcuse absolut nimic de când venise în Spania, lucru care-i întări bănuielile cu privire la prezența ei acolo.

De aceea, se simți și mai prost când familia Rutland insistă să cineze cu ei în ultima seară.

– Cred că ar fi bine să porți o fustă lungă, dacă ai una cu tine, spuse James în drumul spre hotel. Vin să ne ia la opt și jumătate, așa că avem la dispoziție patruzeci și cinci de minute să ne schimbăm.

Își petrecu primele zece minute în apă cu spumă, gândindu-se că e absurd să se simtă atât de obosită când tot ce făcuse toată ziua a fost să dea mâna cu furnizorii, să zâmbească și să încerce să nu pară plictisită de discuțiile purtate într-o limbă din care cunoștea doar douăzeci de cuvinte.

Baia o învioră. Își perie părul și se machie, după care își puse o fustă lungă din lână, despicată într-o parte până la genunchi, și o bluză din mătase verde.

Jos, lăsă cheile la recepție, pentru că nu mai avea loc și pentru ele în poșeta de seară.

– Un moment, domnișoară. Și portarul îi dădu un plic pe care era scris domnișoarei Marina Linwood.

Încurcată, luă plicul, îl deschise, și găsi o singură coală de hârtie pe care era schițat chipul lui James, iar pe verso, scria: "M-am gândit că ți-ar face plăcere să ai așa ceva, așa că am făcut o copie. Sper să ne mai întâlnim cândva, C".

– Bună seara, Marina. Ești foarte drăguță în seara asta. Domnul Rutland veni către ea. Nu este cumva o Gina Fratini? o întrebă cu ochii la bluză.

– Bună seara. Mă tem că e doar o copie. Mă scuzați un moment? Am uitat ceva în cameră.

Marină urcă pe scări, exact în momentul în care James ieșea din lift. Ajunsă sus, își dădu seama că n-are chei, dar avu noroc cu o cameristă care o lăsă să intre folosind cheia de rezervă. Puse repede schița într-un sertar și se grăbi să coboare ca să se alăture celorlalți.

Nu putea să-și imagineze de ce Cleone credea ea ar vrea să aibă o schiță a lui James.

***

La ora unu și jumătate, soții Rutland i-au adus la hotel pe cei doi. Cu o oră în urmă, Marina încerca, pe cât posibil, să nu cască. James nu părea obosit, iar tânăra se gândea cu groază că era capabil de propuneri amoroase.

Dar când clienții au plecat, în sfârșit, la intrarea în hotel, James spuse:

– Nu știu cum te simți tu, dar eu abia aștept să mă odihnesc. A fost o zi grea, mai ales în ultima parte.

– Așa e, soții Rutland nu sunt nici pe departe la fel de interesanți ca Victor și Cleone, nu?

El o aprobă.

– E foarte adevărat ce spui. Dar ți-ai ascuns foarte bine plictiseala. Oricum, mâine ne luăm seară liberă și mergem să ne distrăm.

În lift, au urcat cu un domn în vârstă și n-au vorbit nimic, în afară de urările de noapte bună pe care și le-au spus când au ajuns la etajul ei.

După ce s-a îmbrăcat și demachiat, Marina își aminti de schița pusă în sertar. A scos-o și a sprijinit-o de oglindă ca să se poată uita la ea în timp ce-și peria părul. Când Cleone lucra la acest portret, Victor trebuie să-i fi spus ceva amuzant lui James, pentru că-l desenase zâmbind.

Studiindu-i trăsăturile, Marina ajunse la concluzia că era un bărbat pe cât de atrăgător, pe atât de puternic. Un bărbat care ar ști ce e de făcut într-o urgență. Dacă ar fi o bătrânică ce are nevoie de ajutor, sau un copil pierdut, ar avea încredere într-un om cu o astfel de față.

În dimineața următoare, după un mic dejun ușor, au plecat spre Alicante. Când au ajuns, au parcat mașina și James i-a spus că se poate plimba toată dimineața.

– Ne vom întâlni într-una din cafenelele astea în jurul orei unu, spuse el arătând spre cafenelele de pe esplanadă. Ai destui bani spanioli ca să-ți cumperi ceva dacă-ți place?

– Da, mulțumesc.

– Pe mai târziu, atunci.

Privindu-l în timp ce se îndepărta, statura lui părea mai degrabă a unui spaniol, însă dacă în Anglia părea străin, aici părea și englez. Poate că nu era valabil pentru toată Spania, dar în acea regiune erau multe femei frumoase, pe când bărbații nu erau nici pe departe frumoși și virili ca James.

În timp ce se plimba de-a lungul țărmului,observă o stradă în capătul căreia era un magazin Woolworth care avea corespondent și în Anglia. Se duse să vadă mai bine obiectele expuse și constată că era într-adevăr o copie fidelă a celui știut de ea.

Străzile orașului erau pline de femei cu pieptănături perfecte, multe dintre ele mergând braț la braț și majoritatea purtând haine elegante de iarnă și cizme.

Poate că o zi însorită li se părea mai răcoroasă decât una de zăpușeală.

Marinei încă nu-i venea să creadă că era ianuarie, pentru că-i era deja foarte cald în pulover și fustă.

După ce cumpără mănuși de piele pentru Pat și Jane, o curea de piele pentru Robert Logan, cadouri pentru mama lui Pat și pentru fiul acesteia, petrecu jumătate de oră uitându-se la tarabele din piața acoperită, unde erau atârnate șunci și o mulțime de feluri de cârnați, tot felul de pești puși pe lespezi de marmură și scoici de toate culorile; lădițe cu potocale, anghinare, ardei uriași și multe alte legume.

Până la prânz își cumpărase o pereche de pantofi de piele Gucci, de culoare neagră, cu tocuri medii și catarame fine. I-ar fi plăcut să poată vizita castelul maurilor din nordul orașului. Dar, cum nu era sigură că se va încadra în timp, ca să nu întârzie la întâlnirea cu James, se hotărî să nu riște.

După ce mai colindă puțin prin magazine, se întoarse la esplanadă și-l găsi în primul bar în care intră, stând la o masă de două persoane. Când îl zărise, privea apreciativ silueta unei domnișoare care traversa strada prin fața cafenelei.

Încă mai urmărea fata cu privirea, când Marina ajunse la el și întrebă:

– Aștepți de mult?

Se ridică.

-Nu mai mult de cinci minute. Se pare c-ai avut noroc la cumpărături, spuse el luându-i sacoșele.

– Așa e. Dar tu?

În timpul prânzului, toți ochii femeilor erau îndreptați spre James, dar el a fost manierat și nu a privit în altă parte cât timp a fost cu ea.

Închiriase două camere la un hotel de lângă esplanadă și dăduse cheile mașinii portarului ca să le ia bagajele.

– M-am gândit că după prânz am putea merge la plaja San Juan, spuse el. O după-amiază de ozon ne va învigora pentru diseară.

– Ce facem diseară?

James zâmbi cu subînțeles.

– Hai să luăm lucrurile așa cum vin, bine?

Oare era doar imaginația ei, sau zâmbetul lui ascundea și altceva?

O oră mai târziu, se plimbau pe plaja cu nisip auriu udat pe alocuri de o apă atât de albastră, încât Marina n-a rezistat tentației de a se descălța și de a merge prin ea. La început, apa i s-a părut rece, dar curând s-a obișnuit cu ea și l-a invitat și pe James.

El dădu din cap.

– Sunt omul care nu face lucrurile pe jumătate. Totul sau nimic.

În seara aceea, purtă din nou costumul indian. Hotelul avea un bar unde se puteau lua doar gustări, așa că au cinat în altă parte, după care au mers într-o discotecă, unde erau cupluri venite mai mult ca să se țină în brațe, decât să danseze.

Când s-au așezat la masă și au comandat vin spumos, Marina își dădu seama că era exact situația pe care i-o prezentase Pat.

– Dansăm? sugeră el.

Se ridicară și porniră spre ringul de dans, cufundat într-o lumină palidă, specifică unui decor intim.

O conduse spre el, dar nu atât de aproape încât să se simtă prost.

– Îmi place parfumul tău. Ce este?

– Dior-Dior.

– Mm, drăguț.

Dar nici el nu mirosea rău, gândi ea. Nu a apă de colonie puternică, așa cum miroseau spaniolii pe lângă care trecuse dimineața, ci discret, așa cum putea mirosi doar el, când o ținea în brațe.

S-au întors la masă, unde avu grijă să bea vinul încet, puțin câte puțin.

Următoarea dată când au dansat, i s-a părut că a ținut-o puțin mai apropiată de el.

Întorși la masă, el întrebă:

– Nu bei prea mult. Oare vinul e prea sec pentru tine? Sau preferi să bei ceva mai ușor?

– Se poate?

– De ce nu?

Și chemă chelnerul.

Spre surprinderea ei, chelnerul aduse, pe lângă băutura cerută de ea, și o sticlă cu apă și un pahar pentru James.

– Unul dintre motivele pentru care oamenii care vin aici în concediu nu se simt bine, este că nu beau suficientă apă, spuse el. Dacă ai vreodată de făcut un zbor lung, ai grijă să bei multă apă și nu te vei mai simți obosită la aterizare, pentru că asta survine doar din cauza deshidratării.

– Serios?

– Așa mi-a spus un prieten care e pilot.

Dacă își propusese s-o seducă, atunci era curios începutul. Marina începu să se mai relaxeze puțin.

Dar când dansară a doua oară, nu era nici un dubiu că o ținuse mai aproape decât prima dată. E adevărat că acum era mai multă înghesuială decât înainte, dar nu era atâta lume încât să-i înconjoare talia cu ambele mâini. N-avea ce face decât să-și pună mâna dreaptă pe pieptul lui. Știind că o privea, încercă din răsputeri să pară că-i place muzica și că este interesată să vadă cum dansează celelalte perechi. Și n-o deranjau deloc mâinile lui pe spatele ei, și nici când genunchii li se atingeau din întâmplare.

– La ce oră avem zborul, mâine? întrebă ea.

– După-amiază târziu. Putem lenevi în pat cât dorim.

Oare i-a simțit tresărirea? se întrebă Marina.

– Sau poate că nu-ți place să lenevești duminica dimineața.

– De obicei, nu. Dar ție?

– Depinde ce am făcut cu o noapte în urmă.

Oare mintea ei perversă să fi dat o conotație ascunsă vorbelor lui? Oare s-ar mai fi gândit la asta dacă Pat n-ar fi avertizat-o în ceea ce-l privește? Probabil că doar cineva într-adevăr pur nu s-ar fi gândit la asta în acele momente.

Încercă să schimbe subiectul.

– Nu crezi că e cam cald aici?

– Da, și prea mult fum. Vrei să declarăm seara încheiată aici?

Au plecat cu taxiul. Dar la întoarcere, James se uită la încălțămintea ei și întrebă:

– Crezi că poți merge pe tocurile alea?

– Da, perfect. Nu era chiar adevărat, dar o plimbare ar fi amânat momentul de care se temea.

Au trecut prin fața vitrinei unei bijuterii puternic luminate, iar James s-a oprit să privească niște globulețe aurii și un candelabru.

Preocupată să vadă ce era prin magazine, nu văzu locul unde trotuarul era crăpat și ar fi căzut cu siguranță, dacă James n-ar fi prins-o de braț. Strânsoarea lui și faptul că-și pierduse echilibrul, o făcu să se lipească de pieptul lui, de data aceasta fără luminile din discotecă unde putea să-și ascundă reacția de ochii lui.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Trotuarul ăsta nu e prea bine finisat. Cred că mai bine luăm un taxi. Dar nu făcu nici o mișcare s-o elibereze, iar ochii îi priveau cu nesaț gura.

Ea respiră adânc, convinsă că avea s-o sărute acolo în stradă, nepăsător față de cei care-i puteau zări.

Dar n-a făcut așa. I-a dat drumul.

– Te-ai lovit? Ți-ai luxat cumva glezna?

– Doar puțin. Oh, Doamne! Uitându-se la picior, văzu că bareta de la pantof se rupsese.

James se aplecă să examineze piciorul. Îi scoase pantoful și o puse să așeze piciorul pe pământ, cu sprijinul brațului său.

– Hm, îmi pare rău. E vina mea că am sugerat să mergem pe jos. Oricum, se repară, între timp...

Marina scoase un țipăt ușor când, pe nepregătite, el strecură o mână după talia ei și cealaltă pe sub genunchi, și o ridică în brațe.

– James, nu mă poți duce în brațe!

– De ce nu? Ești ușoară ca un fulg și nu poți merge cu un pantof într-un picior și cu nimic în celălalt. Cu siguranță, va trece curând un taxi pe aici. Dar ar fi mai ușor dacă m-ai ține de gât cu brațele.

Șovăitoare, făcu ceea ce-i spusese. Oricum, văzu un taxi liber și care opri la semnalele ei disperate.

În taxi, își scoase și celălalt pantof, intenționând să se sprijine de piciorul bun când ajung la hotel, pentru ca James să n-o mai ia în brațe. Dar constată că se lovise mai tare decât credea și de cum s-a sprijinit puțin în el, simți că-i dau lacrimile de durere. James, care plătise deja șoferului, o prinse înainte să se prăbușească, o luă în brațe și intră cu ea în hotel.

La recepție, îi explică celui de acolo ce se întâmplase. Bărbatul îi dădu Marinei cheia ei, și pe cea a lui James și ținu ușa liftului pentru ei.

Pe holul dintre lift și dormitorul ei, Marina spuse:

– Pot să mă descurc și singură de acum. Mulțumesc.

Dar când au ajuns la ușa camerei ei, în loc s-o lase jos, așa cum spera, așteptă să descuie, lucru pe care-l și făcu, văzând că n-are de ales.

Deschizând ușa cu o mână, James intră cu ea în brațe și o așeză ușor pe patul deja pregătit de culcare. Aprinse veioza de noapte și se așeză lângă ea ca să-i vadă glezna.

După câteva clipe, spuse:

– Mă duc la baie să ud un prosop cu apă rece. Până vin, scoate-ți te rog, ciorapii.

– Ce-ai spus?

– Dacă vrei să mergi bine mâine, trebuie să te tratezi acum. După care se ridică și dispăru în baie.

Privindu-și glezna stângă, vizibil umflată, Marina își dădu seama că James avea dreptate. Ca să-și dea jos ciorapii, trebuia mai întâi să-și desfacă portjartierul. Le dădu jos pe amândouă și le ascunse sub perna din spatele ei.

După câteva momente, James se întoarse cu o carpetă și cu un prosop ud și bine stors. Folosind carpeta ca să nu ude patul, înfășură strâns cu prosopul, glezna lovită. Apoi ridică receptorul și ceru la recepție să fie aduse cât de repede posibil cafele și două pahare cu coniac.

– Nu știu dacă să încerc sau nu să-ți și leg cu ceva prosopul, spuse după ce puse receptorul în furcă.

– Oh, nu, sunt sigură că nu este nevoie. Nu este o luxație, ci doar o entorsă.

– Poate pot improviza ceva ca să opresc inflamația. Unde ai pus ciorapii?

– Sunt sub pernă, dar nu...

James ridică perna, văzu nailonul fin și trase, dar nu luă doar dresurile, ci și portajartierul de culoare bleu. Îmbujorată, văzu cu câtă delicatețe desprinde cele două obiecte atât de fine și-și aminti cât de bine s-a priceput să-i desfacă sutienul când erau în vizită la soții Rutland. E clar că lenjeria de damă nu avea nici un secret față de el.

Se auzi o bătaie în ușă, iar James spuse "adelante" și un chelner intră spunându-le bună seara. Puse tava pe masă, luă bacșișul dat de James și se retrase. Era clar că ochilor lui negri și iscoditori nu le scăpase ciorapii din mâinile lui James și portjartierul aruncat pe pat.

– Ce-o fi crezut? întrebă ea furioasă, când chelnerul plecă în sfârșit.

– Contează?

– Contează pentru mine. Nu vreau ca personalul de aici să creadă că noi... că tu... și nu mai continuă.

– Că m-a prins dezbrăcându-te? Nu cred că gândește așa. Dacă doi oameni vor să se culce împreună, nu se opresc să comande cafea. Asta vine după. Și, mai ales, dacă făceam dragoste cu tine, nu ai mai fie arătat atât de ordonată și cu rujul intact pe buze.

În timp ce vorbea, turna cafea. Aducându-i o ceașcă, spuse cu un zâmbet ironic:

– Și, oricum, aș fi început prin a-ți da bluza jos.

Marina știa că era stacojie. Încercând să-și ascundă emoțiile, întinse mâna să ia cana, dar îi tremurau.

– S-ar putea să nu-ți placă acest coniac spaniol, dar te va ajuta să dormi dacă te doare glezna. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, hotelul trebuie să aibă un echipament de prim-ajutor. O să sun la recepție.

După o conversație scurtă, în timpul căreia Marina putu să-și ascundă portjartierul de privirea lui James, bărbatul puse receptorul în furcă și spuse:

– Da, o să aducă un bandaj în câteva momente.

Se așeză pe scaunul de lângă pat și începu să-și bea cafeaua.

Bandajul a fost adus de chelnerul care venise și mai devreme cu cafeaua.

– Dacă nu era pe deplin convins când a venit prima dată, cu siguranță că acum nu mai are îndoieli, spuse James când bărbatul se retrase.

Îndepărtă prosopul ud de pe gleznă, îi șterse glezna udă cu un alt prosop și începu s-o bandajeze cu îndemânare.

– Unde ai învățat să faci asta?

– De la tipul care m-a învățat să escaladez munți. Făcea parte dintr-o echipă de salvamontiști, iar salvamontiștii trebuie să știe cum să bandajeze oamenii ca să-i aducă cu bine acasă. E prea strâns?

– E bine, mulțumesc.

– Bine, atunci o să-ți spun noapte bună. Până mâine dimineață, vei fi bine. Noapte bună, Marina.

Mai târziu, în întuneric, se întrebă dacă James ar fi încercat ceva dacă n-ar fi avut glezna luxată.

Capitolul 5

De când s-a trezit, dimineața următoare și s-a uitat dacă-i scăzuse umflătura și până au plecat spre aeroport, după-amiază, întrebarea la care nu găsise răspuns cu o seară în urmă îi alerga prin minte. Oare când o ținea strâns, la pieptul lui, în discotecă, James spera ca ultima lor noapte petrecută în Spania să aibă un altfel de final... sau poate se înșela ea?

Se purta foarte calm pentru un bărbat ale cărui plănuri fuseseră date peste cap și care cheltuise o groază de bani pe o cameră cu pat dublu, în care dormise singur.

Ajunse la concluzia că era prima fată care se întorcea dintr-o călătorie cu el fără ca măcar să fie sărutată. Și asta nu pentru c-ar fi depus mai multă rezistență decât altele, ci pentru că el nu încercase nimic. Într-un fel, i-ar fi făcut plăcere lucrul ăsta, dar se simțea mai bine că nu s-a întâmplat nimic din ceea ce se temea. Acum, în mod ciudat, regreta că nu i se dăduse posibilitatea să-i spună că rezista farmecelor lui.

Când au aterizat, burnița.

– O să te însoțesc până acasă la Pat, ca să aflu ce s-a mai întâmplat în absența noastră, spuse James, care și luă valiza ei împreună cu a lui.

Secretara lui văzu mașina parcată, iar Marina n-avu timp să descuie ea, pentru că i-o luă înainte Pat.

– Nu trebuie să mai întreb dacă ați avut parte de vreme frumoasă, nu? spuse ea.

Doar când se uită în oglindă, Marina văzu diferența dintre fața palidă a lui Pat și cea aurie a ei și constată cât de bine i-au prins câteva zile la soare.

Deși nu era atât de arămie ca James, acum avea bronzul proaspăt pe care-l invidiase la Lara Lester.

– Rămâi la cină? întrebă Pat.

– Doar dacă nu sunt în plus.

– Sigur că nu. Avem mâncare destulă. Serviți-vă o băutură, cât timp așez masa.

– Vrei să-ți duc valiza sus? îi sugeră Marinei când Pat dispăru în bucătărie.

– Da, mulțumesc. O luă înainte, conștientă că James se uita la picioarele ei.

– Cred c-o să fii tare fericită când îți vei găsi ceva mai spațios, nu? spuse el când văzu dormitorul mic.

– Pat spune că e o încăpere sufocantă vara, dar iarna e destul de bine, spuse ea.

Când lăsă jos valiza, observă oglinda din secolul al șaptesprezecelea, sprijinită de un dulap ieftin.

– Presupun că asta îți aparține,nu?

– Da, este cea mai valoroasă comoară a mea.

Se aplecă și se uită mai atent la ea și observă rama lucrată în fildeș, cu forme de animale și insecte, sculptate manual.

Marina spuse:

– Nu voi despacheta acum. O să mă spăl pe mâini și voi veni imediat jos. Dacă vrei și tu să te speli, mai e o baie, la capătul coridorului.

– Da, știu. A rămas nemișcat, câteva secunde, privind-o cu un zâmbet amuzat în colțul gurii, de parcă și-ar fi dat seama de neliniștea ei și de ceea ce o provocase.

În timpul cinei, care sâmbăta și duminica era gătită de Pat, ca s-o mai lase pe mama ei să se odihnească, le povesti lui James și Marinei tot ce se întâmplase în absența lor.

Când erau în sufragerie, bându-și cafeaua, telefonul sună și Pat se duse să răspundă. Se întoarse și spuse:

– E pentru tine, Marina. David Leigh.

Marina se duse pe hol, închizând ușa sufrageriei după ea.

– Bună, David, ce mai faci?

– Bine, mulțumesc. Dar tu? A fost bine în călătorie?

– Da, a fost foarte frumos.

– Am găsit un apartament care cred că ți s-ar potrivi și nu ți-aș fi telefonat atât de repede, dar cu cât îl vezi mai repede, cu atât va fi mai bine. Crezi că mâine dimineață ești disponibilă?

– Cred că da. Stai puțin, să vorbesc cu Pat.

Dar lui James i se adresă când merse în sufragerie.

– Te-ar deranja dacă mâine dimineață aș întârzia puțin, ca să văd un apartament? Doar o oră.

– Deloc.

Marina se întoarse la telefon.

– E bine mâine dimineață. Unde este apartamentul?

– Lângă Crown Jewels și aproape de negăsit pentru prima oară. O să vin să te iau pe la nouă și o să te duc eu acolo.

– Ești foarte drăguț, David. Atunci, rămâne pe mâine, la ora nouă. Noapte bună.

Auzind de aranjamentul făcut, James spuse:

– Eu n-am nimic de făcut până mâine la prânz. Dacă vrei, vin cu tine să-ți dau un sfat de profesionist.

I se părea că ar fi nepoliticos din partea ei să-i refuze oferta, dar se îndoia că lui David i-ar fi făcut plăcere prezența lui, sau că ei i-ar fi plăcut să vină și el; și asta nu pentru că nu-i prețuia sfaturile, ci dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica.

La puțin timp după ce James plecă acasă, Pat spuse:

– Pot urca să-mi povestești tot ce-ai făcut în Spania, cât despachetezi?

– Te rog, chiar.

Primul lucru scos din bagaj a fost cadoul pentru Pat, de care aceasta a fost încântată.

– Ce fată extravagantă! Chiar îmi plac la nebunie mănușile de piele. Mulțumesc mult, draga mea. Acum, spune-mi te rog pe cine ai cunoscut, ce ai mâncat și ce impresie ți-a lăsat Spania.

Deși a pus o mulțime de întrebări despre latura profesională a călătoriei, Pat n-a făcut nici cea mai mică aluzie la cea personală.

Marina a fost cea care, dintr-un impuls, îi spuse:

– Apropo, te-ai înșelat.

– M-am înșelat?

– J.S. nu mi-a făcut avansuri.

Pat păru surprinsă.

– E foarte ciudat. Poate că s-a trezit, în sfârșit, la realitate.

– Nu prea cred. Deși m-am bucurat puțin de asta, mai mult m-a deprimat gândul că sunt prima fată care se întoarce dintr-o călătorie cu el în care nu s-a întâmlat nimic.

Pat o privi gânditoare.

– Sunt două motive pentru care un bărbat nu face avansuri. Ori nu e atras, ceea ce nu e cazul tău, pentru că arăți fantasitc, mai ales cu bronzul ăsta.

– Și celălalt motiv?

– Că a simțit, în afară de dorință, un sentiment mai complex – iubire.

– Oh, dar e ridicol, Pat. J.S. nu e îndrăgostit de mine, spuse convinsă Marina.

– De ce nu? Ne lovește pe fiecare mai devreme sau mai târziu. Chiar și pe afemeiați. O dragoste neîmpărtășită i-ar prinde tare bine.

– Sunt sigură că te înșeli.

– Faptul că s-a oferit să te însoțească mâine îmi confirmă teoria.

– Nu neapărat. Doar încearcă să fie folositor.

– Timpul le va rezolva pe toate. Între timp, cred că vrei să faci o baie înainte de culcare, așa că te las, îți spun noapte bună și-ți mai mulțumesc încă o dată pentru mănuși.

– De nada, cum se spune în Spania. Noapte bună, Pat.

***

La ora nouă fix, două mașini se apropiară de casă: cea a lui David și taxiul lui James. În timp ce acesta plătea șoferului, Marina îi explică lui David de ce apăruse și James. În mașină, se așeză lângă David, iar James în spate.

– De ce ai fost atât de misterios când ți-am cerut adresa apartamentului?

– Pentru că dacă ți-aș fi spus unde e, probabil ai fi renunțat de la început. E într-o zonă care nu are o reputație tocmai bună.

– Tu cum ai aflat de el?

– Printr-un prieten al unui prieten. Trebuie să te decizi rapid. Când se va răspândi zvonul, o mulțime de oameni va veni să-l viziteze. Ai aflat ceva de la agenți despre casa bunicului tău?

– Nu, speram să fie vreo scrisoare la poștă pentru mine. Cred că e pusă la vânzare de luni bune. Mă întreb dacă aș putea obține un împrumut de la bancă până iau banii pe casa bunicului.

– Asta nu e o problemă, spuse James, din spatele ei. Dacă apartamentul pare o investiție bună, iar banca are idei învechite și nu acceptă să acorde credit femeilor singure, atunci te vom ajuta noi.

Zâmbi la el peste umăr, nefiind sigură despre ce vorbea.

Nu văzuse niciodată Turnul Londrei, iar când au trecut pe lângă el, Marina a zărit doar puțin din el. În loc să urmeze traficul care mergea paralel cu Tamisa, David coti și o luă în altă direcție și, dintr-o dată,

erau în afara agitației orașului și intrau într-o zonă mai liniștită, unde erau doar case vechi și depozite noi. Au luat-o pe o stradă îngustă, iar David parcă mașina în spatele unei clădiri mari și vechi, în care era un depozit. Lângă el, nu foarte vizibil, era o ușă pe care David o descuie. Înăuntru, niște scări duceau la o altă ușă, la etaj. O deschise și pe aceasta și se dădu la o parte ca s-o lase mai întâi pe Marina să treacă.

Intrară într-o încăpere mare și prăfuită, cu pereți pe care lumina soarelui se unduia ca apa de izvor. Aproape tot peretele din afară era din sticlă, ceea ce oferea o priveliște mirifică asupra râului. Marina simți imediat că era locul ideal pentru ea.

Se întoarse zâmbind spre David.

– Ce loc minunat! Cât costă?

Îi spuse și adăugă:

– Să știi că dormitorul e de fapt camera micuță de acolo – și-i arătă o scară circulară în capătul camerei, de culoare albă, din fier forjat, care ducea la o încăpere deschisă și intimă.

– Hai să ne uităm și la bucătărie și la baie, spuse James.

Bucătăria era micuță, iar baia doar atât de încăpătoare încât să conțină doar echipamentul necesar.

– Mai sunt încă două apartamente deasupra acestuia. Unul este al unui bărbat care este plecat mai tot timpul în străinătate, iar celălalt este ocupat de un cuplu tânăr cu doi copii mici. Așa că nu vei fi singură în clădire. Dacă ar fi trebuit să locuiești de una singură aici, nici nu m-aș fi gândit să-ți sugerez locul ăsta.

– Cred că e minunat noaptea – luna se vede în râu, luminile strălucesc pe malul opus..., spuse Marina, visătoare.

Dar James era mai puțin prozaic:

– Are cumva și o scară de incendiu, Leigh?

Avea, iar James trebui să recunoască faptul că era un apartament destul de bun, aproape de centrul orașului și cu o priveliște superbă.

– Mă întreb dacă la subsol miroase urât din cauza noroiului. Va trebui să-ți pui apărătoare de soare, Marina. Pe timpul verii, soarele va

străluci atât de puternic în apa râului, încât poate provoca un disconfort.

– Așa e. Iar cele mai valoroase piese ale bunicului va trebui să le țin în spațiul cel mai umbrit al camerei, pentru că altfel soarele le va deteriora, aprobă ea.

La plecare, după ce David încuie ușa, o întrebă pe Marina dacă vrea să cineze cu el, apoi îi duse până în centru, de unde ea și James luară un taxi să ajungă pe Brook Street, iar David se întoarse la birou.

– Fără îndoială, David se așteaptă să fie invitat la niște mese preparate acasă, imediat cum te vei muta, spuse James zâmbitor, în timp ce taxiul înainta pe malul râului.

– Cred că o să-mi facă mare plăcere să dau petreceri din când în când, spuse Marina senină. Cred că în sufragerie intră lejer cam douăzeci de oameni. Bine, deocamdată nu mă pot lăuda că am atâția prieteni, dar sper ca în curând să se întâmple și lucrul ăsta.

– Poate douăzeci de cunoștințe. O persoană care are doi sau trei prieteni pe tot parcursul vieții se poate considera un om norocos, spuse el cinic.

Se uita pe fereastră în timp ce spunea acestea, și Marina, studiindu-i profilul o clipă, își dădu seama că este unul dintre puținii oameni pe care-i cunoștea, care aveau atâtea idei în minte, încât, chiar și în cele mai grele clipe de singurătate, de fapt nu se simțeau singuri. Independent – ăsta era cuvântul care-l caracteriza cel mai bine.

***

Seara, într-un colț al unui restaurant indonezian, David spuse:

– Mi-am făcut griji pentru tine.

– Serios? De ce?

– Știu că a fost o călătorie de afaceri, dar am crezut că Sebastian va profita de situație și va încerca să aibă o aventură cu tine.

Marina spuse cu răceală:

– Purtarea lui James a fost impecabilă. Nu știu cum de ți-a trecut așa ceva prin minte.

– Mă bucur să aud asta. O să pleci des în străinătate, împreună cu el?

– Nu știu. Sper. Mi-am dorit dintotdeauna să văd restul Europei, mai ales Italia.

– Părerea mea e că ar trebui să te gândești bine înainte de a accepta orice propunere de-a lui de a te ajuta financiar.

– Nu cred că va mai fi nevoie. De dimineață, nu era nici o scrisoare pentru mine la poștă, dar când am plecat de la serviciu, am mai trecut o dată pe acolo și primisem una de la agenți, în care mi-au spus că li s-a făcut o ofertă destul de bună, pe care sunt siguri c-o voi accepta.

– Asta-i o veste excelentă.

La celelalte întâlniri, David venise cu mașina personală, dar în acea seară o luase de acasă cu taxiul. Când Marina îl întrebă dacă avea cumva mașina la reparat, David îi răspunse că nu și nu-i mai dădu și alte detalii. A aflat mai târziu motivul, când, în drum spre casă, a luat-o în brațe și a sărutat-o cu mai puțină reținere decât când se aflau la ușa lui Pat.

A fost un sărut care Marinei nu i se păru nici dezgustător, dar nici plăcut; era un lucru ciudat, pentru că David era un tip destul de prezentabil, iar ea nu mai avusese de-a face de mult cu un bărbat din cauza bunicii, care o ținuse departe de aventurile adolescentine. De fapt, doar doi bărbați o sărutaseră cât timp frecventase școala de arte. Unul dintre ei era un comerciant italian, care venea deseori în Anglia. Era un băiat frumos și drăguț, dar când Marina a aflat că era căsătorit și avea și un copil, i-a spus că n-avea de gând să înceapă cu el o relație extraconjugală. Celălalt era profesor la o școală din apropiere și era colecționar de ceasuri. Îi plăcea la el mintea și vocea, dar nu-l găsea

atrăgător fizic, așa că într-o zi, când a vrut s-o sărute, i-a spus că e deja implicată într-o altă relație și că nu vrea să-i rănească sentimentele ascunzându-i adevărul.

– Abia aștept să mă inviți într-o seară, să bem ceva în noul apatament, după ce te muți, spuse David încântat, în timp ce o ținea cu un braț pe după umeri. Nu trebuie să te temi că voi depăși limita. Știu că ești diferită de celelate fete.

– În ce sens sunt diferită?

– Să-ți spun drept, sunt o mulțime de fete foarte doritoare să ajungă în pat cu un bărbat care le scoate în oraș și le duce la cină.

– Credeam că pentru bărbați ăsta e un lucru bun, spuse Marina.

– Este, până la un punct. E bine cât ești burlac, dar vine o vreme când vrei să te așezi la casa ta și atunci totul este diferit. Oricâte a făcut un bărbat, nu va fi niciodată de acord să ia de soție o astfel de fată.

O sărută din nou.

– Nu cred că tu ai făcut vreodată ceva de genul ăsta, îi murmură la ureche.

– Așa e, n-am prea făcut. Oricum, pe mine mă interesează cariera.

În lumina unui lampion de pe stradă, l-a văzut zâmbind.

– Ești mult prea feminină și dulce ca să nu-ți dorești o viață privată, la fel de mult ca una profesională. Acum nu, dar într-o zi, cu siguranță. Aproape am ajuns. Și-a retras brațul și a ajutat-o să coboare.

***

Câteva zile mai târziu, când Marina se oprise în fața vitrinei unui magazin scump ca să admire mobila de lux expusă, cineva îi atinse umărul și-i spuse:

– Bună, Marina. Îți mai amintești de mine? Sunt Chris Arnold.

Se întoarse și văzu un bărbat stând lângă ea.

Era un tip cam de vârsta ei, cu un păr castaniu printre care se zăreau câteva fire cărunte și o barbă scurtă. Pentru o clipă, nu l-a recunoscut pe cel care-i furase inima pe vremea când urma cursurile școlii de artă.

– Bună, Chris. Ce mai faci?

Surpriza ei era dublă. Nu-i trecuse prin cap că l-ar mai putea întâlni vreodată. Pe lângă asta, acum arăta nesperat de bine.

– Sunt bine, mulțumesc. Ce faci la Londra? Ești doar în trecere?

– Oh, nu, acum locuiesc aici. Lucrez pentru un designer de interioare de pe Brook Street.

– Cumva pentru James Sebastian?

– Da.

– Ce fată norocoasă! Și eu am încercat să obțin o slujbă acolo, dar n-am reușit. Lucrez la "Casa ta", la departamentul care se ocupă de problemele decorative pe care le pun clienții. Nu este slujba ideală, dar mai e până găsesc ceva care să-mi placă. Uite ce e, ai cumva timp să bem o cafea? Mi-ar plăcea să aud cum ai obținut o asemenea slujbă.

Au petrecut o jumătate de oră într-o cafenea, timp în care Marina l-a întrebat, printre altele:

– Ce mai face Linda? Cu ce se ocupă acum?

– Linda? întrebă el surprins.

– Linda Tarrant,prietena ta de la școala de arte.

– Ah... Linda. Era clar că trebuia să facă un efort ca să-și amintească de ea. Nu știu. Am ieșit o vreme cu ea, dar n-a fost nimic serios și nici nu și-a terminat cursul. S-a îndrăgostit de un tip care obținuse o slujbă bună în străinătate și a plecat cu el. Dar tu, cum stai cu dragostea? La felul în care arăți, nu cred că n-ai o relație.

– Chiar n-am. Momentan, mă concentrez pe carieră. O să devin o Gabriella Crespi a englezilor, spuse ea surâzătoare.

– Te cred. Toată lumea știa că te vei face cunoscută prin talentul moștenit.

– Nu cred că spuneau chiar așa. Eu una, aș fi votat pentru Linda – avea idei atât de originale. Ah, uite cât e ceasul! Trebuie să plec.

Mi-a făcut plăcere că te-am întâlnit, Chris.

– Când te pot vedea din nou? Oare ne-am putea întâlni diseară?

– Nu fixez întâlniri de o vreme. Îmi redecorez singură noul apartament și asta îmi răpește fiecare clipă liberă.

– Poate-ți pot da o mână de ajutor. Să dau găuri pentru țevi, să repar prize și așa mai departe.

Marina râse.

– Nu voi chema pe nimeni până nu voi atârna primul tablou pe perete. Am propriul burghiu, și să știi că mă pricep să-l mânuiesc. Cam într-o lună te voi suna eu pentru a te invita la petrecerea mea de casă nouă.

– Să știi că dacă nu vei suna, o voi face eu.

I-a reținut mâna mai mult decât era necesar și Marina simțea că și el știa lucrul ăsta, și mai știa și că, dacă nu i-ar fi trecut pasiunea pe care o făcuse pentru el la școala de artă, cu siguranță că asta ar fi fost șansa ei.

Era o ironie faptul că un bărbat cum era Chris, cu studii și diplome, avea o slujbă mai puțin interesantă ca a ei. Mai târziu, în aceeași zi, a întrebat-o pa Pat dacă știa ceva despre el.

Pat și-a verificat dosarele și i-a spus:

– Da, cam acum un an, a încercat să obțină o slujbă în echipa doamnei Fox-Lennox. N-a obținut-o pentru că ea e regina snobilor și deși avea talent, nu avea destul farmec pentru gusturile ei. Vrea ca toți asistenții ei să aibă o aură aparte de personalitate, ca și cum abia ar fi terminat școala. Tu de unde-l știi pe Christopher Arnold?

– Am fost împreună la școala de artă și l-am întâlnit azi, pe stradă.

– Ți se pare atrăgător?

– Făcusem o pasiune pentru el când l-am cunoscut, dar acum mi-a trecut. Și nu mă gândesc decât la un singur lucru, Pat.

– Asta o spui tu, dar l-am văzut pe J.S. cum te privea, și el cu siguranță că nu e indiferent, draga mea. În afara faptului că n-a mai ieșit de câteva luni bune cu cineva, el care era renumit pentru faptul că nu stătea cu o fată mai mult de o săptămână sau două, cel mult.

– Cunoști toate relațiile lui? spuse Marina zâmbind.

– În detaliu. Eu comand florile, fac rost de bilete la teatru și închiriez mese pentru două persoane la restaurantele lui favorite și camera cu pat dublu la hotelurile pe care le preferă.

– Eu nu sunt de aceeași părere cu tine, Pat. Dacă l-ar fi interesat persoana mea, ar fi făcut ceva în privința asta.

– Da, așa s-ar crede, cu siguranță. Dar după ani întregi în care a umblat doar cu persoane la fel de hedoniste ca și el, nu știe cum să abordeze o fată ca tine.

– E o teorie foarte puțin probabilă, spuse Marina sec.

– Mm, cred că ai dreptate. Problema e că mi-ar plăcea să-l văd stabilindu-se cu o persoană liniștită decât să-l văd cu toate fetele alea care nu-i oferă decât plăcere fizică. Oricum, după părerea mea face mari eforturi să se stăpânească. Era și timul ca cineva să-i dea peste nas, și mai știi cum se spune, bărbații aduși cu picioarele pe pământ sunt cei mai buni soți.

– Da, dar n-am crezut niciodată acest lucru.

***

La începutul lui martie, când Marina se instalase deja în noul apartament, dar nu primea încă musafiri, James o sună. Sâmbătă se ducea să vadă o casă mare la țară, vândută de proprietari pentru că nu și-o mai puteau permite. Un cuplu cu o fermă prosperă o achiziționase și dorea să facă unele schimbări în ea.

– E doar o vizită preliminară ca să putem simți casa și să-mi fac o idee înainte să merg s-o văd împreună cu noii propietari, care acum sunt plecați în America. Ai vrea să vii cu mine?

– Da, foarte mult.

– Vin să te iau în jur de nouă.

Vremea, care înainte de acel sfârșit de săptămână fusese mai degrabă răcoroasă și umedă, se încălzi simțitor. Duminică dimineață, când Marina ieși să-l aștepte pe James în fața casei, era îmbrăcată ca pentru o zi caldă, cu o haină subțire de lână în mână,în caz că avea să fie răcoare mai târziu.

A presupus că James nu mai avea Rolls-Royce-ul, pentru că a apărut într-o mașină decapotabilă pe care-l vedea conducând-o pentru prima oară.

– O păstrez pentru drumurile la țară, explică el când Marina întrebă ce se întâmplase cu vechea mașină. E mai ușor și mai ieftin să mergi cu taxiul prin Londra. Îmi plăcea la nebunie să străbat Franța cu mașina ca s-o vizitez pe mama și să mă întorc la casa mea din sud, dar a devenit foarte scump să treci mașina peste Canal și, oricum, am foarte puțin timp pentru a face astfel de călătorii. Mama vine în fiecare toamnă la Londra ca să cumpere cașmir și ne vedem atunci.

– Cine are grijă de casa ta din Franța?

– O vecină o aerisește tot timpul, iar eu le-o mai împrumut prietenilor din când în când. Cum îți merge în noul apartament? Abia aștept să văd ce-a ieșit.

– O să fie gata în curând și atunci o să organizez o petrecere.

– Nu te simți singură?

– Oh, nu, îmi place la nebunie! Chiar dacă celelalte apartamene ar fi fost goale, lucrurile ar fi fost la fel. N-am cum să mă simt singură, din cauza traficului de pe râu. Dar familia Baxter – cei care stau deasupra mea – este un cuplu prietenos și foarte săritor. M-au invitat la cină în prima mea seară aici.

N-am nici multă mobilă, pentru că redecorez sufrageria și mă limitez la un pat, o masă și un scaun.

După o pauză, continuă:

– Am început să brodez o pernă și mă gândeam că aș putea să mai lucrez la ea pe drum, dacă nu te deranjează, bineînțeles.

– Deloc.

Marina căută în geantă și scoase o bucată de olandă maro acoperită mai mult de jumătate cu o cusătură în zig-zag în culori de la turcoaz închis, până la verde crud.

În timp ce punea ață pe ac, James se uită la material și întrebă:

– Unde ai învățat să faci ochi unguresc?

Pentru o clipă, Marina rămase uimită de observația lui, dar își dădu seama că era meseria lui să știe totul despre broderiile vechi, iar modelul ales de ea pentru pernă, numit Bargello sau Florentino, era prezent pe scaune și paturi în aproape toate casele englezești.

– De la Jane Logan și de la mama ei. Amândouă brodează foarte frumos.

– Ai fost vreodată la Parcul Parham din Sussex?

– Nu.

– Este acolo o expoziție cu cele mai frumoase cuverturi de pat din secolul al șaptesprezecelea, brodate după model florentin și o mulțime de lucruri făcute cu ac și ață.

– După cum spunea Cleone, viața e prea scurtă pentru a face tot ce ne propunem. Când îmi voi termina apartamentul, m-am gândit să-mi petrec duminicile mergând pe la toate muzeele, dar cred că mi-ar lua o mulțime de săptămâni să văd tot ce e la Victoria și Albert.

James adăugă:

– Să nu ratezi colecția Wallace din piața Manchester. De fiecare dată când merg pe acolo, pierd cam o oră admirând exponatele.

Călătoria a durat mai mult de două ore, dar a părut mai scurtă, nu doar pentru că a cusut tot timpul, ci pentru că atunci când James vorbea strict despre lucruri legate de meseria lui, putea fi un interlocutor foarte interesant.

În timp ce conducea pe un drum de țară, Marina își aduse aminte de drumurile pe care le făcea împreună cu bunicul ei la casele din provincie, de unde cumpărau marfă. Nu-și amintea de nici un moment în care să se fi plictisit când era împreună cu el, iar James era un om asemănător. Mâinile bunicului său erau noduroase și crăpate, cu

unghii brăzdate de dâre albe. Întotdeauna purta un inel auriu pe degetul mic de la mâna stângă. James nu purta nici un inel, iar mâinile lui bronzate, cu unghii tăiate scurt și îngrijite, se odihneau lejer pe volanul mașinii.

Marinei îi trecu prin minte cum ar fi dacă ar simți mâinile lui frumoase mângâindu-i fața. În momentul în care deveni conștientă de gândul absurd care-i trecea prin minte, scutură vehement din cap, mirându-se cum de și-a putut imagina așa ceva.

Vila pe care mergeau s-o vadă era, deocamdată, păzită de grădinar, care le dădu cheile și le deschise porțile grele de fier. Au intrat cu mașina pe o alee care trecea pe lângă un țarc cu oi și miei.

Casa care le-a apărut în fața ochilor era o casă impunătoare, construită în stilul secolului al șaptesprezecelea. Când James opri mașina, Marina coborî și simți parfumul narciselor care creșteau în grădina din apropiere.

Poate într-un alt timp, fără mobilă și tablouri, casa ar fi avut un aer trist. Azi, cu razele soarelui bătând în picturi, cu holul spațios și cu sala mare cu ferestre sculptate clasic, întreaga locuință părea să aștepte următoarea etapă în care avea să primească o nouă înfățișare.

Sufrageria era dominată de stilul rococo, dar Marinei îi plăcu mai mult biblioteca în care trona un șemineu din marmură verde și rafturi goale care parcă abia așteptau să fie umplute cu cărți.

La unu și jumătate au terminat de văzut mansarda, anexele și casa, în general

– E ora mesei, spuse James și aduse din mașină un coș, un șervet și o carpetă. Îi dădu Marinei șervetul și carpeta, iar el duse coșul. Cred că afară, pe scări, e locul ideal.

Scările erau călduțe și umede, pe alocuri, cu licheni aurii. James se opri la cele mai joase, puse carpeta ca să se poată așeza și două perne ca să se poată sprijini cu spatele. Marina se așeză și, întinzând picioarele, nu se putu abține să nu se gândească câte femei se mai sprijiniseră de pernele acelea și dacă James considera de obicei

picnicul un preludiu. Oricum, pe timpul mesei, manierele lui au fost impecabile.

– Poți avea un rol important în proiectul ăsta, Marina, spuse el când încheiară masa cu plăcintă de mere. Cred că proprietarii doresc să recreăm atmosfera la țară, dar într-un lux desăvârșit. În cazul ăsta, o să te las pe tine să alegi piesele vechi și dacă vrei, te poți ocupa și de camerele de sus, în timp ce eu am grijă de sufragerie și de cele de jos.

– Mi-ar plăcea să fac eu camerele astea, dar sunt oare pregătită?

– Eu așa cred. Ai făcut o treabă excelentă în dormitorul doamnei Galli.

Lauda lui o făcu să radieze. James se întoarse la mașină după carnețelul de notițe. A lipsit o vreme și Marina se gândi că se uita probabil prin curte, așa că hotărî să mai rămână puțin pe scări, înainte să se ducă să-l caute. Se întinse puțin ca să-și dezmorțească oasele, apoi își puse mâinile la ceafă și se lăsă pe spate, vrând să se odihnească cinci minute.

Dar se pare că ațipi câteva minute bune, pentru că atunci când deschise ochii, îl găsi pe James stând lângă ea. Stătea pe covoraș, privind-o de aproape, scrutător. Înainte să-și dea seama de ce se întâmplă, James îi acoperi buzele cu ale lui.

La început, i s-a părut că vrea s-o sărute ușor, dar după câteva secunde, gura lui era încă peste a ei, încercând din răsputeri s-o facă să-i răspundă.

Când a încercat să-l îndepărteze, James nu i-a dat drumul, ci a prins-o mai bine de umeri și, în cele din urmă, buzele i s-au înmuiat și i-a răspuns la sărut.

După câteva minute – timp în care Marina savură cel mai senzual sărut din viața ei – fata își dădu seama ce făcea și se smuci din brațele lui.

Tremurând toată și vizibil ciufulită, cu obrajii roșii și nervii întinși la maximum, spuse, uitând de discreție:

– Înainte să plecăm în Spania, Pat m-a avertizat că o să-mi faci avansuri. Și n-am vrut s-o cred când mi-a spus că ești un lup bătrân. Acum îmi dau seama c-a avut dreptate. Spune-mi, ce te-a oprit să acționezi când am fost în Spania?

Vorbi calm, în timp ce Marina se aranja:

– În Spania nu mi se părea că aveai chef de făcut dragoste.

– Și ce te face să crezi că acum am chef? făcu ea ochii mari.

– Știu asta. Te-am dorit de ceva timp, dar abia acum simt că e reciproc, răspunse James. De ce să negi lucrul ăsta, Marina? Iar acum nu m-ai oprit de la început, pentru că-ți plăcea. Inima îți bătea de emoție, nu de repulsie. Și, oricum, m-ai oprit din alt motiv.

– Pentru că-mi place slujba pe care o am și nu vreau să renunț la ea.

– Și de ce ar trebui să faci asta?

– Știi la fel de bine ca și mine că nu putem avea o relație profesională și în același timp una amoroasă.

– Nu văd de ce nu s-ar putea întâmpla lucrul ăsta. Mai mult de cincizeci la sută din căsătorii pornesc de la locul de muncă. Poate chiar mai multe.

– Nu cred că-ți cauți o soție, James.

– Dimpotrivă. Mi-ar plăcea să am o soție și copii, dar nu m-aș însura niciodată cu o fată cu care nu sunt sigur că mă potrivesc și, ca să știu lucrul ăsta, trebuie mai întâi să locuim împreună un timp.

– Eu văd lucrurile altfel. Pentu mine, traiul împreună nu înseamnă decât că persoanele în cauză nu sunt sigure de propriile sentimente. Mie nu-mi pasă de ceea ce fac ceilalți oameni sau dacă mă consideră demodată. Nu-mi voi da trupul unui bărbat căruia nu i-am dăruit încă inima.

– Și atunci, crezi că te vei dărui pe deplin? Sau crezi că te vei păstra până la căsătorie, sau până ce-ți vei asigura casa în caz că suferă cumva de tromboză și va dispărea curând?

– De ce ești atât de cinic? întrebă ea.

– Nu sunt cinic... sunt realist. Ăsta e prețul pe care majoritatea bărbaților îl plătesc pentru o soție.

– Nu și pentru mine. Tot ce vreau eu e să fiu iubită, și bărbatul care mă va iubi vreau să spună "Aceasta e soția mea." și nu "Aceasta e prietena mea."

– Și ce se întâmplă dacă, după căsătorie, descoperi că e un amant plictisitor? Îl vei mai iubi și atunci?

– Nu cred că vreun bărbat inteligent, cu simțul umorului și sensibil ar putea fi un iubit plictisitor. Să faci dragoste, nu înseamnă că trebuie să ai vreun talent special. Nu, e un... instinct primitiv pe care îl avem cu toții.

– Asta e părerea ta. Ochii i se îngustară și o privea ironic.

Marina se îmbujoră și-și ridică bărbia.

– E posibil să ai o exparienţă vastă în domeniul ăsta, dar se pare că nu ești prea satisfăcut, din moment ce nu ești încă însurat, i-o întoarse ea.

– Faptul că nu sunt căsătorit, n-are nimic de-a face cu sexul, spuse el rece. Dacă fata e drăguță și doritoare, atunci plăcerea mea e garantată. Dar o fată care mă satisface în pat nu trebuie să-mi fie pe plac și în afara dormitorului. Când un bărbat are o menajeră excelentă, o mulțime de prieteni și nimeni cu care să-și împartă apartamentul, își poate permite să fie selectiv când își caută nevastă.

Când vru să adauge ceva ca să-l pedepsească pentru aroganța lui, zâmbi și zise doar:

– Ca și tine, și o femeie care se descurcă excelent de una singură, poate fi selectivă în ceea ce privește viitorul soț. Orice femeie care își permite și care are niște pretenții de la sine, poate selecta cât poftește.

– Ești foarte sigură pe tine când spui lucrurile astea.

S-a ridicat și a luat-o de mână.

– Dar când eram înfierbântat și tu erai la fel ca mine, te-ai speriat, îi aminti el. Apoi i-a sărutat palma și, în timp ce o privea cu ochi strălucitori, Marina își dădu seama de pericolul care o pândea și își retrase degetele tremurătoare.

– Vezi? Ți-e teamă, spuse el. Instinctul primar îți spune să-mi sari în brațe, dar mintea ți-e plină de inhibiții.

Capitolul 6

Sări ca arsă și, în timp ce-și aranja fusta de lână, spuse indignată:

– Dacă nu mai e nimic de făcut pe aici, mi-ar plăcea să ne întoarcem la Londra.

– Și să irosim după-amiaza asta minunată?

– Tu o irosești.

– Nu trebuia să mă tentezi așezându-te așa pe scări.

– N-a fost intenționat, îl asigură ea.

– Sau a fost, dar la nivelul subconștientului, o tachină el.

Marina îi ignoră spusele și strânse rămășițele de la picnic.

– Uite cum facem, spuse James, nu ne vom întoarce încă la Londra, dar îți promit că nu voi mai aduce vorba despre subiectul ăsta și vom face o plimbare, ca să ne umplem plămânii cu aerul ăsta curat. Ești de acord?

Marina ezită. Era păcat să nu profite de o duminică atât de frumoasă.

– Chiar promiți?

– Solemn.

Nu părea deloc a fi solemn, se gândi ea. Dar, cel puțin, n-o va mai prinde nepregătită.

– Bine, dar n-ar fi mai indicat ca mai întâi să ducem coșul la mașină?

Spre surprinderea ei, James s-a ținut de cuvânt și în restul după amiezii s-a purtat prietenos, dar n-a depășit măsura. Când se plimbau prin curtea însorită, James comentă la arhitectura clădirii, dând dovadă de multiple cunoștințe în domeniu. Dar n-au vorbit tot timpul și în clipele de liniște, Marina se gândea la ce se petrecuse mai devreme. Fără îndoială, James era un iubit pasional pentru că, în doar câteva clipe, cât o sărutase, aprinsese în ea cele mai ascunse focuri. Și doar gândindu-se la buzele lui sărutând-o și la mâinile lui mângâind-o, se înroși în obraji. A trebuit să se oprească să miroasă o floare de pe marginea aleii, ca el să nu-i vadă îmbujorarea și să-și dea seama unde îi zburau gândurile.

Pe drumul de întoarcere, o întrebă dacă o deranja să asculte muzică.

– Deloc, spuse ea întrebându-se ce fel de muzică prefera și sperând să nu fie una modernă care s-o asurzească.

Dar s-a liniștit când a auzit acordurile familiare de pian din Concertul numărul 2 de Rachmaninov și a continuat să brodeze însoțită de muzica divină, care era și pe placul ei.

– Dacă-ți spun că promisiunea mea rămâne valabilă, vii să cinezi cu mine în apartamentul meu? întrebă James când treceau prin Park Lane, cu arbori înfloriți pe marginile aleilor.

Tentația era mare. Marinei i-ar fi plăcut să vadă personal camerele pe care le studiase cu nesaț în paginile revistei "Casa și Grădina". Dar era oare naivă dacă voia să creadă că își va ține cuvântul după o cină în doi?

– Menajera mea își petrece duminicile cu sora ei din Sevenoaks și va veni mai târziu, dar i-am spus să ne lase niște mâncare în cuptor, adăugă el.

– Bine, dar să știi că nu vreau să întârzii mult, spuse ea precaută.

Era clar că știa ce-i umbla prin minte. Ochii îi erau întrebători și spuse:

– Vei fi acasă exact la nouă și jumătate și, singură, în pat, pe la zece. E bine așa?

Apartamentul lui era într-o clădire modernă, cu parcare subterană și cu un portar atent la cei care intrau și ieșeau de acolo. James locuia la ultimul etaj.

Marina se aștepta să intre în holul spațios, unde pereții erau acoperiți de bucăți de flanelă pe care erau înșirate miniaturi de tablouri italiene din secolul al nouăsprezecelea.

Dar când au intrat în sufragerie, a văzut că în locul decorațiilor indiene era acum o colecție de broderii orientale unde predomina culoarea crem. Două oglinzi spaniole, mari, montate în rame aurii dădeau camerei strălucire și se potriveau cu firul auriu din pernele care stăteau pe canapea.

– Deci aici ai folosit invenția mea cu pernele, spuse ea încântată că adaptase ideea ei în apartament.

Pentru sufragerie, lui Jane Logan confecționase pernele din același material cu cel al draperiilor și-l împodobise cu un fir de mătase de culoarea piersicii, ca să se potrivească tapetului de pe pereți.

– Da, arată bine, nu crezi? Vrei să te duci la baie să-ți împrospătezi machiajul?

Baia avea pereți acoperiți cu faianță neagră și, în marmură, busturile Afroditei și al lui Apollo, dădeau o notă de originalitate. Prosoapele erau albe, cu un desen grecesc pe una din margini. Într-un colț al încăperii era un casetofn în care era deja o casetă. Evident, asta nu era baia pentru musafiri, ci cea pe care o folosea chiar James.

Marina îl găsi pregătind masa într-un colț al sufrageriei.

– Când sunt singur, sau am doar un musafir, obișnuiesc să mănânc aici, explică el.

– Te ajut cu ceva?

– Nu sunt prea multe de făcut. Dacă vrei, mai uită-te în jur, sugeră el.

Era o invitație căreia era încântată să-i dea curs pentru că, deși camera nu era foarte spațioasă și bine luminată, erau, pe alocuri, niște grupuri de obiecte pe care Marinei i-ar fi plăcut să le studieze în detaliu.

De când era în grija bunicilor, fusese sfătuită să-și cheltuie banii doar pe obiecte de valoare. Așa că studie cu interes colecția de picturi de pe perete, pentru că, fără îndoială, era originală.

James îi aduse un pahar cu vin și-i povesti despre câteva dintre ele, inclusiv despre unul care înfățișa o scenă de luptă și pe care-l cumpărase pe vremea când era elev.

Au vorbit despre picturi și în timp ce mâncau friptură cu salată și biscuiți scoțieni.

– E timpul să bem o cafea, după care vom pleca, spuse James uitându-se la ceas.

Până atunci și-a ținut atât de bine promisiunea, încât i s-a părut că visase scena de la vilă. Doar când a condus-o până la ușă și i-a urat noapte bună, Marina i-a văzut ochii scânteietori și și-a dat seama că nu uitase nimic din ce se petrecuse între ei.

Mai târziu, stând în pat, sub noua pătură din lână fină, se gândi că, dacă n-ar fi sărutat-o, ziua ar fi fost perfectă. Sau dacă nu i-ar fi fost șef. Sau dacă n-ar fi știut că era unul din obiceiurile lui. Sau dacă n-ar fi fost convinsă că, pentru el, sărutul n-ar fi fost preludiul pentru a ajunge în pat.

Prea multe dacă, își zise ea sec.

***

Într-o dimineață, Marina găsi pe birou o scrisoare cu ștampilă franceză. Scrisul de pe plic îi era necunoscut, deși putea jura că-l mai văzuse o dată.

Înăuntru era o coală de hârtie albă,extrem de scumpă, pe care era notată adresa unui castel deasupra căruia scria "Vicontesa Daubray". Era și oscrisoare care începea cu "Draga mea, Marina", iar fata, derutată,dădu pagina și văzu semnătura: Cleone.

"Ne-am întors la Champfleuri săptămâna trecută, unde vom petrece două luni de liniște, înainte ca turiștii să dea năvală în castel. Vom rămâne aici până la sfârșitul lui octombrie și dacă veți ajunge cumva în acestă parte a Franței, veniți să petreceți câteva zile alături de noi. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă arăt comorile pe care nu le pot lua cu mine în vacanțele de iarnă."

Restul scrisorii conținea câteva întâmplări amuzante pe care le-au trăit cei doi soți în ultima parte a șederii lor în Jávea, și se termina:" Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut acolo, tu și James ne-ați părut cei mai simpatici."

Mai târziu, Marina urcă în biroul lui James, să-i spună că aflase vești de la Cleone.

– Și eu am primit, spuse el.

– Se pare că ne-am înșelat presupunând că nu erau căsătoriți. Se încadrează în categoria cuplurilor care au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

– Sau or fi la a doua sau a treia căsnicie și încă n-au avut timp să se cunoască suficient de bine și să apară neînțelegerile.

Potolită de cinismul lui, schimbă subiectul, întrebându-l ceva referitor la o problemă pe care o avea în partea ei de proiect.

În noaptea care urmă, aplecată peste măsuța de la fereastră, Marina răspunse la scrisoarea Cleonei, mulțumindu-i pentru invitația la Champfleuri și poftindu-i, la rândul ei, în noua ei casă, în caz că aveau drum prin Londra.

"Nu vă puteți imagina cât de mult îmi iubesc apartamentul. Mai ales că se află pe malul râului. Mă simt norocoasă că am o slujbă atât de interesantă și un loc al meu unde pot face orice îmi trece prin cap. Nu cred c-aș putea fi mai fericită."

După ce a scris această ultimă propoziție,a făcut o pauză. Avusese momente când s-ar fi simțit extrem de fericită să aibă cui povesti despre lucrurile care i se întâmplaseră peste zi. Cineva care, dacă avea un coșmar, sau un zgomot ciudat o trezea noaptea, era acolo, s-o

liniștească și să-i ofere protecție. Cineva cu care să împartă micul dejun și The Times și minunatele acorduri de vioară din concertul lui Ceaikovsky, pe care-i plăcea să-l asculte în fiecare dimineață când își bea cafeaua.

Se concentră din nou pe scrisoare. "Gătitul, care pe timpul când bunica era bolnavă, constituia o mare problemă pentru că trebuia să țin cont de regimul ei, acum e un prilej de bucurie", mai scrise, când sună telefonul.

– Marina Linwood.

– James la telefon. M-am gândit că vei avea nevoie de o zi liberă ca să fii acasă când îți va fi adusă mobila. Dacă ți-o vor aduce sâmbăta, îți va da peste cap programul de la sfârșit de săptămână, așa că poți să fixezi o zi în cursul săptămânii.

– Mulțumesc, așa voi face.

– Noapte bună.

Înainte să-i răspundă, închisese. Deja se gândise unde avea să stea fiecare lucru, dar nu aveau să încapă toate antichitățile strânse de bunicul său, așa că trebuia să se mulțumească deocamdată cu strictul necesar și să spere că, într-un viitor apropiat, își va permite o casă mai mare, unde să așeze câte lucruri va dori.

Spre deosebire de comercianții de antichități ai generației sale, Angus Merryweather achiziționase o mulțime de obiecte franțuzești pe vremea când acestea nu aveau încă mare căutare în Anglia. Și când prindea o piesă bună, o oprea pentru el. Așa s-a întâmplat și cu un pat în formă de barcă, făcut pentru Napoleon, umplut cu perne din fulgi, pe care Marina se gândi să-l folosească pentru noul ei apartament.

Când au plecat băieții care i-au adus mobila, Marina a scos ceara specială de lustruit a bunicului său și, timp de o oră, a frecat lemnul care se prăfuise în depozit. În timp ce făcea asta, își mai amintea, din când în când, de ciudatul obicei al bunicului său de a nu păstra obiectele mult timp depozitate. Îi veniră în minte momentele când se duceau împreună la târgurile de antichități, unde erau expuse fel de fel

de produse de proastă calitate, dar și nenumărate piese de valoare. Bunicul său obișnuia să se gândească de două ori dacă un obiect merita cumpărat. Ultima dată când au fost împreună la un astfel de târg, bunicul său a văzut un bufet prăfuit și deteriorat,pe care vânzătorul de la stand îl achiziționase chiar de la el într-o stare excelentă.

– Ultima oară când am văzut bufetul ăsta, era cea mai frumoasă piesă care mi-a trecut prin magazin. Privește-o acum! Arată jalnic! Du-te la galeriile de artă, întreabă un specialist. O să vezi că-ți vor spune că nu există o astfel de piesă în colecțiile lor. Și știi de ce? Pentru că ai distrus-o! N-ai păstrat-o așa cum trebuie și ai distrus-o!

Și zicând acestea, părăsise standul, lăsând vânzătorul cu gura căscată și pe alți privitori care se strânseseră în jurul lui și plecă spre următorul stand, urmat de Marina, căreia îi venea să intre în pământ de rușine.

Cum cercul ei de prieteni era restrâns, iar sufrageria atât de mare, se gândi să le spună invitaților să vină cu câte un însoțitor, pentru a fi mai mulți.

Majoritatea pregătirilor au fost făcute în sâmbăta petrecerii, când Jane Logan veni mai devreme pentru a o ajuta. Soțul ei era plecat din țară, iar mama stătea cu micuții.

Reacția ei, când a văzut casa, a fost explozivă.

– E minunată, Marina! Pur și simplu minunată! exclamă ea uitându-se în jur la pereții sufrageriei, pictați în tonuri de vernil și turcoaz care parcă se întrepătrundeau.

Marina obținuse acest efect cu ajutorul unor pulverizatoare. Tavanul era mat, dar pereții dădeau impresia că obiectele din cameră se reflectă pe toată suprafața lor. Podeaua era acoperită cu o carpetă de culoare oliv pal, care, la un capăt al camerei, se continua cu un set de dulăpioare. În partea dinspre fereastră, era așezat divanul, acoperit cu vreo douăzeci de perne în toate nuanțele de oliv.

– Ce arbori sunt ăștia? întrebă Jane arătând spre doi puieți plantați în ghivece mari.

– Arțari japonezi. Mi s-a spus că se dezvoltă foarte bine în interior, și-mi plac mai mult decât ferigile și plantele de ghiveci.

Ochii lui Jane s-au îndreptat spre camera de sus, unde se vedea covorul persan, pe care Marina îl moștenise de la bunicul său și care acum împodobea cu eleganță și măiestrie poate cea mai urâtă balustradă. Peretele dormitorului era aproape tot plin de picturi și rafturi cu cărți, iar cele două paturi păreau, în lumina zilei, canapele.

După un prânz ușor, Jane o ajută pe Marina cu ultimele pregătiri, apoi s-au relaxat până a venit timpul să se îmbrace.

– L-am rugat pe James să vină cu o oră înaintea celorlalți, pentru că vreau să vadă apartamentul înainte să se umple cu invitați, explică Marina în timp ce îmbrăca rochia din mătase violet, cu broderii aurii.

Jane purta o bluză din mătase cu floricele maro și o fustă asortată.

La ora pe care i-o spusese Marina, James sună la ușă. Când deschise, îl văzu stând pe scări, alături de un bărbat cu câțiva ani mai în vârstă decât el, pe care i-l prezentă drept John Lloyd. James adusese ceva înfășurat în hârtie, pe care i-l dădu sus.

Când l-a luat în mână, și-a at seama că era o plantă de ghiveci. A dat la o parte hârtia și a văzut că era o azalee frumoasă, albă, una din puținele plante de apartament pe gustul ei.

– E minunată! E foarte drăguț din partea ta!

Jane ieși din bucătărie și, după ce dădu mâna cu ambii bărbați, îi luă haina lui John Lloyd și-l întrebă dacă preferă, pentru început, vin alb sau roșu. Când i-a luat haina lui James, l-a văzut privind critic încăperea. I-a dat un pahar de vin roșu și a făcut loc plantei primite, lângă cei doi arțari. Apoi a ascultat conversația lui Jane cu domnul Lloyd și a încercat să se abțină să-l privească pe James în timp ce acesta măsura atent încăperea.

Jane a fost cea care, când acesta se întorsese la ei, îi spuse:

– Nu-i așa că Marina a făcut o treabă bună?

– Da, dar mă așteptam să se descurce, pentru că e foate talentată, răpunse privind-o pe Jane. Apoi, întorcându-se spre Marina:

Pot să văd și dormitorul?

– Sigur. Și i-a arătat scara spiralată.

– Nu vii cu mine?

Își dădu seama că vrea să-i vorbească în particular, ceea ce nu-i scăpă nici lui Jane, care-l invită pe domnul Lloyd să admire priveliștea.

Privind picturile din dormitor, James spuse:

– Lloyd este un văduv, care, după părerea mea, s-ar potrivi de minune cu Pat. Dacă par să se placă, te rog să faci tot ce poți ca să-i ajuți, da?

Și pentru prima dată, era rândul ei să-l ironizeze:

– Formezi adesea perechi, James?

– Băiatul lui Pat va avea în curând nevoie de un bărbat în preajmă, răspunse el serios, unei femei îi poate fi extrem de dificil să coopereze cu un adolescent. Nu-mi place să pierd una dintre cele mai bune secretare, dar mi-a plăcut Dick Wilson și, când a aflat că nu mai are nici o șansă de vindecare, m-a rugat să am grijă de ea.

– Da, sigur că o să ajut, răspunse ea, de data asta serioasă.

Dar seriozitatea lui se risipi imediat și-i reveni acea strălucire periculoasă în ochi.

– N-ai fi venit cu mine, în dormitorul tău, dacă ceilalți n-ar fi fost prezenți, nu-i așa?

Ea spuse, senină:

– Sunt o fată de modă veche. Trebuie să mă gândesc de două ori, înainte să chem un bărbat în apartamentul meu. Nu contează în ce cameră.

– Părinții ar fi trebuit să-ți pună unul din numele alea pline de virtuți, precum Prudența, sau Castitatea. I-a privit rochia. Dar îmbrăcată așa, parcă ești o zeiță a amorului.

Spre ușurarea ei, soneria sună și se scuză ca să meargă să deschidă. Era Pat, însoțită de un bărbat care fu prezentat drept Alex Macdonald. În curând și-au făcut apariția toți invitații și petrecerea a început în adevăratul sens al cuvântului.

Însoțitoarea lui David era mătușa lui, iar Chris a venit cu o fată care lucra la revista "Casa Ta".

Marinei nu i-au plăcut niciodată petrecerile unde se serveau tone de mâncare semipreparată, cu gust aproape identic și care ajungeau cu siguranță pe covor. Așa că, la petrecerea ei, se gândise să pregătească singură mâncarea pentru oaspeți, și gătise cartofi la cuptor și aripioare bine condimentate. Mai pregătise și două boluri cu salată verde și diferite feluri de sosuri.

La ora nouă, i-a rugat pe toți să se așeze pe undeva și, în timp ce Jane le împărțea șervețele, cuțite și furculițe, ea le-a dat pui și cartofi și i-a rugat să se servească singuri cu salate și sosuri de pe masa din mijlocul camerei. Cu ajutorul lui David și al lui James care umpleau paharele, cina fu servită repede și un timp, conversația lâncezi, pentru că toată lumea se concentra pe mâncare.

Marina și-a mâncat cina așezată pe un covoraș de lână, lângă canapeaua pe care stătea fata de la revistă, între Alex Macdonald și Mary Baxter de la etajul superior. În timp ce fetele discutau, Marina vorbi cu Alex și află de ce nu-l întâlnise niciodată cât timp a stat la Pat. Era inginer în Europa centrală și avea concediu doar o dată pe an. A fost împreună la școală cu Dick Wilson și, fiindcă era neînsurat și nu-i mai trăiau nici părinții, toate concediile și le petrecea acasă la familia Wilson.

Pentru că Marinei i s-a părut că la petreceri dau întotdeauna bine budincile cu fructe, pregătise și ea una asemănătoare.A mai copt pere și le-a decorat cu frișcă și iaurt și a pregătit și o prăjitură cu cremă de ciocolată.

Și-a mâncat para pe canapea, conversând cu Robert Lloyd și i s-a părut mai puțin amuzant decât Alex și nici pe departe atât de simpatic.

La unsprezece și un sfert, soții Baxter, care-și lăsaseră copii cu o bonă, a trebuit să plece și pe la miezul nopții, și restul invitaților au plecat.

– Unde este James? a întrebat-o Marina pe Jane când și-a dat seama că era singurul oaspete de la care nu-și luaseră la revedere. Robert Lloyd plecase deja, iar James nu era de găsit.

– Probabil că e la baie, spuse Jane.

Dar, spre mirarea Marinei, l-au găsit în bucătărie, cu un șorț legat în jurul taliei, spălând vasele.

– Nu m-aș fi așteptat să fii un bărbat atât de domestic, spuse Marina.

– Nu e nevoie de mare pricepere să speli câteva vase, veni răspunsul lui sec.

A rămas până la ora unu și, la plecare, i-a sărutat mâna lui Jane și i-a spus:

– A fost o adevărată plăcere să vă întâlnesc din nou, doamnă Logan. Noapte bună.

Marinei i-a zis:

– Urcă te rog în biroul meu, luni dimineață. Am ceva ce aș vrea să vezi

– Așa voi face. Mulțumesc pentru ajutor. Și a vrut să dea mâna cu el.

El i-a luat-o și i-a ținut-o strâns în timp ce o săruta pe ambii obraji, în binecunoscutul stil spaniol.

– E îndrăgostit de tine, Marina, spuse Jane, când bărbatul plecă, în sfârșit. Abia de și-a luat ochii de la tine toată seara.

– Simte atracție, nu iubire, spuse Marina rece. Mă vrea în patul lui, dar eu nu mă las dusă, iar el nu e obișnuit ca fetele să-l refuze.

– Nu știu cum de-i poți rezista.

– Poate că nu i-aș rezista, dacă nu mi-ar fi șef. Tu ai rezistat cuiva, Jane, înainte să-l cunoști pe Robert? Nu-mi spune, dacă nu vrei. Doar că, uneori, am senzația că sunt ultima fată din Anglia căreia îi mai pasă încă de virginitate. În unele clipe, mi se pare o prostie, dar, de multe ori, am impresia că este o calitate.

– Oh, nu, cred că multe fete sunt virgine, dar n-o spun de frică să nu râdă ceilalți de ele. Depinde și de educația primită și de forța ta de

a rupe barierele moralității.Părinții mei și-au exprimat întotdeauna liber ideile față de mine. Poate că n-a vorbit niciodată despre asta cu tine, dar mama e cu totul împotriva pastilelor și nu numai împotriva celor contraceptive ci și a tranchilizantelor și a somniferelor. Când cineva moare, crede că e o prostie să dai celui îndurerat un sedativ în loc să-l lași să plângă și să reușească să depășească momentul în timp. Cât despre pastila contraceptivă, crede că e bună doar pentru oamenii care beau prea mult și gândesc puțin sau deloc, și periculoasă pentru cei capabili. Îmi amintesc când îmi spunea: E o proatie să schimbi cursul firesc al lucrurilor doar ca să-i îmbogățești pe cei care comercializează astfel de droguri, dragă. Oamenii cu cap știau foarte bine cum să planifice momentul când va veni un copil cu ani buni înainte ca pastilele astea să fie inventate.

Marina zâmbi. Mama lui Jane era o femeie blândă, care însă avea întotdeauna păreri ferme.

– Oricum, ca să-ți răspund la întrebare, da, am rezistat, a continuat Jane. Dar nu și după ce eu și Robert am devenit logodnici. El a fost primul și singurul meu iubit și nu cred că am pierdut ceva dacă n-am trecut și prin patul altora.

– Cum ți se pare David? întrebă Marina.

– E greu de spus, după ce l-am văzut doar o dată. Poate e puțin amuzant. Dar James e extrem de atrăgător. Zâmbește tot timpul și e mereu spontan, iar când râde, parcă îi râd și ochii.

– Umorul lui nu e atât de atrăgător și când râde de cineva, spuse Marina sec.

– Te tachinează pentru că te place. Ce-ți spunea când l-ai dus să-ți vadă dormitorul? Mi s-a părut că ai coborât scările în fugă, imediat ce ai auzit soneria.

– Îmi spunea că trebuia să mă fi numit Castitate dar că rochia asta nu se potrivea deloc cu felul meu de-a fi.

– Așa e. Acoperă, dar nu ascunde, spuse Jane zâmbind. Mai bine n-o porți dacă vrei să cinezi în doi cu el. Râse.

Mai bine nu cinezi deloc singură cu el dacă vrei să rămână totul ca acum.

– Nu cred c-o să mai reziste mult. Probabil cunoaște fete superbe în fiecare zi și în curând își va pierde interesul în ceea ce mă privește, pentru că o fată mai cooperantă îi va tăia calea.

– Mm... poate. Dar bărbații care fac o pasiune pentru femei, pot fi precum colecționarii. Știi cum e să existe un lucru pe care-l dorești la nebunie și care-ți trebuie, dar pe care nu-l poți cumpăra încă. Poate că pentru tipul de Casanova, fata care spune "Nu!" e cea dorită cel mai aprig.

S-au culcat mai târziu și s-au trezit aproape de prânz în dimineața următoare, mai mult din cauza soarelui care bătea în geam.

– Dacă cineva ar vrea să se mute la Londra, cu siguranță că ăsta ar fi locul ideal, remarcă Jane care mânca aripioarele de pui rămase de aseară cu privirea pe geam, la un vaporaș care traversa râul, în drum spre Greenwich.

Își adusese doar o valiză cu câteva lucruri. Pe la ora trei, și-au luat la revedere și Jane s-a urcat într-un taxi care o ducea la Tower Hill, de unde urma să ia trenul ca să se întoarcă în provincie.

Marina petrecu restul după-amiezii scriind scrisori de mulțumire pentru toți cei care o onoraseră venind la petrecerea ei aducându-i cadouri de casă nouă. Și a fost mai mult deranjată când a văzut că azaleea adusă de James nu era într-un ghiveci obișnuit, ci într-unul vechi, de mare valoare.

***

Luni dimineață, a rugat-o pe Pat să-i spună când e liber James. Când fu chemată, se duse în biroul lui ca să vadă ce voia să-i arate.

– Asta era, spuse el, în timp ce deschidea un sertar și scotea de acolo un desen.

Era o schiță a apartamentului ei, văzut dinspre fereastră și era destul de apropiat de felul cum arăta acum. Desenase pereții în verde-albăstrui, și apoi pictase cu alb scara spiralată și mobilierul. Nu era mobila ei, pentru că pe aceea o văzuse abia la petrecere, dar erau piese vechi, pe care James le pusese exact în aceeași poziție în care se găseau și acum.

Bărbatul înconjură biroul și veni lângă ea.

– Se pare că și tu ai carpete frumoase, spuse el indicând covorul persan.

– Când ai făcut asta?

– În ziua în care te-am însoțit să vezi locul. Este o modalitate prin care mă relaxez.

– Pot s-o păstrez?

– Cu siguranță.

– Vrei s-o și semnezi pentru mine?

I-a luat desenul, l-a pus pe birou și l-a semnat și datat în colțul drept, jos. Când i l-a înmânat i-a spus:

– Este un exemplu impresionant cum ne potrivim pe plan profesional. Îmi confirmă sentimentul că trebuie să stabilim un raport personal la fel de strâns.

Marina îi ignoră observația și spuse:

– Mi-a luat mult timp să mă decid asupra culorii dominante. Tu ți-ai dat seama imediat ce trebuia.

– Dar n-ai încredere în flerul meu într-un alt domeniu, diferit de cel al designului.

– Aș vrea să nu pui problema asta, mai ales aici, la serviciu, protestă ea.

– Vrei să iei cina cu mine, vinerea viitoare?

Era pe cale să refuze, când el adăugă:

– Nu în doi. Dau o mică petrecere pentru un arhitect american și soția lui, care mă primesc mereu foarte bine când merg în State. Și i-am

mai invitat și pe Lucia Ashton și pe soțul ei. Cred că-ți va face plăcere compania lor.

– Sunt sigură de asta. Buticurile Luciei erau unele dintre magazinele ei favorite și nu putea rata ocazia de a o cunoaște personal pe cea care crease o adevărată modă în confecționarea mobilei și a tapițeriei. Mulțumesc. La ce oră?

– La șapte treizeci, dar, dacă vrei, poți veni direct de la serviciu, poți face o baie și te poți schimba la mine. Eu nu voi fi acolo până la ora șapte, dar menajera va avea grijă de tine.

– Mulțumesc, dar cred că mai degrabă mă duc acasă.

La ora prânzului, Marina se duse la departamentul de țesături al lui John Lewis, de unde cumpără o schiță Vogue pentru o fustă voluminoasă și șase metri de tafta neagră. I-au trebuit două seri să facă fusta pe care vineri o purtă cu o bluză din mătase albă croită în stilul anilor șaptezeci. Pantofii erau din satin, cu ciorapi asortați. Bijuteriile erau inelul de logodnă cu smarald al mamei sale și cerceii și colierul de perle primit de la bunicul său. Peste bluză avea o jachetă neagră, din lână, pe care și-o confecționase singură din petice de blăniță de la hainele purtate de bunica ei, prin anii treizeci.

James deschise ușa și-i atârnă haina într-un dulap de pe hol. Apoi a luat-o de mână și a dus-o în sufragerie, unde se aflau și ceilalți patru invitați.

Dacă ar fi fost timidă din fire, Marina ar fi apreciat gestul lui de a o lua de mână pentru a o duce într-o încăpere unde nu cunoștea pe nimeni. Dar cum să-și facă noi cunoștințe nu i s-a părut niciodată un chin, era de părere că dacă se țineau de mână îi va face pe ceilalți să creadă că aveau o relație și că ea era ultima lui cucerire.

– Marina, ei sunt Kay și Jake Mihener, Lucia și Bill Ashton.

Dădu mâna cu toți. Jame se duse să-i umple și ei un pahar cu șampanie și, în timp ce era plecat, Lucia Ashton spuse:

– Chiar înainte să vii, James ne-a spus cât de minunat este apartamentul tău, domnișoară Linwood. Asta este prima oară când eu

și Bill venim aici de când James a redecorat și pernele acelea ingenioase au fost primele lucruri pe care le-am observat când am intrat. Am înțeles că este o idee de-a ta. Mi-aș fi dorit să te fi găsit înaintea lui James. Înainte, mă ocupam personal de design, dar de când ne extindem în provincie, caut oameni talentați, care să se potrivească stilului meu. Oricum, James te-a văut primul și n-am de gând să distrug o prietenie frumoasă încercând să i te fur.

Au cinat la una din piesele favorite ale gazdei, o masă în formă hexagonală, cu o sculptură delicată. Marina s-a așezat între Bill și Jake, iar James s-a așezat în fața ei, cu Key în stânga și Lucia în dreapta.

Soții americani aveau în jur de cincizeci de ani. Key avea părul grizonant, tuns foarte scurt și purta o rochie albă, din stofă fină, cu broderie argintie.

Lucia purta una dintre creațiile proprii, o rochie din mătase gri, cu volănașe, pe care erau imprimate, în culori vii, versuri, care începeau și se terminau cu aceeași rimă. La guler, materialul fin se aduna ca într-o cupă de culoare stacojie, iar mânecile aveau un model asemănător. Era o rochie ușor de purtat și tipică, la o croială care te atrăgea. Acest lucru o făcuse celebră printre femeile care nu-și puteau permite haine scumpe.

În timpul cinei, construcția mesei i-a antrenat la o discuție comună, dar, în curând s-au format grupulețe: Kay cu Bill, James cu Jake și Marina cu Lucia, care vorbea despre șansa pe care o au femeile în ziua de azi de a fi unice și de a nu se duce la o petrecere unde să descopere că și altcineva are o rochie identică.

– Astăzi, oricine recunoaște o rochie semnată de Zandra Rhodes, Gina Fratini sau de Lucia Ashton și știe că e unicat, o apreciază.

Key a observat pantofii Marinei și a venit lângă ea s-o întrebe de unde și-ar putea lua și ea o pereche similară și conversația s-a întors la magazinele de antichități din Londra.

Și s-a dovedit că existau subiecte comune care-i interesau pe toți, așa că seara a trecut ușor și în mod plăcut și doar când soții Ashton au

spus că vor pleca, Marina a realizat că se făcuse destul de târziu și pentru ea.

– Te rog, poți chema un taxi pentru mine? l-a întrebat ea pe James.

– Te voi duce eu acasă, după ce-i voi lăsa pe Key și Jake la hotel.

– Oh nu, te rog, nu trebuie să te abați din drum pentru mine.

– Dar stau la Savoy. Casa ta nu e atât de departe. Nici prin gând nu mi-ar trece să te las să mergi cu taxiul la ora asta.

Nu putea să se certe cu el. Își dădu seama că putea să prevină situația, dacă ar fi fost cu ochii pe ceas. Dacă s-ar fi scuzat că trebuie să ajungă acasă pe la unsprezece pentru că trebuie să se trezească devreme mâine dimineață, James i-ar fi chemat cu siguranță un taxi.

Deși era hotărâtă să-i refuze din start dorința de a petrece noaptea la ea, acceptă s-o ducă.

În drum spre Savoy, Jake s-a așezat lângă James, iar Marina a stat pe bancheta din spate, lângă Kay, de la care a auzit întâmplări hazlii despre copiii ei. Marina a încercat să fie atentă la ce i se spunea și să ignore ceea ce va urma, dar, la câteva zile, nu-și putea aminti prea multe din câte i se povestise.

– Veniți să mai stăm de vorbă, i-a invitat Jake când au ajuns la hotel.

Marina a văzut-o pe Kay aruncându-i o privire amuzată. Era clar că ea simțise că James mai are și alte planuri pentru seara aceea.

– Nu, cred că mai bine mergem. Mulțumim. E trecut de unu și aș vrea să fiu în pat pe la două, dacă se poate, spuse James.

Marina era sigură că femeia se gândea: Oare în al cui pat?

Și-au spus noapte bună și, în timp ce cuplul intra în hotel, James a ajutat-o să intre în mașină, având grijă să nu-i prindă fusta când închidea ușa.

Mi se pare că te înțelegi bine cu Lucia, remarcă el când porniră la drum. Să știi că nu glumea când a zis că voia să-ți ofere o slujbă dacă nu erai în echipa mea.

– Mă întreb dacă ar avea Chris vreo șansă cu ea, spuse Marina gânditoare.

– Chris fiind băiatul cu barbă pe care l-am văzut puțin la petrecere?

– Da, lucrează la "Casa Ta", dar n-are posibilitatea să-și folosească talentul acolo.

– Dacă se va duce la un interviu cu Lucia, ar fi foarte înțelept din partea lui să se bărbierească, răspunse James sec.

Marina era sigură că nu lăsase o impresie bună și i-a spus, mai degrabă defensiv:

– După cum ai spus, e tânăr. Tu nu aveai barbă când erai de vârsta lui?

– Nu. În tinerețe nu mă purtam atât de neglijent.

Fata se întrebă dacă în tinerețe se purtase stupid în fața vreunei fete și poate că ăsta era motivul pentru care se purta așa acum cu sexul opus.

În curând, treceau pe lângă Turn. Brusc, tensiunea crescu. La ora unu și un sfert, străzile pustii ale Londrei aveau un aer sinistru.

Într-un fel, îi părea bine că nu venise cu un taxi care pleca înainte ca ea să descuie casa. Înainte să se mute, a studiat istoria regiunii și a descoperit că înainte să se construiască acea clădire, în anul 1800, prin acea zonă, bande de hoți au furat încărcături din vapoarele maurilor. În apropierea Tunelului Pier, era un doc unde fuseseră executați marinarii care nu se conformaseră și care fuseseră spânzurați și lăsați să atârne până ce timpul le putrezea frânghiile. Doar interiorul apartamentului o făcea să uite de trecutul macabru al râului. Dar n-ar fi mers nicăieri prin Londra noaptea, decât alături de un bărbat înalt și bine făcut, care s-o protejeze.

James a oprit Rolls-ul la ușa ei și i-a deschis portiera. În timp ce Marina cobora, spuse:

– Vrei să urc cu tine și să aștept până ce aprinzi toate luminile ca să vezi dacă e totul în ordine?

Ea răspunse repede, dar ferm:

– Nu, mulțumesc.

Lăsase lumina aprinsă la intrare și a găsit repede cheia.

El a întins mâna să deschidă, și ea, din slăbiciune, sau, mai bine zis, considerând asta ca pe un gest de curtoazie, i-a dat cheia.

James a descuiat și a deschis ușa. S-a dat înapoi ca s-o lase să treacă, iar ea a întins mâna să ia cheia, spunând:

– Mulțumesc... și-ți mulumesc și pentru invitația din seara asta. A fost o cină foarte plăcută.

– Așa cum ne-a făcut plăcere tuturor să te avem printre noi.

După ce-i dădu cheia, el o prinse de braț.

– Chiar ți-e mai frică de mine decât de un hoț care ar putea fi sus?

– Sunt sigură că nu e nimeni. Te rog, lasă-mă să plec.

– Nu-mi spune că pe Leigh nu-l lași să te sărute de noapte bună. Și după ce spuse asta o sărută și-i șopti la ureche: Dacă aș fi intenționat să rămân, aș fi stins luminile la plecarea de acasă.

Apoi o lipi de pieptul lui și-i dădu un sărut mai pasional decât fuseseră toate cele primite de la David. Când i-a dat drumul, i-a zis:

– Acum stai aici în timp ce eu mă duc sus să mă asigur că e totul în regulă. A aprins lumina de la capătul scărilor și a urcat.

Marina stătea pur și simplu sprijinită de perete, cu inima bătându-i repede.

A revenit după câteva momente, iar Marina credea că va fi sărutată din nou.

De data asta, însă, James n-a atins-o. Zâmbind, i-a spus:

– Toate sunt la locul lor. Asta-i tot. Somn ușor! A deschis ușa și a ieșit, închizând-o în urma lui.

***

Marina petrecu dimineața următoare gândindu-se la noaptea trecută. Intenționase să meargă la piață să facă niște cumpărături, dar, în loc de asta, rămase acasă să mai curețe și să mai lustruiască mobila.

Se tot gândea la James și după-amiază se hotărî să-i scrie un bilet de mulțumire pentru minunata cină la care avusese prilejul să ia parte.

Luni și-a înrămat desenul primit de la James și l-a atârnat pe peretele opus ferestrei din sufragerie, sub o schiță de apartament a ducesei Ștefania, datând din anul 1860, din Palatul Mannheim.

James a fost plecat primele trei zile din săptămână, iar Marina era fericită că n-a mai avut parte de prezența lui, care o distrăgea de la muncă.

Miercuri seară, David a dus-o la teatru. Avea să petreacă următorul sfârșit de săptămână cu părinții săi și a întrebat-o dacă voia să i se alăture.

– Mama dă o petrecere în scopuri caritabile și m-a rugat să aduc și eu pe cineva, i-a explicat el.

Joi și vineri, James a fost la birou, dar Marina n-a fost nici o clipă singură cu el. Sâmbătă și-a pregătit câteva lucruri și David a venit și a luat-o.

Au mâncat la un restaurant de pe drum și au ajuns la casa părintească aproape de ora ceaiului.

Marina se aștepta ca mama și sora lui să nu fie ca Jane Logan și mama ei, dar a rămas surprinsă când i-au fost prezentate două femei foarte înalte și bine făcute, al căror machiaj era compus doar din ruj și ale căror unghii nelăcuite și nu foarte îngrijite, spuneau despre ele că sunt niște persoane neglijente care nu pun mare preț pe aspectul fizic. În curând, a aflat că principala preocupație a doamnei Leigh era bucătăria, iar a Penelopei – caii.

Oricum, se părea că o plăcuseră încă din primul moment, și, deși i se dăduse poate una dintre cele mai urâte camere, măcar baia avea o cadă mare și apa era destul de fierbinte ca să se poată relaxa.

Brigadierul Leigh, pe care l-a cunoscut când a coborât pentru cină, era un om surprinzător de rotofei și scund și părea un pitic pe lângă soția lui, amazoană, pe care o cunoscuse când ea era ofițer care apăra drepturile femeii în timpul celui de-al doilea război mondial.

Mai mult surprinsă, Marina constată că la cină a fost așezată lângă el și a aflat cu stupoare că era un împătimit colecționar de portrete în miniatură cu scene din război.

– Mâine o să ți le arăt, draga mea, promise el.

În drum spre petrecere, David spuse:

– Se pare că te-ai înțeles bine cu tata. Presupun că ați vorbit despre colecția lui de portrete, nu?

– Da, mâine dimineață mi le va arăta.

– Nu-l lăsa să pună monopol pe tine. Vreau și eu să petrec câteva clipe cu tine. Și, în plus, ai încântat-o și pe Penelope.

– Serios? Mi s-a părut că și-a pierdut interesul în ceea ce mă privește, când i-am spus că nu știu să călăresc.

– Nici să nu te mire felul în care arată. I-a plăcut întotdeauna să se facă remarcată în domeniile dominate de bărbați și, după cum cred că deja ai observat, nici ea și nici mama nu sunt preocupate de modă. A privit-o zâmbind. Tu arăți întotdeauna extraordinar. Manșetele alea mari pe care le porți mereu îți arată mâinile și mai mici și mai delicate decât sunt în realitate. Îmi amintesc de un cântec vechi, pe care mi-l cânta bunica. Parcă se numea "Mâinile palide pe care le voi iubi mereu".

Marina știa că avea mâinile mici, dar lipsa lui de delicatețe care voia să aducă a romantism a făcut-o să se gândeacsă dacă nu cumva o adusese s-o prezinte părinților ca viitoare noră și nu ca partenră de dans.

– Cred că sora ta ar arăta minunat dacă ar încerca să-și pună în evidență înălțimea și nu să facă orice ca să și-o ascundă. Rochia din seara asta e foarte drăguță, dar florile acelea pastelate nu o avantajează așa cum ar face o rochie uni. Trăsăturile feței sunt foarte bine proporționate.

– Mi-ar plăcea să-i spui ei toate astea și să-i vinzi niște ponturi despre cum să-și scoată în evidență părțile frumoase. Mi-ar părea rău s-o văd cum se închide în ea și e terorizată penru tot restul vieții de

mama. Nu mă înțelege greșit. Mama e o scumpă, dar atâta timp cât nu te impui în fața ei, are tendința să te domine. Iar Penelope nu se pricepe decât la cai.

Petrecerea s-a ținut într-o clădire construită în stil grecesc și pe care , Marina a aflat mai târziu, după cum îi spusese și James, David urma s-o moștenească. De fapt, proprietarul casei fusese fratele mamei sale, al cărui fiu murise într-un accident pe mare. Când David i-a prezentat o parte din unchi și din mătuși, Marinei îi era clar că aceștia o vedeau ca pe viitoarea soție a moștenitorului. Altfel, de ce ar fi întrebat-o despre părinții ei?

În cea mai mare parte a timpului a dansat cu David, dar pentru că aproape toți oamenii de acolo păreau să se cunoască între ei, s-a întâmplat de câteva ori să-i mai fie prezentat câte un băiat și apoi acesta să vrea să danseze cu ea.

Din conversațiile cu ei, Marina află că David se purtase întotdeauna fals în relația cu ea și că lui nu-i plăcea de fapt să meargă la teatru și să mănânce în restaurante scumpe, ci, fiind mai mult un băiat de la țară, să călărească și să tragă cu pușca. Așa că, în afară de slujba lui de la oraș, aparținea trup și suflet provinciei. Prin ochii prietenilor săi care-l cunoșteau de-o viață, el nu era deloc David Leigh pe care-l știa ea , ci un bărbat cu totul diferit.

Petrecerea era pe sfârșite, iar Marina se tot întreba cum își petrecea James sfârșitul de săptămână și cât de mult îi plăcea compania lui. O încântase cina pe care o luase la el, cu invitații săi. Acel fel de petrecere a timpului îi trebuia ei. Acolo se simțea în largul ei și nu printre niște oameni ale căror principale subiecte de conversație o constituiau sporturile de câmp.

Penelope, pentru că n-avea partener, a venit și a plecat acasă împreună cu părinții săi și casa era într-un întuneric total când David și Marina s-au întors. El a insistat să bea ceva fierbinte împreună, în bucătărie, care era, după părerea ei, cea mai frumoasă cameră din toată casa.

– Ești obosită? a întrebat el în timp ce încălzea niște lapte.

– Acum nu, dar mâine, cu siguranță voi fi. La ce oră se ia micul dejun?

– De obicei, pe la nouă. Pe mama o ajută o femeie dimineața, în bucătărie. Ți-ar putea aduce o tavă cu mâncare pe la nouă jumătate sau zece.

– Oh, Doamne, nu! Nici nu mă gândesc să fiu atât de leneșă. O să cobor la nouă împreună cu ceilalți.

În timp ce vorbeau, David scoase două căni și puțină ciocolată. Așteptând să fiarbă laptele, o înconjură cu mâinile și spuse:

– Voiam să te întreb de mult ceva, dar m-am gândit că n-ar fi bine s-o fac decât după ce vii aici, să-mi cunoști familia. Ei te găsesec foarte drăguță. Și tu îi placi, nu-i așa?

– Da, foarte mult, spuse Marina, dar știa foarte bine că era o minciună gogonată. Avea ceva în comun cu tatăl lui, dar știa că nu-i va face niciodată plăcere compania mamei sau a surorii lui.

El părea încântat:

– Cred că știi ce urmează să te întreb, nu? Vreau să te căsătorești cu mine. Nu va trebui să renunți la slujbă, cel puțin un an sau doi. Apartamentul meu din oraș e destul de mic, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să mă mut la tine și să ne facem aici o căsuță unde să ne petrecem sfârșiturile de săptămână.

Fără s-o lase să răspundă, începu s-o sărute.

Ea și-a dat seama atunci că n-ar fi trebuit să permită relației să ajungă într-un asemenea punct. Nu-l iubea și știa că niciodată nu-l va putea iubi. La început, a crezut că s-ar putea să ajungă să țină la el, dar asta s-a întâmplat pentru că el a făcut tot posibilul să-i fie pe plac și, până la acest sfârșit de săptămână, nu și-a dat seama de golul care era între interesele ei și cele ale lui.

Oricum, asta nu însemna că trebuia să se smulgă din îmbrățișarea lui. Evident, David moștenise de la mama lui câte ceva din arta culinară, așa că nu uită nici de laptele de pe foc.

Privindu-l în timp ce turna laptele în căni, Marina se gândi că până și faptul că s-a smuls din îmbrățișare după ce a cerut-o în căsătorie, ar fi făcut-o să se gândească dacă ar putea fi cu adevărat fericiți.

Dacă James ar fi sărutat o fată pe care o iubea, ar fi uitat cu siguranță și de lapte și de tot, la fel cum ar fi făcut și fata din brațele lui.

James! Dintr-o dată, Marinei i se dezvălui un adevăr pe care-l știa doar subconștientul ei de ceva timp, dar care doar în clipele astea deveni clar. Nu doar că nu-l iubea pe David: era îndrăgostită de James.

– Pari nedumerită, dragă, spuse David zâmbind. Știai, desigur, că sunt îndrăgostit de tine, nu? Cred că m-am făcut destul de bine înțeles.

– Nu chiar. Doar în seara asta m-am gândit că e cam ciudat ca rudele tale să se intereseze de mine.

– Nu să se intereseze. Vezi tu, unchiul Ivo este un tip mai pretențios și mai autoritar și cu toții îl considerăm capul familiei. S-ar fi simțit exclus dacă te-aș fi prezentat ca pe logodnica mea înainte să te cunoască. Din fericire, lui și mătușii Freddy, le-ai părut încântătoare. Cui nu i-ai plăcea? A încercat s-o ia din nou în brațe.

De data asta, ea s-a ferit.

– Și dacă nu le-aș fi plăcut, tot m-ai fi cerut de soție?

Întrebarea l-a luat pe nepregătite. Răspunsul lui afirmativ a fost întârziat.

– Dar e întotdeauna bine să ai încredere în ceea ce spun cei mai în vârstă decât tine, nu? Nu rezolvi nimic dacă te împotrivești lor.

– Eu nu prea sunt de aceeași părere. În fine, îmi pare rău, David. Încă nu sunt pregătită să mă căsătoresc. Ți-am spus cândva că vreau să fac carieră, dar nu m-ai crezut.

– Dar, draga mea, poți avea o carieră și poți fi, în același timp și soția mea.

Dar dacă părinții mei nu sunt de acord, asta schimbă lucrurile, adăugă el pe un ton care o făcu pe Marina să se întrebe dacă nu cumva deja discutase cu ei lucrul ăsta.

– Nu, nu pot.

Când James mi-a oferit slujba asta, mi-a spus că ar fi bine să nu mă căsătoresc pentru o perioadă, pentru că nu mi-aș mai putea continua cariera.

– N-am auzit niciodată o asemenea prostie, spuse David nervos. Problema e că te vrea pentru el. L-am văzut cum se uita la tine la petrecere și m-am stăpânit să nu-i învinețesc ochii.

– Și nu crezi că animozitatea pe care o simți față de șeful meu îmi va face probleme la serviciu? întrebă ea neîncrezătoare.

– Ți-ai putea găsi cu ușurință o altă slujbă. Chiar tu mi-ai spus că Lucia Nu-mai-știu-cum ți-a oferit una.

– Și să înșel încrederea omului care a investit în mine timp și bani fără să ceară nici o garanție? Serios, David, tu nu pui prea mare preț pe obligația pe care o are un angajat față de angajatorul lui.

A tăcut puțin. Apoi spuse:

– E foarte târziu și ești obosită... amândoi suntem. Ia-ți laptele sus, scumpa mea. O să discutăm mâine.

În cameră, Marina se demachie. Când deschis robinetul ca să se spele pe dinți, speră din tot sufletul ca zgomotul pe care-l făcea instalația veche să nu trezească pe toată lumea din casă. S-a așezat pe un scaun să-și bea ciocolata fierbinte și să se gândescă, nu la bărbatul care tocmai o ceruse în căsătorie, ci la cel ale cărui intenții știa foarte bine că nu erau onorabile, dar pe care-l iubea.

I-a rezistat atâta timp, pentru că se gândea că ceea ce simțea pentru el era doar atracție fizică, lucru care n-avea cum să dureze o veșnicie. Dar acum era sigură că cel puțin pentru ea, atracția se transformase în iubire. Și dacă ajunsese să-l iubească, oare cât îi va mai putea rezista?

Capitolul 7

Când s-a trezit dimineața următoare, după doar câteva ore de somn, Marina se întristă cu gândul la orele care aveau să urmeze. Oare putea fi ceva care s-o facă să se simtă mai prost ca faptul că trebuia să petreacă o duminică întreagă cu familia băiatului a cărui cerere în căsătorie o refuzase? În mod sigur, faptul că David a sărutat-o în fiecare seară când o aducea acasă de la teatru nu-i putea da de bănuit că ar aștepta cu nerăbdare s-o ceară de soție. Nici el, nici ea, nu pusese pasiune în îmbrățișările de noapte bună.

Era clar că David era tipul de om conservator, care dorea între doi și cinci copii. Și nici n-o mira faptul că o crezuse asemenea lui. Dar ea nu era deloc așa. Simțea că unul ar fi de-ajuns, deocamdată. Poate că avea să-și schimbe părerea despre asta, dar trebuia să se întâmple de comun acord.

Când a coborât la micul dejun, cu câteva minute înainte de ora nouă, i-a găsit pe părinții lui David și pe sora lui deja la masă.

Marina încercă să zâmbească.

– Bună dimineața.

Domnul Leigh s-a ridicat să-i tragă scaunul.

– Bună dimineața, draga mea. Bănuiesc că tu și David ați dansat până în zori. Urcă și bate tu la ușa lui, Penelope. Poate nu s-a trezit, încă.

Când Penelope părăsi camera, Marina și-a desfăcut șervetul și, uitându-se la părinții lui David, își dădu seama că așteptau să le spună ceva. Poate doar își închipuia, dar era sigură că știau că fiul lor o ceruse în căsătorie, așa se așteptau să fie extrem de bucuroasă.

– Sper că ai dormit bine, spuse doamna Leigh.

– Da, foarte bine, mulțumesc. De fapt, n-am ajuns așa târziu acasă. Cred că era înainte de ora două când am revenit. David a făcut ciocolată caldă, iar eu am urcat în cameră înaintea lui, și am uitat să-i spun să umple ibricul cu apă ca să se poată spăla mai ușor. Dar cred că și-a amintit și singur, adăuga ea ironic, deși știa că părinții lui nu vor înțelege aluzia.

– Da, Cu toții ne putem baza pe David că va lăsa lucrurile în regulă. Penelope este zăpăcita familiei, spuse mama lui.

În același moment, se întorcea și fata, care, după ce-i aruncă mamei o privire plină de reproș pentru ceea ce spusese referitor la ea, spuse doar atât:

– David o să coboare imediat.

Familia Leigh lua micul dejun într-o cameră luminată, cu vedere la grădină.

– Vrei să mănânci fulgi cu lapte înainte de omleta cu șuncă, Marina? întrebă gazda.

– Nu, mulțumesc.

Ușa se deschise și David intră. Avu timp doar să salute, pentru că mama lui îl rugă s-o anunțe pe doamna Warren că sunt gata de masă, și el dispăru din nou.

Masa era în așa fel aranjat, încât părinții să stea în capetele ei, Penelope cu spatele la fereastră. iar în fața ei, Marina, lângă care se așezase și David. Acesta îi spusese și ei un "Bună dimineața!", lucru care o făcu pe Marina să se teamă că refuzul ei de aseară nu însemnase mai nimic pentru el.

Oricum, nu s-a mai adus în discuție acest subiect, pentru că, imediat după masă, Leigh tatăl o luă pe Marina în biroul lui, ca să-i arate

colecția de portrete. În mod normal, fetei i-ar fi plăcut la nebunie să petreacă timpul privindu-i colecția, care era într-adevăr una reușită, dacă nu ar fi avut și altele la care să se gândească. Așa că, în asemenea circumstanțe, s-a bucurat când s-a uitat la ceas și a spus că era timpul pentru slujba de dimineață.

Când s-au întors în camera în care serviseră micul dejun, văzu că doamna Leigh strânsese masa și că citeau cu toții ziarele. Când o văzură, îi dădură și Marinei câteva pagini și simți că trebuie să le spună:

– Sper că nu vă supărați dacă nu vin la biserică cu dumneavoastră.

Doamna Leigh ridică din sprâncene: Nu ești anglicană?

– Nu.

Cu un amuzament pe care și-l ținu doar pentru ea, Marina o văzu pe doamna Leigh cum aruncă o privire plină de dispreț și dezaprobare soțului său, care spuse:

– Trebuie să recunosc că vicarul nostru nu este și predicator, dar, cel puțin, nu vorbește încontinuu timp de patruzeci de minute fără să înțelegi nimic, așa cum făceau unii când eram eu copil, iar eu și Margaret credem că e bine să oferim oricui un exemplu bun. Împins de o altă privire aruncată de soția lui, o întrebă: Poate ești catolică?

– Nu, bunicul meu era ateu și așa sunt și eu.

Soții Leigh erau ușurați.

– Ca să fiu sincer, spuse tatăl lui David, sunt de părere că multe dintre religiile creștine sunt practicate fără rost. Ceea ce trebuie să facă o religie este să impună o disciplină care să-i facă pe oameni să aleagă calea cea bună. Atribui multe dintre problemele cu care ne confruntăm noi acum bisericii, care n-a știut cum să le rezolve și și-a pierdut din autoritate.

A tras aer în piept, iar după expresia de pe fața Penelopei, se părea că se pregătește să țină o cuvântare, dar David îi luă vorba din gură, spunând:

– Cât sunteți la biserică, o s-o scot pe Marina la o plimbare, tată.

Imediat ce s-a văzut singur cu ea, spuse:

– O să te duc să vezi o căsuță care cred că ni s-ar potrivi. O să fie scoasă la licitație săptămâna viitoare, pentru că a aparținut unui băiat care a murit de curând. Locul nu arată prea bine acum, dar împreună, îl putem îmbunătăți.

– Dar, David, ți-am spus aseară că nu mă pot căsători cu tine. Îm pare rău că te-am făcut să crezi că pentru mine relația noastră înseamnă mai mult decât prietenie. Dar oamenii care se gândesc să se căsătorească, vorbesc mai multe lucruri decât am făcut noi și astfel ajung acolo unde ai ajuns tu aseară.

– Serios? Despre ce vorbesc? Nu am nici un schelet în dulap și sunt sigur că nici la tine nu e vreunul. Cât privește ce am spus aseară despre faptul că ar fi bine să-ți schimbi slujba, retrag, dragă. Dacă acum îl poți ține la distanță pe James Sebastian, nu mă îndoiesc că vei putea s-o faci și când ne vom căsători. Eu nu sunt chiar atât de gelos, să știi. Azi-noapte era târziu și eram obosit și puțin enervat de faptul că amânai momentul când vei spune da.

– David, te rog. Nu vreau să fiu rea și să-ți spun pe față ceea ce cred. Niciodată nu-ți voi spune da.

Spre surprinderea ei, el o îmbrățișă spunându-i:

Într-o zi, o vei spune. Nu mă deranjează să aștept, dacă altfel nu se poate.

Încăpățânarea lui începea s-o enerveze.

– Dar nu te iubesc, spuse ea smulgându-se din îmbrățișare.

El zâmbi.

– Bine, poate că nu simți fiori când te sărut și nu ți se înmoaie genunchii sau altă prostie de genul ăsta. Mulți dintre cei care simt așa ceva la început, sfârșesc prin tribunale, încercând să obțină divorțul. Dar ție ți-a plăcut mereu compania mea, nu-i așa?

– Da, dar...

– Vezi? Asta e tot ce contează. Să ne înțelegem bine, să ne facă plăcere să stăm împreună, să vedem lucrurile din aceeași perspectivă.

Și mama lui i-a spus același lucru când, după prânz, a rugat-o să-i sugereze o culoare pentru tapetul din dormitor.

– David mi-a spus că l-ai refuzat, începu ea când au rămas singure.

Marina era disperată. Deja i se păruse greu să lupte cu refuzul lui de a nu înțelege că nu-l vrea de soț, iar acum, că venea și mama lui să-i țină o predică, era prea de tot.

– Da, mă tem că așa este, doamnă Leigh, răspunse ea jenată. Îmi place prietenia lui, dar nu sunt pregătită să mă căsătoresc, și, oricum nu cred că sunt persoana potrivită pentru fiul dumneavoastră.

Margaret Leigh se așeză pe un scaun fața patului, iar Marina se văzu nevoită să ia loc și ea, în fața ei, pe pat.

– Ești o fată foarte drăguță și elegantă și sunt sigură că ai avut și vei mai avea multe propuneri de căsătorie, începu ea. Eu am avut parte doar de două cereri în căsătorie. Una de la un bărbat de care credeam că sunt îndrăgostită. Era american. Ne-am cunoscut la începutul războiului. Era foarte înalt și era inginer de mină. Dacă m-aș fi căsătorit cu el, viața mea ar fi fost foarte zbuciumată și ar fi trebuit să locuiesc în multe părți care nu mi-ar fi plăcut, cu siguranță. Părinții mei s-au opus. Mama mi-a spus că fetele care se mărită din dragoste greșesc întotdeauna, pentru că până și cele mai puternice sentimente, în timp, se sting. O fată trebuie să se căsătorească cu un om care să-i ofere un trai îndestulat. După cum ai văzut, soțul meu e mai scund ca mine și, în tinerețe, diferența mare de înălțime dintre noi a fost mereu un motiv de jenă pentru mine. Oricum, niciodată n-am regretat că nu m-am măritat din dragoste și sunt sigură că am fost mai fericită așa, decât dacă m-aș fi căsătorit cu celălalt bărbat.

A făcut o pauză ca să aranjeze un bibelou și o oglindă de pe măsuța de noapte.

– Înainte să iei o decizie definitivă, te rog să iei în considerare faptul că, alături de David, vei avea întotdeauna o viață liniștită și lipsită de griji și că, în curând, va moșteni casa fratelui meu, ceea ce te va ajuta să-ți pui în valoare talentul. Și mai trebuie să știi că mătușa lui, pe care

cred că ai cunoscut-o, îi va lăsa toate proprietățile ei, inclusiv câteva bijuterii minunate. Din păcate ea n-a avut niciodată copii, iar David a fost întotdeauna lumina ochilor ei.

Înainte ca Marina să-și revină după cele auzite, doamna Leigh mai adăugă:

– Poate că toate lucrurile astea ți se par acum prea realiste, dar te asigur că atunci când vei ajunge la vârsta mea, vei vedea lucrurile din altă perspectivă.

– Dar nu credeți că există fete care să se potrivească mai bine cu David decât mine?

– Nu, nu cred. Tot ceea ce vrem noi de la o noră este să fie binecresută, să se descurce în bucătărie și să reușească să învețe repede cum să aibă grijă de o casă mare. La un moment dat, David a avut o relație cu o tânără care lucra în televiziune, nu-mi mai amintesc exact ce post avea. Era o persoană foarte nepotrivită pentru el, n-avea deloc maniere. Din fericire, David și-a dat seama la timp. Atunci era mai tânăr și mai susceptibil.

Marina simți că trebuie să pună punct acestei conversații inutile. S-a ridicat și a spus:

– Mă simt flatată că vă place de mine, doamnă Leigh și accept și faptul că, pentru unele fete o căsătorie pentru situația materială se poate dovedi mai potrivită decât una din dragoste. Dar mă tem că eu sunt o fire hotărâtă și ambițioasă și dragostea este la începutul listei mele de priorități în viață. Aș fi fericită în orice loc alături de omul potrivit și doar când am venit aici, la dumneavoastră mi-am dat seama că persoana potrivită pentru mine este cineva care are aceeași meserie cu a mea. Așa că vă rog să nu-i dați speranțe lui David că o să-mi schimb părerea, pentru că știu că nu va fi așa.

Ultima oră petrecută în casa familiei Leigh a fost cea mai stânjenitoare din viața sa, dar nici drumul spre casă, alături de David, n-a fost mai prejos. Oricum, până când a condus-o în fața ușii, Marina a simțit că, deși n-a recunoscut că era îndrăgostită de James, a reușit

să-l facă să înțeleagă că pentru ea existau lucruri mai importante decât căsătoria. Dar el a refuzat să accepte să nu se mai vadă din când în când.

– O să te sun peste câteva zile, zise.

Nerăbdătoare să fie lăsată singură, Marina fu de acord. Apartamentul ei n-a arătat niciodată mai bine sau mai primitor ca în după-amiaza aceea de duminică. Lăsând despachetatul pe mai târziu, și-a făcut un ceai și l-a savurat pe îndelete privind pe fereastră.

Știa că oboseala ei era mai mult psihică și asta o făcea să fie atât de deprimată. După un somn bun, s-a trezit luni mai revigorată, deși se mustra în continuare pentru că nu-și dăduse seama la timp cum aveau să decurgă lucrurile cu David.

În săptămânile care au urmat, trebuia să facă drumuri între Londra și ferma din prvincie și, în acest timp, James o asedia într-un fel care, dacă intenționa cumva să-i cedeze, ar fi constituit o fază foarte frumoasă în relația lor.

Erau momente când era tentată să creadă că el chiar se îndrăgostise de ea și că asta nu era un asediu, ci o curte asiduă.

Îi trimitea cadouri mici și drăguțe, anonime; un șoricel roz cu magnet însoțit de un bilețel pe care scria "Lipește-mă de frigiderul tău"; un capsator sub formă de lăcustă aurie; o frumoasă pernă de cadă; o cutie cu un fagure cu miere. Câteodată, poștașul mai aducea și felicitări nesemnate, pe care Marina știa că sunt de la el. Într-o dimineață a primit una cu un fluture mare ale cărui aripi ieșeau în relief – unul identic putea fi văzut și la British Museum. O altă felicitare ilustra colecția de păpuși a reginei Victoria când era copil. Alteori, felicitările conțineau mesaje amuzante, deja tipărite.

Când l-a întrebat ce se întâmplă cu el de-i trimite atâtea cadouri, i-a răspuns foarte senin:

– Ce te face să crezi că sunt de la mine? Poate ți le trimite Leigh.

– Știu că nu le trimite el.

– Dar e posibil să ai alți admiratori. Băiatul ăla cu barbă.

– Am fost colegi la școala de artă, iar acum suntem doar prieteni.

– Poate că ai un admirator pe care încă nu-l cunoști, i-a sugerat James. Dar zâmbetul îi juca în privire și s-a dat singur de gol.

Lucrurile au fost evidente a doua zi, când s-a întors la birou și a găsit acolo un aranjament floral imens cu liliac alb, alături de un bilet pe care scria: "Vino să locuiești cu mine și să fii iubita mea și vom fi amândoi fericiți și împliniți!"

Ca de obicei, nu era nici o semnătură, dar biletul era scris de mână, iar scrisul era, fără îndoială, al lui.

Nu era la birou în ziua aceea, dar deja vorbiseră s-o ia dimineața următoare de acasă, ca să meargă împreună la fermă.

Toată seara și toată noaptea, liliacul i-a umplut camera cu parfumul lui dulce și văratic, iar cuvintele spuse de el i-au sunat în minte toată noaptea făcând-o să spere că poate intențiile lui sunt onorabile

A dormit puțin, s-a zvârcolit și s-a întors de pe o parte pe alta, până pe la ora trei, când s-a ridicat și și-a pregătit o cană cu ceai. A luat-o cu ea în dormitor și a băut-o privind chipul lui James schițat de Cleone. Acum că se îndrăgostise de James, dilema ei devenise și mai complexă.

Înainte, își punea doar o singură întrebare: de ce se încăpățâna să nu aibă o legătură romantică? la care avea mereu același răspuns: pentru că era un lucru greșit și nedrept și pentru că era șeful ei. Acum, se întreba cât va mai putea să se bucure de perioada asta, pentru că-i era foarte clar faptul că nu mai trebuia să rămână mult angajata lui.

Când James a venit s-o ia în dimineața următoare, felul în care a salutat-o i-a dat de înțeles că, deocamdată, gândul îi era la muncă. Au prânzit cu proprietarii fermei și era devreme încă, atunci când au plecat spre Londra. Pe la jumătatea drumului, James a oprit mașina la un hotel de țară.

– Oamenii vin de departe ca să mănânce aici și cred că în timpul săptămânii vom găsi o masă bună. A privit-o zâmbind. Sper că n-aveai întâlnire cu Leigh în seara asta, nu?

– Nu.

– Mi se pare mie, sau chiar nu v-ați mai văzut de mult?

Marina nu zise nimic și puțin mai târziu intrau în restaurantul hotelului.

O zi răcoroasă și cam întunecată se încheiase cu burniță, făcând focul de la intrare să fie primit cu zâmbetul pe buze de toți oaspeții. Câteva grupuri de oameni discutau la mese în timp ce-și savurau mâncarea.

Când s-au așezat, James i-a aruncat o privire plină de subînțeles, pe care David ar fi considerat-o,cu siguranță, nepotrivită pentru asemenea locuri publice. Dar, Marina, deși se îmbujorase, nu putea să spună că nu-i plăcea să fie admirată astfel de James. Ba chiar își dorea s-o privească așa.

– N-ai de gând să-mi mulțumești pentru liliac? întrebă el. Sau e o floare care-ți provoacă alergie?

– Nu, îmi place la nebunie, e una dintre florile pe care le ador. Dar de unde puteam eu să știu că le-ai trimis tu? Biletul nu era semnat, răspunse ea candid.

El zâmbi.

– Bine zis. Oricum, cred că mi-ai văzut scrisul de atâtea ori, încât nu era atât de greu să-ți dai seama că eu scrisesem și biletul. Mă bucur să aud că ți-a plăcut liliacul. Dar ce zici de invitația mea?

Marina se forță să-i întâlnească ochii.

– Nu sunt o ființă care să țină cu disperare la bunurile ei, dar dacă ți-aș fi cerut eu să te muți cu mine, care ar fi fost răspunsul tău?

– Aș fi spus: Ce idee excelentă! Trebuia să-mi fi spus mai devreme.

– Nu te-ar fi deranjat că trebuie să renunți la apartamentul tău și să-ți depozitezi majoritatea lucrurilor? A observat că, pentru prima dată de când îl cunoștea, îl luase prin surprindere. Nu știu dacă gândești așa, dar să presupunem că ai vrea să renunț eu la casa care îmi este atât de dragă. Și dacă aș face-o și, după un timp ne-am despărți, unde m-aș duce atunci?

James își reveni. Îi luă mâna stângă într-a lui și spuse:

– Dacă asta este principala ta obiecție, sunt sigur c-o putem rezolva. Am putea să ne înțelegem petrecând o săptămână la tine și una la mine.

– Nu cred că vorbești serios!

– Ba sunt foarte serios, te asigur. Sunt convins că vom fi foarte fericiți împreună. Și dacă trebuie, facem și lucrul ăsta.

– Nu va merge niciodată, sau dacă va merge, nu va dura.

– Ba va dura. Eu cred că va dura.

– Dacă ai crede cu adevărat lucrul ăsta, atunci n-ai mai sta pe gânduri și m-ai cere în căsătorie, spuse ea senină.

– Dacă merge și vom vrea să avem copii, atunci te voi cere și de nevastă.

– Nu e destul pentru mine, James. Eu vreau să fiu iubită de un bărbat care știe sigur că nu se va plictisi niciodată de mine, și vreau ca și eu să simt la fel. Comandăm?

– Îmi ceri prea mult, Marina, spuse el sec. Și pentru restul serii, nu mai aduse în discuție acest subiect.

Mai târziu, revenind în Londra, ea se întreba dacă avea s-o sărute la plecare. De când o adusese de la petrecerea dată acasă la el, de câte ori o aducea acasă seara, intra să verifice dacă totul este în regulă, însă n-a mai sărutat-o niciodată așa cum o sărutase în acea seară. Însă ceva îi spunea că gestul avea să se repete în seara aceea.

Când au coborât din mașină, i-a dat cheia și el a descuiat ușa din față și a aprins lumina, apoi s-a dat la o parte ca s-o lase să treacă. Lăsase draperiile trase, și camera era scăldată în reflexele aurii ale lunii în apa râului. Încă se mai simțea un miros persistent de liliac.

Aprinse o veioză. Camera era la fel cum o lăsase. Dar James controlă totuși bucătăria, baia și dormitorul, iar ea, în acest timp, își descheie haina și așteptă nervoasă ca el să-și termine inspecția.

A coborât pe scara spiralată, prefăcându-se că-i citește factura de lumină strecurată pe sub ușă, în absența ei.

– Văd că mi-ai înrămat schița, remarcă el.

– Peste o sută de ani, va fi un tablou valoros.

– Și mâna care a desenat-o va fi o adunătură de oase, iar chipul tău frumos va fi un cântec spus de vânt.

Inima ei începu să bată din ce în ce mai repede. Luă, cu degete tremurătoare factura pe care i-o întindea el. Își simțea gâtul uscat.

Dar James nu a sărutat-o. A spus doar:

– Noapte bună, Marina. Nu te deranja să mă conduci. O să mă asigur că ușa de afară va fi închisă bine.

Când l-a auzit coborând scările și închizând bine ușa în urma lui, simți o dezamăgire cumplită. Mai târziu, ajunse la concluzia că era exact ce dorea el s-o facă să simtă.

Capitolul 8

În iunie, James i-a spus că i s-a cerut să decoreze o aripă a unei case din Franța, care aparținea unui actor faimos. Era în Dordogne, și, cât avea să stea acolo, mai dorea să se uite la încă o casă, ca să-i vadă potențialul.

– Vrei să vii cu mine? o întrebă.

Tânăra ezită, gândindu-se că n-are nevoie de un asistent și că dacă se va duce, vor apărea cu siguranță complicații. Dar era foarte tentant să cunoască un actor faimos și să viziteze o parte a Franței, așa că acceptă.

– Da, foarte mult.

Au zburat la Limoges, au luat de acolo o mașină închiriată și au condus spre sud, pe lângă râul Dordogne.

– Va trebui să te pregătești să auzi un limbaj nu tocmai elevat, spuse James când erau pe drum. Am stat pe aici de câteva ori de când l-a cumpărat Jared și-l cunosc destul de bine. Nu este ceea ce pare. A crescut în partea de est a New York-ului și a auzit cuvintele astea toată viața. I-au intrat în reflex, însă le spune ca și cum n-ar însemna nimic.

– Așa fac toți cei care n-au crescut într-un mediu bun, spuse Marina sec. Am observat că tu nu faci parte din categoria asta. Tu nu înjuri niciodată?

– Nu în fața femeilor.

Este unul din lucrurile care țin de cavalerism, spuse el zâmbind.

Era devreme încă atunci când au ajuns la casa construită în secolul al XV-lea, care era refugiul starului de fanii în jurul cărora și-a petrecut majoritatea vieții. Și nu căuta singurătatea cât căuta liniștea. Casa era plină de oameni faimoși, de film și teatru. Când au ajuns, se pare că era dată o petrecere în curtea care înconjura piscina mare și ovală, dar, după o zi petrecută acolo, Marina își dădu seama că în acea casă predomina o atmosferă de petrecere mai tot timpul. Se bea foarte mult; se fumau țigări uriașe, ca și cum n-auziseră niciodată despre boli de plămâni; și, de obicei unul sau două cupluri dansau pe muzica modernă, care se punea de dimineața devreme până târziu în noapte, dar, din fericire, nu se auzea până în dormitoare.

Chiar și fără tupeul afișat pe ecran, Jared Scott era totuși, un bărbat atrăgător. James o pregătise pe Marina pentru vocabularul lui neadecvat, dar nu și pentru glumele deocheate. Într-o seară i-a spus la ureche un banc cu niște prostituate, la auzul căruia se făcu stacojie. În timp ce toți din jur râdeau în hohote, el a privit-o în ochi și n-a putut să nu se mire când i-a văzut dezgustul.

În ziua următoare, cu puțin înainte de prânz, Marina stătea pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, privindu-l pe James înotând

de-a lungul bazinului, când cineva s-a apropiat pe sub apă de ea. A ieșit la suprafață aproape de picioarele ei. Era Jared Scott, cu ochii lui de un albastru sclipitor, în comparație cu paloarea tenului.

– Bună. Am impresia că nu prea mă placi, domnișoară Linwood.

Pentru o clipă, Marina s-a simțit luată prin surprindere. Apoi a spus ferm:

– Din contră, sunt unul din fanii dumneavoastră. Dar nu-mi plac glumele pe care le faceți.

– Serios?

O clipă, a crezut că avea să-i spună din senin că nu-i pasă de părerea ei și că putea să creadă ce poftește. În loc de asta însă, s-a uitat spre colțul opus al piscinei, la James, care era pe cale să se scufunde.

– De cât timp umbli cu James?

– Nu umblu cu el, domnule Scott. Lucrez pentru el ca designer.

– Și nu te culci cu el?

– Sigur că nu!

– Oare așa să fie? spuse el, neîncrezător. Înseamnă că James doarme.

Din acel moment, spre surprinderea ei, Jared Scott încercă tot timpul să se arate interesat de ea. Avea grijă să se așeze la masă mereu lângă ea. Seara o ruga să danseze cu el. I-a arătat picturile și sculpturile pe care le avea și a făcut-o să-și dea seama că, după cum îi spusese și James, nu era un bădăran, ci un om extrem de inteligent. Dacă n-ar fi fost îndrăgostită de James și dacă Jared n-ar fi fost atât de bătrân încât să-i fie tată, ar fi fost posibil să facă o pasiune pentru el.

În a patra lor seară acolo, cam cu o oră înainte de cină, Marina era în dormitorul ei, citind, când auzi o bătaie în ușă.

Tânăra răspunse, crezând că era menajera, care venise să facă patul. Dar era de fapt Jared Scott, care intra zâmbind, cu o sticlă de șampanie în mână.

Fiecare cameră de oaspeți era dotată cu un frigider cu sucuri de roșii și de portocale, apă tonică, minerală și bere, iaurturi și brânzeturi. Într-un dulăpior erau sticle de vin și alte băuturi spirtoase, mai multe feluri de pahare și câteva pachete de biscuiți pentru desert. Bineînțeles că, dacă erau consumate, erau imediat înlocuite cu unele noi, dar Marina deschisese doar o sticlă de suc de portocale.

– Bună, dulceață, spuse Jared în drum spre dulăpiorul din care scoase două pahare. A deschis șampania și a turnat în cupe.

Își făcuse dușul de dinainte de cină și, pentru că în baie erau multe prosoape, se înfășurase într-unul galben și încălțase o pereche de papuci puși la dispoziție pentru oaspeți.

Când a venit spre ea, pe canapea, Marina zise:

– Asta pentru ce e, domnule Scott?

– Ți-am spus să-mi spui Jared, dulceață.

Poți s-o numești un omagiu adus lui Venus. Multe dintre fetele de pe aici habar n-au la ce mă refer, dar tu ești deșteaptă și nu trebuie să-ți explic.

Marina începu să se panicheze.

În subconștient, se temea că s-ar putea întâmpla un astfel de lucru, dar a refuzat să creadă așa ceva, gândindu-se că era absurd ca un actor faimos, care avea atâtea fete în jur, doritoare să-i încălzească patul, s-ar putea uita la ea.

– Chiar acum voiam să mă îmbrac, spuse ea.

– Mai e o oră până trebuie să faci asta. Oricum, eu îmi propusesem să te dezbrac.

O bătaie ușoară se auzi în ușă, după care intră James, care spuse:

– Tu ce părere ai,Marina, despre baia de la etaj? Oh, bună, Jared. Mi s-a părut mie că aud voci venind de aici, dar cum Marina nu e una din fetele care să primească musafiri în dormitorul ei, am crezut că m-am înșelat.

– Se pare că pe tine te primește, spuse gazda, pe un ton acid.

– Doar când trebuie să discutăm chestiuni profesionale.

– Da? Ei bine, atunci puteți lăsa problemele astea pe altă dată. Acum avem treabă, iar tu ești în plus.

Marina îi aruncă lui James o privire prin care îl implora să rămână. Și se gândi la momentele când îl respinsese și își dădea seama că ar fi putut foarte bine să n-o ajute deloc de data asta. Iar Jared era unul dintre clienții lui cei mai extravaganți, iar James, cu siguranță, nu dorea să-l supere în vreun fel.

Spre ușurarea ei, el i-a zâmbit și s-a așezat, arătând clar că n-avea nici o intenție s-o lase tocmai în acest moment.

– Ia spune, ce e între voi doi? întrebă Jared. Apoi se uită la ea. Mi-ai spus că e vorba doar de afaceri.

– Așa este. Dar James este destul de drăguț să aibă grijă de mine când suntem plecați. Eu am avut o viață ferită de problemele de zi cu zi. Simțindu-se protejată de prezența lui James, îndrăzni să-i zâmbească

lui Jared; încerca să trateze cu amuzament o întâmplare care, fără apariția lui James, s-ar fi sfârșit destul de neplăcut.

– Așa să fie? Știindu-l pe James, mi-e greu să cred că ar putea avea grijă de niște fete fără să se atingă de ele, spuse Jared. Poate că te apără de alți tipi, ca să te păstreze pentru el. Ai grijă cu el, dulceață. Ai grijă. Îi zâmbi și plecă.

– N-are sens să irosim șampania, zise James luând în mână paharele și așezându-se pe canapea, lângă ea, după plecarea lui Jared.

– Mulțumesc. S-ar fi sfârșit rău,spuse Marina recunoscătoare.

– Nu trebuie să te surprindă gestul lui. De câteva zile, nu te scapă din ochi.

– Dar nu înțeleg de ce, având în vedere concurența și mai ales faptul că i-am spus în față că nu-mi plac glumele lui.

– Poate că asta e. Jared e obișnuit cu fetele pe care nu le deranjează vocabularul lui.

– Am avut noroc că ai venit la timp. Dar chiar voiai să vorbim despre baie?

– Nu. Deși se pare că nu știi, eu am dormitorul alăturat. I-am auzit vocea lui Jared și, gândindu-mă că n-are intenții bune, am venit să-i dejoc planurile. Presupunerile lui erau întru totul adevărate, adăugă el ironic.

– În cazul ăsta, mai bine m-aș îmbrăca. Hainele de seară erau deja pregătite pe pat. Le-a luat și a fugit în baie.

Când a revenit, purta o bluză și o pereche de pantaloni de culoare închisă, dar James nu mai era acolo.

Marina își goli paharul de șampanie, gândindu-se la conversația avută cu Jared și la faptul că James avea dormitorul lângă al ei, și o dezgustă atitudinea pe care o aveau față de sex. Pentru ei, era un obicei la fel de trivial și de obișnuit ca băutul și fumatul. Simțea că mai degrabă s-ar călugări – lucru pe care nu-l văzuse niciodată cu ochi buni din cauză că nu se putea beneficia de toate darurile pe care le avea o femeie – decât să intre în cercul vicios al lui Jared Scott.

Nu putea să creadă că James îi semăna în vreun fel.

După micul dejun din dimineața următoare, Marina și James au pornit spre provincie, la ferma pe care i-o prezentase un agent londonez ca pe un loc cu un potențial fabulos.

Priveliștea era minunată, munții se întindeau de-o parte a drumului, iar pe cealaltă dealurile verzi te îmbiau la o plimbare în aer curat.

Au prânzit în soarele blând, gustând din preparatele culinare franțuzești, însoțite de vin roșu. Marina era extrem de bucuroasă că plecase, în sfârșit, din casa lui Jared.

După-amiază târziu, la mile distanță de orice așezare omenească, mașina se strică. James a petrecut ceva timp vârât aproape cu totul sub capotă, încercând să-i dea de cap. Se pare că știa destule despre mașini, dar nu suficient ca să le și repare, pentru că, după o oră, cedă și spuse:

– Mă tem că n-avem altceva de făcut decât să mergem pe jos și, pe drum, poate ne ia vreo mașină ca să ajungem într-un sat unde să ducem mașina asta să ne-o repare.

Din fericire, Marina avea în bagaj o pereche de pantofi cu tocuri joase. Până au ajuns la cel mai apropiat orășel, au mers pe jos vreo trei sau patru kilometri și n-au dat peste nici un șofer sau peste vreo altă vietate. Orășelul se numea Saint-Etienne-les-Cascades și avea un garaj de reparat mașini.

– Dacă sunt ocupați? întrebă Marina privind șirurile de mașini parcate în față.

– Nu cred. James îi privi fața obosită și-i zâmbi încurajator. Ești o persoană foarte înțelegătoare dacă ai mers atâta drum fără să te plângi. Te vei simți mai bine după o masă bună și o sticlă cu vin.

Au intrat în han și au apăsat pe un clopoțel de la recepție. Apăru o franțuzoaică în vârstă care le ură un bun venit călduros.

În timp ce James vorbea cu ea într-o franceză fluentă, Marina privi mai atent încăperea și văzu într-un colț o ușă de sticlă roșie care dădea într-o sală unde mai mulți oameni cinau, fiecare la masa lui. Asta, și

faptul că purtau costume elegante, însemna că sunt negustori care călătoreau prin Franța și care, evident, cunoșteau foarte bine toate hotelurile și restaurantele din zonă. Marina își dădu seama că plimbarea lungă îi provocase o foame de lup. Așa că se bucură când James se întoarse spre ea și-i spuse:

– Mă duc să mă spăl pe mâini și apoi mergem să ne așezăm la o masă. Nu contează cum e cazarea aici, oricum ne-ar prinde bine o noapte de odihnă.

– Oh, da, sunt de acord. Tot ce-mi doresc e să stau jos și să mănânc. Ce noroc că nu sunt ocupate toate camerele.

– Da, într-adevăr, spuse el, îndreptându-se spre toaletă.

După câteva minute, reveni, și Marina și se așeză lângă el, la o masă pe care ardea o lumânare roșie. I se părea că nu mai gustase niciodată un vin atât de dulce ca cel pe care-l bău înainte de masă.

– Să străbați atâta cale și să nu dai peste nici un suflet, te face să te gândești cât de mare este Franța, în comparație cu Anglia, spuse ea când au comandat mâncarea.

– Te dor rău picioarele? Nu contează, oricum, după masă te poți relaxa într-o baie fierbinte.

După ce și-au teminat mâncarea – carne de vițel la grătar cu garnitură de cartofi copți – au băut cafea și coniac.

Când Marina râdea la o glumă pe care o spusese James, acesta zise:

– Acum îți voi spune ceva care probabil te va speria. Când am ajuns noi, mai era doar o cameră liberă. Dar, din fericire, avea două paturi.

– Ai luat-o? exclamă ea, înspăimântată.

– Dacă nu făceam asta, ar fi trebuit să plecăm, spuse el sec.

– Dar trebuie să mai fie pe undeva o cameră! Poate la una din căbănuțe.

– Am întrebat, dar doamna de la recepție a spus că nu mai sunt. Următorul han este la cincisprezece kilometri de aici și mai mult ca sigur este la fel de plin, chiar dacă am putea ajunge până la el. Pe aici nu există taxiuri.

– Dar trebuie să mai fie o altă opțiune. Nu putem împărți o cameră! spuse Marina, deznădăjduită.

– Nu văd de ce n-am putea. Doamna de la recepție n-are nimic împotrivă.

– Poate ea nu are, dar eu am!

– Haide, Marina, fii serioasă. După ce că suntem într-un ținut unde nu prea găsești picior de om, ar trebui să ne mulțumim cu atât și să ne gândim că altfel am fi petrecut noaptea pe un deal.

– Asta ar fi fost diferit, spuse ea.

– Așa e. După un timp, te-ai fi lipit de mine doar ca să-ți fie mai cald. Cel puțin, aici nu va trebui să faci asta.

Spuse suspicioasă:

– Dacă chiar ai întrebat de alte camere, atunci mi se pare suspect că doamna de la recepție a acceptat să stăm în aceeași cameră, știind că nu suntem căsătoriți.

– Pentru că nu vorbești franceza, trebuie să te mulțumești cu ce-ți spun eu. Iar în ceea ce privește relația dintre noi, să știi că hotelurile nu-și pot permite să fie prudente. Oricum, englezii sunt cunoscuți ca fiind cei mai permisivi oameni din Europa, spuse el cu o urmă de zâmbet.

– Poate că da, dar nu toți englezii sunt așa.

– Uite, spuse el cu blândețe, ai cuvântul meu că nu te voi atinge. Decât dacă mi-o vei cere tu.

– S-ar putea să crezi că ți-o cer când eu nici măcar n-o gândesc. Ai mai făcut lucrul ăsta înainte.

– Serios? spuse el cu ochi întrebători. Apoi, când o văzu îmbujorându-se și mușcându-și buza, îi luă o mână într-a lui. Haide, nu mai fi supărată. Doar te tachinez. Îmi dau seama că nu e tocmai situația ideală din punctul tău de vedere. Oricum, dacă ai ști mai multe despre bărbați, ți-ai da seama că, exceptând adolescenții a căror energie este inepuizabilă, pentru cineva de vârsta mea, o călătorie pe jos de atâta kilometri, nu este preludiul cel mai potrivit penru o noapte de

dragoste. Acum, de ce nu te duci tu sus să faci o baie și, cam în patruzeci și cinci de minute, când ești în așternut, o să vin și eu.

Marinei nu i se părea că ar fi obosit. Spuse:

– Dacă ai fi explicat situația,poate unul dintre bărbații ăștia te-ar fi lăsat să împarți camera cu ei.

James aruncă o privire neîncrezătoare celorlalți oameni de la mese.

– S-ar putea, dar n-aș vrea să aflu. Vreau să dorm noaptea asta, nu să ascult sforăituri franțuzești.

– Să știi că s-ar putea să sforăi și eu.

– Chiar?

Ea dădu din cap.

– Nu cred. Ei, bine, în caz că vei sforăi, o să-ți țin puțin nările apăsate, lucru pe care nu-l voi putea face unui bărbat. Și-a terminat cafeaua și spuse brusc: Dacă ai de gând să mai meditezi asupra situației, mă voi duce eu primul să fac baie.

Marina și-ar fi dorit să-și mai amintească ceva din franceza pe care o învățase la școală. Dacă vorbea bine limba, era sigură că ar fi putut s-o convingă pe recepționeră să-i găsească o altă cameră unde să doarmă. În adâncul sufletului, știa că James își va respecta cuvântul, dar nu era era sigură de ea, în caz că James ar fi încercat totuși ceva.

Dar, cum deocamdată nu exista o altă alternativă, spuse:

– Bine, atunci urc.

Camera care le fusese dată avea un pat dublu și unul de o singură persoană. Avea draperii mari, un șifonier și o măsuță de scris, iar baia era mică și roză.

Pe etajera de deasupra cadei erau două geluri de duș. În timp ce cada se umplea cu apă, Marina se demachie și-și spălă lenjeria pe care o înfășură apoi într-un prosop și o puse pe calorifer. Apoi intră în apa fierbinte și stătu acolo cam zece minute.

Pe vremea bunicii ei, această situație ar fi fost de neconceput, se gândi ea. Ar fi fost scandalos ca o domnișoară să împartă o cameră cu un bărbat. Chiar și acum mai sunt oameni care ar fi șocați să audă așa

ceva, și doar câțiva, sau poate nici aceștia, n-ar crede că nu se culcase niciodată cu James.

Se gândea cât de diferite ar fi fost gândurile ei dacă ăsta ar fi fost începutul lunii lor de miere. Atunci, în loc să-l aștepte cu teamă să vină sus, ar fi fost mai degrabă nerăbdătoare. Probabil că el n-ar fi rămas jos în timp ce ea făcea baie, poate ar fi stat pe pat, bând vin și vorbind cu ea prin ușa deschisă. Sau, mai degrabă, ar fi fost cu ea în baie, privind-o cum stătea pe jumătate în apa fierbinte, sau poate împărțind-o cu ea, deși, cada nu era atât de mare pentru doi oameni, mai ales pentru un bărbat atât de înalt și bine făcut ca James.

Își dădu însă seama că era o prostie din partea ei să se gândească la asemenea lucruri. Așa că, ieși din apă, se șterse cu un prosop și îmbrăcă pijamaua. Apoi își agăță hainele în șifonier și, cum nu avea atât de multe, nu folosi și al doilea compartiment.

Lăsând lumina de la capătul patului dublu aprinsă, se urcă în patul de o singură persoană și se întoarse cu spatele la ușă. Când aceasta s-a deschis, se prefăcu că doarme. Salteaua era tare și fără denivelări, ca în alte hoteluri. Doar că era mai bine dacă ar fi avut și o pernă.

Ușa fusese deschisă, și închisă imediat. James stinse veioza și se mișcă prin cameră la fel de încet și precaut ca un hoț. Apoi intră în baie și auzi apa curgând atât de încet, încât, dacă ar fi dormit, n-ar fi trezit-o.

A stat acolo mult timp. În sfârșit, l-a auzit întorcându-se în cameră și deschizând șifonierul.

– Nu crezi c-ai dormi mai bine dacă ai avea o pernă?

Deși vocea îi era șoptită, ea sări ca un arc. Deschise ochii și întoarse capul. Veioza era din nou aprinsă și el stătea între cele două paturi cu o pernă dreptunghiulară în mână. Purta doar un prosop înfășurat în jurul taliei.

– Nu credeam că sunt, spuse ea.

– Francezii țin întotdeauna pernele în șifonier. Ridică-ți capul și o voi așeza eu.

S-a ridicat în cot, iar James i-a așezat perna.

– Acum, te poți culca. Noapte bună, Marina. A sărutat-o ușor pe obraz și după o clipă camera era într-un întuneric și-l auzi urcându-se în pat.

A stat trează mult timp, întrebându-se dacă nu cumva, peste douăzeci de ani, va regreta că a dormit în noaptea aceea singură și nu în brațele bărbatului pe care-l iubea.

***

Când s-a trezit în dimineața următoare, ușa de la baie era deschisă și-l putea vedea pe James bărbierindu-se în chiuvetă. Purta doar pantaloni. Câteva momente a rămas nemișcată privind jocul mușchilor pe sub pielea bronzată a spatelui. Apoi cineva a bătut la ușă și el a strigat din baie:

– Entrez!

– Bonjour, monsieur... madame!

– Chelnerul puse tava pe masa de scris, își luă bacșișul și se retrase. Marina se întrebă dacă îl surprinsese cumva că nu împărțeau același pat.

James termină cu bărbieritul. Își luă tricoul de pe spatele unui scaun și-l îmbrăcă.

– M-am gândit că dacă tot n-ai dormit bine, poate vrei să iei micul dejun la pat. După ce mâncăm o să mă duc jos, așa că o să ai camera la dispoziție, spuse James.

– Mulțumesc. O să mă duc să mă spăl pe dinți înainte.

– Îți fac imediat loc. Se duse în baie și-și strânse ustensilele de bărbierit într-o trusă. E toată a ta. Se întoarse și turnă cafea în căni.

Marina îi aprecie bunul-simț, dar, de fapt, pijamaua ei nu era atât de transparentă. Oricum, după ce s-a spălat pe dinți, s-a simțit mai bine

când s-a furișat din nou în pătură. Îl vedea cum o măsoară din ochi și-și dădu seama că prin materialul fin al pijamalei i se putea vedea silueta.

În absența ei, făcuse patul și aranjase pernele în așa fel încât să poată mânca sprijiniți de ele, de o parte și de alta a tăviței.

Cornurile erau proaspete și savuroase.

– Mm... delicios, murmură ea în timp ce gusta dintr-unul cald umplut cu unt și gem de piersici.

– Și cafeaua e bună, spuse James, întinzând o mână după ceașca lui.

Marina stătea cu fața în lumină și, văzându-l cum o privește, își dori să se fi gândit să se machieze puțin.

În același moment, el zise:

– Nu multe fete arată bine fără machiaj, așa cum arăți tu.

– Mulțumesc, spuse ea neîncrezătoare.

– Nu-mi place să sărut o piele plină de cremă.

– Te cred, trebuie să fie foarte neplăcut. Dar ea nu dorea să vorbească despre sărutat. Ce ai de gând să faci cu mașina?

– Am aranjat cu băieții de aici să o remorcheze la prima oră a dimineții. Dacă n-o vor putea repara până la prânz, firma de la care am închiriat-o trebuie să ne dea alta. Nici măcar acum, după ce ai petrecut o noapte cu mine și ai rămas totuși la fel de castă ca o călugăriță în chilia ei, tot te mai temi de mine?

– Ba nu, sigur că nu.

– Ei bine, ar trebui, draga mea. Oamenii fac dragoste dimineața la fel de mult și de bine ca noaptea și, după cum văd că-ți face o imensă plăcere mâncarea bună, atunci trebuie să-ți arate cineva și plăcerile trupului.

Marina îngheță chiar când voia să mai ia o bucată de corn.

– Oh, James, te rog, nu strica acum totul, îl imploră ea. Te-ai purtat atât de bine și știi că eu nu...

El a întrerupt-o:

– Știi versurile acelea ale lui Walter de la Mare?

"Păstrează în viață doar ce e frumos în clipele de iubire". Cine știe ce se va întâmpla în viitor? Poate că nu vom mai trăi atât de mult pe acest pământ. Cine știe cât timp ne-a mai rămas?

– Toate până la un punct. Nu vreau ca dragostea să fie o plăcere trecătoare, ca aces corn. Nu vreau să fie ceva plăcut acum, iar mai târziu un lucru pe care să-l uit.

– Oare ai uitat când te-am sărutat prima dată?

– Nu, recunoscu ea. Și nu cred că aș uita nici dacă ai face acum dragoste cu mine. Dar tu ai uita, și, știind lucrul ăsta, nu-mi va plăcea deloc. Oricum, nu vreau o colecție de iubiți. Vreau doar un bărbat care să mă iubească și, dacă în timp, se va dovedi că nu e persoana potrivită pentru mine pentru că nu-mi împarte idile și părerile, atunci vom vedea ce e de făcut. David mi-a spus cândva că orice ar fi făcut un bărbat în burlăcie, nu vrea în nici un caz o soție care să fi înșirat o groază de iubiți.

– Din asta înțeleg că n-a încercat niciodată să se culce cu tine.

– Nu.

– Și-l placi mai mult din cauza asta?

– Nu-l plac mai puțin. Nu m-aș fi simțit stânjenită să dorm aici, dacă aș fi fost împreună cu el. Și-ar fi găsit cu siguranță un loc unde să rămână peste noapte.

– Vai de el, spuse el caustic. Mai bine nu i-ai spune despre noaptea sta. Nu va crede niciodată că am împărțit aceeași cameră, dar că nu te-am atins deloc.

Cruzimea sarcasmului său o înfioră. Înainte să se gândească la o replică, el se ridică și ieși din cameră. Mai târziu, Marina își dădu seama că se purtase mai bine decât oricare alt bărbat aflat într-o situație asemănătoare.

La câteva zile după întoarcerea la Londra, James o chemă în biroul lui ca să discute despre un nou proiect.

Marina își dădu seama că o pauză în program era un lucru care nu se va mai întâmpla.

Stând pe scaunul pe care se așezase și în ziua când primise o slujbă, spuse:

– Îmi cer scuze pentru faptul că te-am făcut să-ți irosești timpul și să investești bani în pregătirea mea, dar vreau să-ți dau preaviz. Vreau să plec cât mai repede posibil.

James o privi surprins.

– Nu-mi spune că te măriți cu Leigh. Dacă e așa, înseamnă că ți-ai pierdut mințile! În mai puțin de șase luni o să-ți facă un copil și n-o să te mai lase să lucrezi.

– Nu e nimic legat de David. De fapt, chiar m-a cerut în căsătorie acum câteva luni, dar l-am refuzat. Nu i-aș fi fost o soție bună.

– Atunci, care e motivul pentru care vrei să pleci? întrebă el suspicios.

Marina înghiți și respiră adânc.

– M-am îndrăgostit de tine, James. Probabil că e doar un capriciu care va ține câteva luni, dar până îmi trece, mă simt prea vulnerabilă să lucrez alături de tine. Mai devreme sau mai târziu o să-mi înfrângi rezistența și nu vreau să se întâmple asta. Știu că nu merit asta. Așa că cel mai bine e să plec.

A urmat o tăcere lungă, și pentru Marina dureroasă, până James vorbi din nou:

– Ți-ai găsit deja un alt loc de muncă?

– Nu, dar sunt sigură că nu vor fi probleme dacă îmi vei da o recomandare.

– O să fac mai mult de atât. A ridicat receptorul și a format un număr. La telefon James Sebastian. Aș dori să vorbesc cu doamna Ashton, vă rog.

În cele câteva minute cât a așteptat să i se facă legătura, James o privea pentru prima oară în viață cu o expresie sumbră și serioasă. Marina se întreba dacă nu cumva îl deranjase declarația ei. Se gândise că ea va fi cea jenată, dar, în mod ciudat, se simțea oarecum eliberată.

James spuse:

– Bună, Lucia. Ce mai faci? Eu? Bine, mulțumesc. Îți amintești de Marina Linwood, cea pe care ai cunoscut-o ultima dată când ai cinat la mine? Ai glumit atunci spunând că dacă n-aș fi găsit-o eu primul, ți-ar fi plăcut s-o ai în echipa ta. Mai cauți designeri? Da? Perfect, pentru că Marina vrea să-și schimbe locul de muncă.

A urmat o pauză scurtă. Marina nu putea auzi ce spunea Lucia, dar nu era greu de ghicit.

James a ezitat un moment înainte de a răspunde:

– Ei, bine, cunoscându-mă pe mine, sunt sigur că ai o bănuială. Da, așa e. Dar Marina nu crede că ar ieși ceva bun dacă ar amesteca plăcerea cu munca, și atâta timp cât mă simt atras de ea, iar ea simte același lucru, crede că este într-o poziție ciudată. Când vrei să vină s-o vezi? Mâine la zece? Bine, mulțumesc, Lucia. La revedere. A pus receptorul în furcă. Dacă vrei, Lucia Ashton îți oferă o slujbă. Nu știu cu cât e dispusă să te plătească, dar cu siguranță nu vei avea un salariu mai mic decât aici.

– Mulțumesc... Și pentru că ai explicat motivul așa cum ai făcut-o.

El dădu in cap.

– Sunt sigur că nu vrei să se știe adevăratul motiv. Poți pleca oricând vrei. Se ridică și veni lângă scaunul ei. Cum soții Ashton sunt prieteni vechi de-ai mei, probabil o să ne întâlnim din nou.

Marina se ridică și se duse spre ușă.

– Da, dar nu ne vom întâlni în fiecare zi.

James o urmă până la ușă și puse mâna pe clanță, însă, în loc să-i deschidă, o blocă și, uitându-se în jos la ea, spuse:

– Am fost un prost în noaptea aceea în Franța. Trebuia să fi făcut dragoste cu tine atunci. Îți doreai asta la fel de mult ca și mine – încă o mai dorești. De ce nu recunoști, Marina?

A luat-o în brațe, prinzându-i talia cu mâinile lui puternice și-i acoperi buzele cu ale lui, ignorându-i protestele slabe. Dacă s-ar fi aflat în orice altă încăpere, era sigură că nu i-ar fi putut rezista. Acasă la el sau în apartamentul ei, ar fi putut face orice dorea cu ea.

Dar, pentru că se aflau în birourile de pe Brook Street, cu Pat alături, care putea intra în orice moment, mai avea încă simțul conștiinței.

– Oh, Doamne! Te doresc atât de mult. Vocea lui era răgușită de dorință. Mâinile îi alunecau pe corpul ei, făcând-o să conștientizeze ceea ce urma să se întâmple.

Pentru prima dată în viața ei, înțelese cu adevărat că dragostea poate trece peste orice. Mintea îi spunea: Rezistă!... Nu te da bătută!

– Nu, James, nu! Cu ultima fărâmă de rezistență, se eliberă din brațele lui și fugi pe ușă.

N-avea cum să ascundă faptul că n-avea aer, că tremura și nu se putea ține pe picioare, dar avu noroc că Pat nu era la birou, așa că Marina coborî scările și se duse în toaletă să se liniștească.

Capitolul 9

În săptămânile următoare, după plecarea Marinei de pe Brook Street, îi fu chiar mai rău decât atunci când bunicul murise și trebuise să renunțe la școala de artă. Dar nimeni nu putea bănui ce e în sufletul ei, pentru că reușea să-și ascundă sentimentele destul de bine.

A strâns într-un dulap toate lucrurile care i-ar fi putut aminti de James: vasul de ceramică, desenul apartamentului ei, portretul schițat de Cleone, biletul pe care scrisese "Vino să locuiești cu mine și să fii iubita mea și vom fi amândoi fericiți și împliniți!", și toate cadourile mici, dar semnificative, pe care le primise de la el și care, cândva, îi făcuseră atâta plăcere. Era mai ușor să ascundă obiectele care-i aminteau de el, dar chipul lui nu și-l putea șterge din memorie, și nici clipele petrecute împreună.

Un lucru bun era că, uneori, putea să depășească momentele astea alături de Lucia Ashton, cu care se înțelegea din ce în ce mai bine și care-i devenise mai mult o prietenă, decât o șefă.

Munca era interesantă, pentru că majoritatea lucrurilor erau noi pentru ea și pentru că trebuia să se concentreze pe țesături și croieli, astfel că mai uita din când în când de problemele ei. Dar se îndoia că în timp, munca asta cu materialele avea să-i placă la fel de mult ca designul de interior. Cu siguranță, faptul că se pricepea la antichități, nu avea mare trecere aici.

Spre ușurarea ei, David ieși cu totul din viața ei și singurul bărbat cu care mai ieșea din când în când, era Chris Arnold.

Curând, Marina descoperi că imaginea de femeie împlinită și soție devotată a Luciei Ashton, nu era una creată de impresari, ci pura realitate. Deși, din lipsă de timp, trebuia să angajeze o bucătăreasă, îi plăcea să deretice prin casă și chiar să gătească.

– Nimic nu mă indispune mai mult decât o femeie care afirmă posomorâtă că e "doar casnică", îi spuse, într-o zi Marinei.

Erau amândouă în bucătăria Luciei, care, deși într-un apartament din centrul Londrei, arăta identic cu una de fermă. Plecaseră împreună de la muncă și Marina o ajutase să pună la cuptor o prăjitură pentru petrecerea care avea să înceapă la ora opt.

– Dacă nu-i place să fie casnică, adăugă Lucia, ar trebui să facă altceva; și dacă lucrul ăsta îi place cu adevărat, atunci ar trebui să spună cu mândrie și nu cu părere de rău că să întreții o casă e la fel de satisfăcător ca oricare altă slujbă. Bună, dragule, îi zise lui Bill, care intră în bucătărie. Ai avut o zi grea?

El îi cuprinse cu o mână talia și o sărută pe obraz.

– Ceva de speriat!

– Ceea ce-ți trebuie e o baie fierbinte și două pahare de gin ca să te învorezi. Unul aici, și i-l dădu de pe masă, pentru că îl avea pregătit, și unul în cadă, pe care ți-l voi aduce eu. Ce n-a mers bine?

După zece minute, timp în care el îi spunea problemele de la muncă, în timp ce Lucia își continua liniștită treburile în bucătărie, Bill își revenise și oboseala din privire îi dispăruse.

Marina a mai fost prezentă în câteva ocazii când a văzut ce efect benefic are comunicarea, și de fiecare dată ajungea să viseze și ea la o căsnicie la fel de fericită ca a lor.

În noaptea aceea, nu pentru prima dată de când își schimbase locul de muncă, discută cam toată noaptea cu un tânăr destul de atrăgător, care, la câteva zile de la petrecere, o sună să-i ceară o întâlnire. N-a știut niciodată dacă nu erau cumva încercări de-ale Luciei de a o cupla cu

cineva. Șefa ei n-a întrebat-o niciodată despre motivele din cauza cărora a plecat de pe Brook Street, dar știa cu siguranță că era atrasă de James.

***

Într-o seară, Pat Wison a sunat-o s-o întrebe dacă ar putea să se vadă cu ea în următoarea zi, la prânz. Când Marina a acceptat, adăugă:

– Apropo, plec și eu de pe Brook Street. Mă căsătoresc. Îți spun mâine totul. Pa! Și a închis înainte ca Marina să mai apuce s-o întrebe ceva.

Oricum Marina n-avea nici o îndoială că viitorul soț era Alex Macdonald și-i păru bine că, după tregedia de a-și fi pierdut soțul, și după singurătatea din anii de văduvie, lui Pat i s-a dat încă o dată dreptul la fericire.

– Lui James trebuie să-i pară extrem de rău că te-a pierdut, spuse Pat când se întâlniră, în ziua următoare, după ce i-a confirmat că, înainte de sfârșitul lunii va fi doamna Macdonald. Nu va găsi niciodată pe cineva care să fie la fel de eficient ca tine.

– Eu sunt sigură că va găsi. Nimeni nu e de neînlocuit. Unde vă veți căsători? La biserică sau la starea civilă?

– La biserică, dar vrem o nuntă mică și, ca să nu jignim nici un prieten, nu va fi acolo decât mama și Bobby, iar pe tine te vreau ca domnișoară de onoare.

– Mi-ar face mare plăcere, Pat! Dar asta n-ar însemna să-ți superi alte cunoștințe pe care le știi de mai mult timp decât pe mine?

– N-am nici o prietenă apropiată. E adevărat că noi nu ne cunoaștem de mult timp, dar ne-am înțeles întotdeauna bine.

– Cu ce-o să te îmbraci?

– Asta voiam să vorbesc cu tine. Cu siguranță, ai gusturi mai bune ca ale mele. De obicei mă pricep să cumpăr sacouri și fuste pentru

birou, dar la haine mai feminine, nu mă prea pricep și mereu ajung să cumpăr ce nu mă avantajează. Așa că, ce crezi? Ai avea timp să mergi cu mine la cumpărături?

Au căutat două zile până au găsit rochia perfectă pentru nuntă. Era mai mult o rochie de seară, din cașmir verde și cu bretelițe. Când Pat a văzut prețul, a ezitat s-o cumpere, dar Marina i-a spus că e o rochie clasică, pe care o va putea purta în mai multe ocazii, așa că o convinse.

– Oricum, de acum încolo nu mai trebuie să faci economii, nu? întrebă Mrina.

– Nu m-am gândit la asta, dar presupun că nu mai trebuie. Alex mi-a spus odată cât câștigă, și e mai mult decât câștiga Dick. Dar, de când am devenit mai reținută în cheltuieli, nu cred că m-aș putea transforma acum într-o persoană risipitoare.

Mai târziu, când treceau pe lângă un magazin vestit de lenjerie intimă, Marina spuse:

– Ce zici de o lenjerie super pentru luna de miere?

– Oh, ceva mai ieftin, dacă se poate. Lenjeria scumpă e pentru bărbați. Ei sunt cei care trebuie să ne-o cumpere.

Oricum, Marina era de părere că dacă lui Alex nu-i va plăcea, Pat se va simți cu siguranță bine, purtând ceva de calitate. Așa că, a doua zi, se duse în magazinul pe lângă care trecuseră împreună și cumpără pentru Pat câteva obiecte de lenjerie de culoarea piersicii și-și luă și pentru ea un furou bleu cu fluturași. Nu înțelegea de ce simțise nevoia să-și cumpere și ea.

Când a ajuns acasă, pe-al ei l-a pus într-un sertar și n-a putut să nu-și imagineze cum ar fi fost dacă l-ar fi purtat pentru a-i face plăcere lui James.

Gânduri asemănătoare îi tulburau liniștea de când îl cunoscuse pe bărbat și, cu trecerea timpului, nu păreau să dispară. Se gândea că, dacă nu-l mai vedea în fiecare zi, va reuși încetul cu încetul să-l uite, dar acum, imaginea lui îi bântuia și mai mult conștiința și visele. Lucrul ciudat era că până și în vise îl respingea. Creierul n-o lăsa să-l uite, dar

nici să-i cedeze, nici măcar în somn. Se întâmpla mereu ceva care o împiedica să i se abandoneze. Și mereu se trezea extenuată și tristă.

Doar cu câteva zile înainte de nuntă, Marina află că James era cavalerul de onoare. Se părea că toți prietenii lui Alex erau prin Europa, cu serviciul.

– Nu te superi, nu-i așa? întrebă Pat.

– Nu, sigur că nu, spuse Marina senină.

– Nu te-am întrebat niciodată de ce ai părăsit Brook Street, dar, presupun că a fost din cauza lui J.S.

– Da, dar n-a fost din cauza a ceea ce m-ai avertizat tu, înainte de călătoria în Spania.

– Am sperat ca tu și James să sfârșiți ca mine și Alex. Într-un fel, păreai atât de potrivită pentru el.

– Serios? Oricum, sunt sigură că acum face ochi dulci unei alte fete.

– Dacă e așa, înseamnă că păstrează secretul, pentru că nimeni nu știe nimic.

În noaptea dinaintea nunții, Marina a dormit acasă la Pat. Spre deosebire de Pat, care nu acceptase să-și cumpere o pălărie asortată la rochie, pentru că nu-i plăceau pălăriile, Marinei i se păreau un accesoriu elegant care oferea grație oricărei ținute. Așa că, pentru rochia ei bleu își puse una asortată, care i se potrivea perfect.

Înainte de a adormi, lăsă lumina aprinsă și se urcă în pat, uitându-se la rochia pe care avea s-o poarte în următoarea zi și care era agățată pe un umeraș în spatele ușii, și se întrebă dacă James avea s-o scoată în oraș în seara următoare. Dacă lucrurile aveau să decurgă astfel, cu siguranță n-avea cum să refuze.

Nunta era la prânz și era urmată de o masă, după care mirii aveau să plece la Paris pentru o săptămână, în călătorie de nuntă, iar mama lui Pat, împreună cu Bobby – la mare, la rudele ei, într-o scurtă vacanță.

În dimineața următoare, cea calmă era Pat, iar cea nervoasă – Marina. Amândouă aveau programare la coafor și, în timp ce le era aranjat părul, Marina văzu că Pat citea foarte calmă o revistă, de parcă

ar fi fost o zi obișnuită, în timp ce ea nu se putea gândi decât la momentul când avea să-l revadă pe James.

Aceea era doar a doua nuntă la care participa. Prima fusese cea a lui Jane și Robert Logan și fusese una extravagantă, cu mai mult de două sute de invitați, cu zeci de mașini luxoase parcate în fața bisericii.

Astăzi, doar Rolls-Royce-ul gri al lui James era parcat afară, iar mireasa apăru într-o mașină închiriată. Pat a fost condusă la altar de către mama sa.

În timpul sujbei, Marina încercă să evite privirea lui J.S. Prima oară când li s-au întâlnit ochii, stăteau deja pe băncuțe, în timp ce corul cânta.

– E o împrejurare fericită că ne întâlnim astfel, spuse el încet.

– Așa e, spuse ea.

– Îți place să lucrezi pentru Lucia?

– Da, foarte mult, mulțumesc.

– Bine.

Se gândea cât de extraordinare pot fi ființele umane. Ultima dată când îl văzuse pe bărbatul de lângă ea, erau îmbrățișați, iar acum abia de mai vorbeau despre lucruri care n-aveau nici o legătură cu relația lor.

În timpul prânzului, conversația a fost lejeră și doar când i-au condus pe Alex și Pat la aeroport și și-au luat la revedere de la ei, Marina și-a dat seama că trebuie să se poarte tare,din moment ce a rămas singură cu James.

– La ce lucrezi acum? întrebă James când se întorceau.

Marina îi spuse și-l întrebă și pe el de proiectele actuale. Au vorbit despre serviciu până au ajuns în centrul Londrei, de unde, Marina își dădu seama că avea s-o conducă acasă.

Când a oprit mașina în fața porții, spuse:

– Nu vom proceda cum obișnuiam în ocaziile astea. Sunt sigur că te-am agasat destul pe ziua de azi. Deschise ușa și veni s-o ajute să coboare.

De data asta, nu mai repetă gestul din trecut, de a-i lua cheia și de a descuia în locul ei. Îi dădu bagajul din mașină, după care zise înțepat:

– La revedere, Marina. Apoi se întoarse la mașină și plecă.

A urcat încet scările, și-a scos pălăria și rochia și lănțișorul de aur pe care-l primise în dar de la Pat. Seara care urma avea să treacă fără nimic deosebit. Își aminti de Pat și de Alex care erau acum în al nouălea cer de fericire. Și tot gândindu-se la ei, singurătatea îi păru și mai apăsătoare.

Dintr-o dată, își dădu seama că, după ce încercase atâta timp să-l uite pe James, nu fusese nevoie decât de câteva ore petrecute alături de el ca s-o facă să conștientizeze că dragostea ei era la fel de vie ca la început. Faptul că devenise indiferent față de ea, o făcea să sufere și mai mult. Întinsă pe pat, izbucni în plâns.

***

La câteva zile după nuntă, îi zise Luciei: Știu că n-am dreptul la un concediu, din moment ce abia m-ai angajat, dar, mă întrebam dacă nu cumva mi-ai putea da câteva zile libere.

– Bineînțeles. Unde vrei să pleci?

– La niște prieteni, în Franța. Asta dacă mă primesc. Încă n-am vorbit cu ei.

Când i-a telefonat Cleonei în noaptea aceea, franțuzoaica i-a spus:

– Nimic nu ne-ar face mai fericiți decât o vizită de-a ta.

Într-o după-amiază din zilele următoare, Marina ajunse cu trenul la Champfleuri. Cleone o aștepta într-o mașină verde, veche, asemănătoare unui Range Rover.

Marina a rămas plăcut impresionată când a văzut castelul din secolul al paisprezecelea, construit în stil victorian, în care locuiau cei doi soți.

Exista și un apeduct care ducea la curtea de onoare din interiorul castelului. Totul era învăluit într-un parfum de istorie și mister.

Soții Daubray ocupau o aripă a castelului plină de ferestre care dădeau spre grădinile interioare. Când Cleone spusese în Spania că locuiau în două camere minunate, nu mințise. Dar camera de zi în care mâncau era la fel de mare ca o sală de bal, iar dormitorul lor era ceva mai mare ca un apartament obișnuit.

Dimineața următoare, înainte ca partea opusă a castelului să fie deschisă pentru vizitatori, Victor și Cleone au dus-o pe Marina într-un tur al castelului și i-au prezentat câteva din problemele întreținerii unui monument istoric.

– Trebuie să protejăm mereu perdelele astea din mătase. Fiecare vizitator vrea să le atingă măcar o dată, așa că, fără învelișul ăsta de plastic, n-ar mai rămâne nimic din ele, spuse Cleone.

Mai târziu, i-au arătat terenul de agrement, unde Victor construise o piscină modernă și câteva dușuri acoperite.

În a doua zi petrecută acolo, Marina i se destăinui lui Cleone. Începu întrebând-o:

– Te-ar deranja dacă ți-aș cere părerea într-o problemă?

– Sigur că nu, dar nu știu dacă sfatul meu va fi unul bun, draga mea. N-am dus o viață prea liniștită, ținând cont de faptul că primul soț mi-a murit în război, iar al doilea într-un accident aviatic, dar am găsit resurse să depășesc momentele de suferință și să fiu fericită. Oricum, dacă nu te voi putea ajuta, e întotdeauna bine să te destăinui unei persoane, chiar dacă nu găsești rezolvare la problemele care te macină. Acum, spune-mi, ce te supără?

Marina îi spuse totul, după care adăugă:

– Poate că nu mi-am acordat suficient timp să-l uit pe James. Dar o să-l uit vreodată, oare? Și dacă aștept prea mult, sunt sigură că nu va veni la mine, ci va căuta compania altcuiva. Și nu cred că mai rezist să oscilez așa. Trebuie să mă hotărăsc. Dac-ai fi în locul meu, te-ai muta cu el?

– Trebuie să mă gândesc puțin, spuse Cleone. Lăsă pensula jos, se opri din pictat și privi în depărtare.

În cele din urmă, zise:

– E dificil să mă pun în pielea ta, pentru că ești mult mai tânără și mult mai lipsită de experiență decât mine. Când eram de vârsta ta, un iubit era după căsătorie, nu înainte. De-a lungul secolelor, bărbații au tot încercat să le convingă pe fete să se culce cu ei, dar pe atunci, ele rezistau mai ușor, pentru că le era teamă să nu rămână însărcinate. Legea a schimbat lucrul ăsta, dar nu și teama de a fi rănite și părăsite. De asta te temi, nu-i așa? Faptul că James s-ar putea distra cu tine, că nu-l vei putea ține în frâu și că respectul tău va fi distrus.

– Da, încuviință Marina.

– Până la sfârșitul vieții, ceea ce regretăm cu toții este ceea ce ezităm să facem în viață: să mângâiem, să alintăm, să sărutăm atunci când simțim.

– James mi-a recitat cândva un vers dintr-un poem al lui Andrew Marvell: Mormântul e un loc sfânt, dar nu unul în care te poți bucura de iubire, spuse Marina.

– Ei bine, uite, ăsta chiar e un punct în favoarea lui. Cum să nu iubești un bărbat care-ți recită poezii? întrebă Cleone.

– Da, sunt de acord cu tine, dar poeții pe care-i recita James se gândeau mai mult la sex decât la dragoste.

– Dar, draga mea, sexul este foarte important. Dacă sexul nu e bun, atunci și celelalte lucruri încep să meargă prost. Iar dacă merge bine, completează multe lucruri. Dragostea fără sex e ca o prăjitură fără cremă. Imaginează-ți cât de plictisitor ar fi totul dacă n-ar exista sexul. Dar sexul făcut din dragoste, nu se sfârșește niciodată. Știi mirosul de la băcănie, când te duci dimineața să-ți cumperi franzele proaspete și pâinea e caldă încă și are savoarea aceea dumnezeiască? Îl poți simți în fiecare dimineață a vieții tale și mereu la aceeași intensitate. Să faci dragoste e același lucru. De fiecare dată ți se pare că a fost mai bine ca ultima oară.

Făcu o pauză, după care spuse:

– Sfatul meu e să-ți lași inima să decidă. Acum nu mai e nici un pericol să te trezești însărcinată înaine de a vrea acest lucru. Bunicii tăi nu mai sunt în viață ca să te simți stânjenită față de ei. Și trebuie să-ți asumi riscul de-a fi rănită, pentru că așa se întâmplă mereu. Așa s-a întâmplat și cu mine când m-am căsătorit prima dată și mi-am pierdut soțul după doi ani.

Mai făcu o pauză înainte de a adăuga:

– Dar, dac-aș fi în locul tău, nu mi-aș sacrifica apartamentul. Oferă-i trupul și inima, dar păstrează pentru tine un acoperiș deasupra capului și independența.

În noaptea aceea, îi compuse o scrisoare lui James. Marina își dăduse seama că, vorbind cu Cleone, ieșise la iveală o decizie pe care o luase demult, în subconștientul ei. Scrise:

"Dragul meu, James, am venit la Champfleuri să petrec câteva zile cu Victor și Cleone, în castelul lor, care e un minunat loc pentru relaxare. Poate că acum e prea târziu să-ți spun că accept sugestia pe care mi-ai făcut-o când mi-ai trimis liliacul alb. Dar dacă nu ți-ai schimbat părerea, să știi că eu am făcut-o. Dacă nu mai e cazul, atunci te rog să ignori acest bilet. Marina."

În dimineața următoare, când plecă la cumpărături cu Cleone într-un orășel apropiat, puse scrisoarea la poștă și se întrebă dacă James avea s-o primească.

În ziua următoare, ultima petrecută la Champfleuri, rămase surprinsă când i se înmână o scrisoare venită paravion, din Londra. Își simțea inima bătând nebunește.

– Asta e de la James. Dar nu se poate să fi primit deja scrisoarea mea. Cum a știut că sunt aici? spuse ea nedumerită.

– Poate că explică totul în scrisoare, sugeră gazda.

Cu degete tremurătoare, Marina deschise scrisoarea și când începu să citească, scoase o exclamație de bucurie.

"Iubita mea, am fost un mare prost.

Ai fost mereu în gândul meu, de când ai plecat de pe Brook Street, și acum știu că ești tot ce mi-am dorit de la o femeie și tot ce și-ar dori oricare bărbat. Oare e prea târziu să reluăm ce am început? E posibil oare ca ceea ce mi-ai spus când ai fost ultima dată în biroul meu să mai fie valabil? Dacă e așa, vrei să te căsătorești cu mine?"

– Draga mea, nu trebuie să plângi, spuse Cleone, văzând cum Marinei îi șiroiau pe obraz lacrimi de bucurie. James a cedat înaintea ta. În ceea ce mă privește pe mine, am știut încă de la Jávea că sunteți făcuți unul pentru altul. Haide, trebuie să-i telefonezi imediat. Dacă scrisoarea ta n-a ajuns încă, probabil că se învârte ca un leu în cușcă, săracul.

O duse pe Marina la telefon, dar când fata sună la birou, o voce necunoscută îi răspunse că domnul Sebastian nu era acolo.

– Atunci, pot vorbi cu doamna Fox-Lennox, vă rog? Sunt Marina Linwood.

Urmă o scurtă pauză, după care:

– Bună dimineața, Marina, aici e Sybilla. Cu ce pot să te ajut?

– Oh, bună dimineața. Voiam să vorbesc urgent cu James, dar mi s-a spus că nu e azi la birou. Ai cumva vreo idee unde ar putea fi?

– Mă tem că nu e în țară. E plecat în Franța. M-a sunat în dimineața asta de la aeroport și mi-a spus că ia primul avion spre Paris și mi-a dat și un număr de telefon unde poate fi găsit în caz de urgență – 22 11 55. Este de la casa vicontelui Daubray.

– Mulțumesc, Sybilla... Mulțumesc... La revedere. Marina închise și se întoarse radiind spre Cleone. Vine! E în drum spre castel!

– Nu mă surprinde. O scrisoare nu e cel mai adecvat mod de a-i spune unei fete că o iubești. Să te îndrăgostești când ești adolescent e una, dar să se întâmple asta la vârsta lui James e cu totul altceva.

– Poate a mai fost îndrăgostit înainte.

– Nu, sunt sigură că nu. Mă duc să-i anunț pe Marie și pe Maurice că în seara asta va fi o ocazie specială, ca să pregătească totul. Până atunci, mai ai timp să citești în liniște scrisoarea.

Orele care au urmat au părut nesfârșite. Marina se gândea că, acum când era în culmea fericirii, se putea întâmpla ceva cu James.

La prânz, Cleone zise:

– Dacă vine pe șosea, s-ar putea să nu ajungă până la cină. Iar tu nu poți sta atât de neliniștită până atunci. Ce distracție ne sugerezi, Victor?

– De ce n-o vizitați pe prietena ta, doamna Albigny? sugeră soțul.

– Ce idee minunată! Antoinette e întotdeauna fericită când primește vizite. Dacă James ajunge înaintea noastră, nu-i spune că-l așteptam. Nu va păți nimic dacă mai stă puțin pe ace.

În mod normal, Marinei i-ar fi făcut plăcere să viziteze o fostă actriță a cărei companie Cleone o adora. Doamna Albigny fusese dintotdeauna, o colecționară de dantelă, care însemna pentru ea mai mult decât orice bijuterie scumpă. Avea piese rare în colecție, care valorau o groază de bani și trebuia examinate printr-o lupă, pentru a putea fi văzută lucrătura. Cu toate că poveșile gazdei despre cum intrase în posesia minunilor ei erau extrem de interesante, Marina nu se putea concentra deloc. Se gândea tot timpul la James și spera să fie atent la drum, decât era ea la dantelă.

Când s-au întors la castel, o mașină pe care Cleone n-a recunoscut-o, era parcată în curtea din față.

-E aici! exclamă ea entuziasmată.

Marina începu să tremure. Căută în geantă, după oglindă și ruj. Dar, înainte de a-și duce rujul la buze, Cleone o opri, zicându-i:

– Nu-l mai irosi, dragă. În câteva momente vei fi sărutată așa cum n-ai fost în viața ta. Vino! O să-l salut, apoi o să inventez o scuză ca să vă las singuri. Ah! Cât de mult te invidiez! Îmi aduc foarte bine aminte de momentul în care ambii parteneri își declară dragostea și totul parcă încetează să mai existe, în afară de ei doi.

I-au găsit pe Victor și pe James pe terasă. După ce-și exprimă surpriza și plăcerea de a-l revedea, Cleone se întoarse către soțul ei și spuse:

– Jean și Luc se ceartă din nou, Victor.

Trebuie să mergem să-i calmăm până nu se iau la bătaie din nou. Apoi îi explică lui James că erau doi bătrânei care lucrau în grădină. Se iau la ceartă cam o dată pe lună și doar Victor îi poate împăca. Trebuie să-i spun lui Marie să pregătească o cameră pentru tine. Presupun că te duci să-ți vizitezi mama, dar trebuie să rămâi aici, măcar o noapte. După care luă brațul lui Victor și-l zori să meargă mai repede.

Când au plecat, James zise:

– Lucia mi-a spus că te găsesc aici, așa că ți-am scris pe adresa asta, dar poate că n-ai primit scrisoarea.

Marina se sprijini de balustrada ferestrei și puse mâinile pe piatra veche, încălzită de soare.

– Ba da. A ajuns în dimineața asta.

– Când am trimis-o, m-am gândit că nu pot aștepta să-mi răspunzi în scris. Trebuia să te văd... chiar dacă aveai să mă refuzi. Se apropie de ea. Asta ai de gând să faci?

Îl privi în ochi și spuse:

– Și eu ți-am trimis o scrisoare, dar nu e răspunsul la a ta. Am pus-o la poștă ieri. Voiam să știi că, dacă încă mă mai vrei, sunt pregătită să fiu a ta, în condițiile impuse de tine.

El rămase surprins. O luă în brațe și-i șopti la ureche:

– Am o singură condiție pe care vreau s-o respecți: să devii soția mea.

***

O petrecere mică dar foarte veselă a avut loc în seara aceea la castel. În camera de zi intra lumina reflectată de lacului de afară. Cei patru stăteau la o masă ornată cu lumânările mici, bând șampanie și savurând o mâncare delicioasă. Afară, briza încrețea apa lacului și aducea parfum de flori.

Marina se gândea că toată suferința ei din trecut a fost un preț prea mic pentru o seară atât de reușită.

James abia de-și putea dezlipi ochii de ea, iar Marina se simțea privilegiată că au ocazia să-și serbeze iubirea într-un decor atât de intim.

După cină, Cleone s-a ridicat și a spus:

– Acum, Victor și cu mine vă vom lăsa să vorbiți despre viitorul vostru și să vă faceți planuri, iar eu voi scrie în jurnal despre tot ce s-a petrecut azi la Champfleuri. Scriu doar despre evenimentele fericite, iar ăsta e cu siguranță unul demn de consemnat. Noapte bună, prieteni.

Când au rămas singuri, James și-a mutat scaunul lângă cel al Marinei și a zis:

– Ultima dată când am fost împreună în Franța nu m-ai lăsat să fac asta, spuse ținând mâna pe umărul ei și mângâindu-i gâtul cu degetele.

– Atunci nu mă iubeai.

– Oare? M-am abținut cu greu să nu te ating în seara aceea.

– Când ai urcat în cameră la hotel și ai scos din dulap pernele, cum de ai știut că sunt trează?

El începu să râdă.

– La câte ne spusesem în seara aia, nici dac-ai fi fost frântă de oboseală n-ai fi adormit așa repede. Oricum, acum nu mai contează. Data viitoare când vom mai împărți o cameră, se va petrece în circumstanțe perfect legale și îți va plăcea mult mai mult ca prima oară.

Puse și cealaltă mână pe gât și-i scoase cerceii.

– Nu pot rezista urechilor tale, murmură el și mușcă încet lobul urechii, după care începu s-o sărute pe gât și pe umăr, urmând croiala rochiei de seară.

– Dragule... nu e cam mult? sugeră Marina cu respirația tăiată.

– Cam mult? spuse abia șoptit în timp ce cobora cu săruturile în decolteul discret al rochiei.

– Cred că riscăm să fim văzuți de îngrijitorii castelului și de vizitatorii care probabil se plimbă pe afară.

– Poate că trebuie să ne plimbăm și noi, sugeră James. Ai vreun șal să-ți pui pe umeri? E o noapte caldă, dar chiar și așa, tot îți va fi răcoare în rochia asta.

– O să urc să iau cava. Putem să ne plimbăm în jurul lacului? În grădină, aleile sunt pline de verdeață și nu vreau să-mi ud pantofii.

James stinse lumânările și ieșiră să se plimbe la lumina lampioanelor care luminau lacul. Mai erau vizitatori care se plimbau și care admirau peisajul.

– Dacă te văd, vor crede că ești o fantomă, cu șalul ăsta pe umeri, și nu o fată frumoasă și vie, spuse când ajunseră la ușa camerei ei.

– Pentru că ai avut o zi grea și pentru că mâine ne vom întoarce la Londra, să nu stam până târziu.

– Ești obosită?

– Puțin. A fost o zi plină de evenimente.

– Dar nu atât de frumoasă ca cea de mâine.

– Ce se întâmplă mâine?

– Dacă pot face aranjamentele, va fi ziua nunții noastre. Dar, până atunci... noapte bună, frumoasa mea. Să dormi bine. Eu mai dau o tură prin grădină până urc. I-a sărutat mâinile și a lăsat-o să plece.

– Noapte bună, șopti și se furișă în cameră.

În cameră, a făcut un duș rapid, și-a dat cu parfum și s-a dus la sertarul în care-și pusese furoul pe care-l cumpărase odată cu lenjeria pentru Pat. Atunci i se păruse un gest ciudat venit din partea ei și nu-și putea închipui că acum îl va îmbrăca pentru a se duce în camera lui James.

Cam după o jumătate de oră, a bătut la ușa lui.

– Pot să intru? l-a întrebat când i-a deschis ușa, nedumerit.

– Sigur, și s-a dat la o parte s-o lase să treacă.

Marina a mers până la pat și s-a întors cu fața la el.

– M-ai întrebat cândva dacă mă voi dărui vreodată de bunăvoie. Iată-mă! Sunt toată a ta.

El închise ușa și stătea în fața ei într-un halat de mătase care-i contura trăsăturile corpului.

– Ești sigură?

– Foarte sigură. Ai mai spus și că o femeie trebuie să-și testeze bărbatul înainte de a accepta cererea lui în căsătorie.

– Dar credeam că ai acceptat-o deja.

– Așa e. Se duse la el și-i înconjură gâtul cu brațele. De ce trebuie să aștept până să primesc toate plăcerile pe care mi le-ai promis?

– Pentru că poate ai băut cam multă șampanie și mâine dimineață vei regreta noaptea asta. O sărută, mângâindu-i spatele. Ea tresări, dar nu se retrase.

– Dragule, nu voi regreta niciodată.

El o sărută din nou, la început ușor, abia atingându-i buzele și ochii. Așa se visa și ea, doar că în visele ei, nu ceda niciodată de bunăvoie.

Când a luat-o în brațe, a crezut că o va duce în patul lui, dar a dus-o de fapt în camera ei. Era foarte nervoasă din cauză că n-avea experiență și că nu știa cum să-i facă pe plac.

Când coridoarele s-au intersectat, s-a oprit și a întrebat-o încet:

– Care e camera ta?

– A treia pe stânga.

Se gândea că poate era frumos din partea lui să meargă amândoi în camera ei, pentru că, astfel, el trebuia să plece dimineața când toți ai casei dormeau, și nu ea.

Lăsase perdelele trase, așa că James a putut vedea drumul spre pat. Dar, când a așezat-o ușor pe marginea lui, în loc s-o sărute, i-a spus noapte bună.

– James, se agăță ea de el. De ce mă lași singură?

– Pentru că te iubesc, i-a șoptit. Pentru prima dată în viața mea am venit cu intenții onorabile în camera ta. Fără să mai spună ceva, ieși repede.

***

A doua zi, pe la ora unsprezece, cei doi își luau rămas-bun de la soții Daubray și porneau la drum.

– Unde ai vrea să mergem în luna de miere? întrebă el în drum spre Paris.

– Poate am putea merge din nou la Jávea.

Apoi, Marina întrebă:

– Când am mers la hotelul de acolo, de ce ai cerut pat dublu?

– Așa fac mereu. Când ai măsurile mele, patul de o singură persoană este cam incomod.

– Am crezut că plănuiai să mă seduci. Pat m-a avertizat că o să încerci, iar patul dublu mi-a confirmat spusele ei.

– Poate așa s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi încurajat în vreun fel, dar n-ai făcut-o. Nu mi s-a mai întâmplat lucrul ăsta până acum.

– Poate că ți-a părut rău că am venit în camera ta noaptea trecută, spuse ea neîncrezătoare.

După ce privi repede în oglinda retrovizoare, trase pe dreapta și opri mașina. Întorcându-se spre ea, spuse:

– M-ai făcut să adorm foarte greu. Pentru o puritană, porți lenjerie prea sexy.

– De obicei, nu. Și-i vorbi de cadoul lui Pat. Poate că, în subconștient, știam că nu-ți voi mai putea rezista mult, iar o lenjerie ca asta mi-ar fi de folos.

– Cu siguranță. Deveni serios. Nu m-ai fi putut face să-mi pară rău nici dacă ai fi încercat, dar mă întreb dacă îți dai seama cât de discreditat este trecutul meu. Sigur că trecutul rămâne trecut, dar nu dispare, Marina. Ești sigură că mă poți accepta astfel, chiar dacă se va întâmpla să mai afli ceva ce nu-ți va face plăcere?

– Dragule, nu-mi pasă câte femei au făcut parte din trecutul tău, atâta timp cât eu sunt singura din viitor. Nu vreau să-ți pun întrebări la care preferi să nu răspunzi, dar cu siguranță ai mai iubit pe cineva înaintea mea, nu?

– Nu. Nu așa cum te iubesc pe tine. Niciodată, spuse el pe un ton serios. Nu există multe femei care să fie și frumoase, și inteligente și bune la suflet, și care să aibă aceleași gusturi ca ale mele în multe privințe. Până acum am găsit doar o singură persoană de felul ăsta.

– Nici eu nu cred că sunt mulți bărbați care, noaptea trecută, ar fi preferat să plece decât să profite de situație. Asta dovedește că ești un bărbat blând și înțelept și mult mai cerebral decât ar putea crede mulți oameni.

Pentru prima dată, ea fu cea care luă inițiativa și-l sărută. Dar, după aceea, James îi întoarse sărutul.

Au plecat mai departe, zâmbindu-și unul altuia și gândindu-se la viitorul minunat care se deschidea în fața lor.

SFÂRȘIT